

l'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatalla.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.com

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVII. NÚMERO 624

1ER D'ABRIL DEL 2008

PREU: 2 €

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 30 anys que na Pilar Gil regenta el taller d'antenes de TV i de Paral·lamps, Comercial Satèlit al carrer Benet Pons i Fàbregues,6 de Ciutat. Tel. 971 241 733. A la foto amb la seva filla Ana.

Fa 15 anys que en Josep Miquel Mir regenta al Taller Autofreno al carrer Lluís Martí 95 de Ciutat. Arreglos en general. Gasolina i diesel. Tel. 971 421 038

Fa dos anys que en Sebastià Mariné regenta el Restaurant és Murteret al carrer Joan Bauzà,48 de Ciutat. Despatxa el menú a 8'50. Els dissabtes a 10 euróns. Tel. 637 494 195

L'amic d'El (In)Mundo, Rodrigo de Santos, investigat per si va gastar 45 mil en puticlubs

Reproduït de www.diaridebalears.cat

Crònica Negra

La Fiscalia investiga si Rodrigo de Santos va gastar 45 mil de Cort en 'puticlubs' / Les gestions efectuades pels agents relacionen els pagaments amb locals d'homosexuals

P.M. Palma. Javier Rodrigo de Santos, extint de batle i exregidor d'Urbanisme de Cort, és objecte d'una investigació per part de la Fiscalia Anticorrupció i del Grup de delinqüència econòmica del Cos Nacional de Policia (CNP). Rodrigo de Santos és sospitós d'haver gastat més de 40 mil euros en clubs de cites amb la targeta de crèdit de Cort. El delicte pel qual podria ser acusat és el de malversació de diners públics.

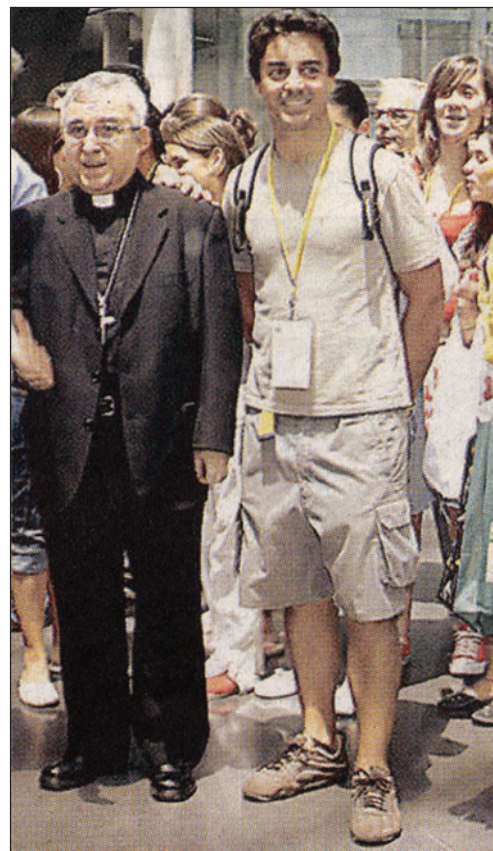
L'exregidor va ser citat ahir a declarar a la Fiscalia, sense que hagi transcendit el resultat de la diligència. Dins de les investigacions dutes a terme, es tenen també fortes sospites que tots els 'puticlubs' en què es van fer els pagaments s'ofereixen serveis de relax amb homes. L'«alarma» es va encendre fa poc més d'un mes, quan responsables de Cort van comprovar que una sèrie de despeses de la targeta de l'exregidor eren si més no «estranyes». L'esmentada targeta s'havia utilitzat a hores tan intempestives com les quatre de la matinada, o les set del matí, i en empreses amb activitats que apareixen al comprovant de pagament, no es corresponen amb el «servei» que en realitat ofereixen.

A partir d'allà es va començar a treballar per part de la Fiscalia i del CNP.

Així, es va constatar que aquestes despeses es van iniciar a finals de 2005 i, l'últim per aquests conceptes, és de finals de maig o principi de juny de 2007, és a dir, després que el partit de Rodrigo de Santos (PP) perdés la majoria absoluta a Palma. En fer-se el recompte de la quantitat de diners de les arques municipals gastada per rebre aquests serveis, es va obtenir la suma d'uns 45 mil euros.

En arribar a aquest punt de la investigació, es va treballar en el sentit de tractar d'aclarir si la targeta amb què s'efectuava el pagament era utilitzada personalment per l'exregidor o, tanmateix, si podia donar-se la circumstància que fos una altra persona la que va utilitzar-la en nom seu. En aquest sentit es va identificar plenament els 'puticlubs' on s'havien efectuat els pagaments. La majoria d'ells s'anuncien en pàgines web. També, la majoria estan ubicats a l'Illa, llevat d'excepcions d'altres ciutats de l'Estat.

Dilluns horabaixa passat la Policia va citar a les dependències de la Direcció Superior un grup dels 'al·lots' que haurien prestat els seus «serveis» a la persona que va fer els pagaments amb la targeta de crèdit de Cort. En les seves declaracions, tots ells van dir que reconeixien Javier Rodrigo de Santos com la persona que havia visitat el club de cites i amb qui havien dut a terme diferents 'serveis'. Una vegada complerta aquesta nova diligència, dimarts passat, es va lliurar una citació a Rodrigo de Santos perquè l'endemà (ahir), es personàs a la Fiscalia de Balears, a la plaça bisbe Berenguer de Palou.

A l'hora que li van indicar l'extint de batle i ara funcionari d'Hisenda a Palma va comparèixer amb el seu advocat. Sembla ser que li van dir que l'havien citat perquè fes declaració en qualitat d'imputat, per un presumpte delicte de malversació de diners públics. Més d'una hora després Rodrigo de Santos i el seu advocat van sortir de la Fiscalia, sense que hagi transcendit el resultat de la diligència. Sembla ser que per part de la Policia Nacional, i en concret del Grup de delinqüència econòmica, les investigacions es donen per acabades, llevat que apareguessin altres noves dades que es considerassin importants.

Rodrigo de Santos només és la punta de l'iceberg de la corrupció i del desgavell de l'època Matas

Rebut per mail

Amics del Lobby, ja el publicàreu, deu ser hora de tornar-lo a treure. Salut!
<http://www.lobbyperlaindependencia.org/web12/noticia.php?param-Categoria=34¶mNotid=2952>

Escrit publicat en aquest web dia 2 de juliol de 2006

02/07/2006 Està escrit: en Jaumet Matas morirà de sobredosi!

A en Jaumet Matas responsable directe de totes les campanyes d'El (In)Mundo li ha caigut molt tort que Catalina Cirer posàs a retxa al "boy" de José Mª Rodríguez, Rodrigo Santos. Les conseqüències ja s'han vist avui. A part de continuar carregant una vegada més contra Mª Antònia Munar, avui El (In)Mundo envesteix contra Catalina Cirer i Gabriel Cañellas. És hora que tots els damnificats d'El (In)Mundo, dins i fora del PP, se n'adonin que el responsable últim de les campanyes de setge i enderroc de les quals són víctimes no són Eduardo Inda ni Pedro J. Ramírez sinó en Jaumet Matas.

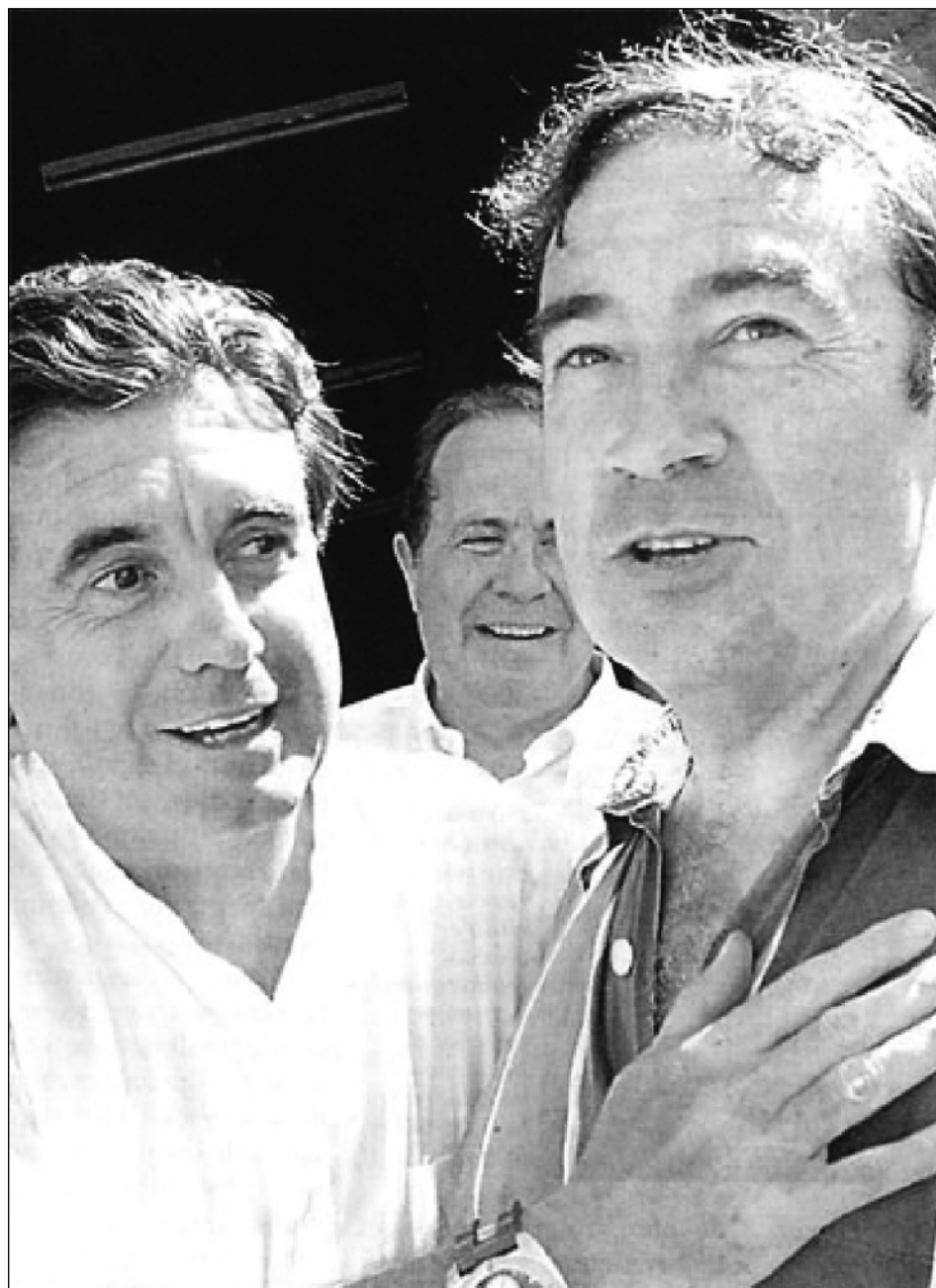
Fins ara a Mallorca molta gent ha ballat damunt el paperot foraster d'El (In)Mundo mentre el vertader responsable, Jaumet Matas, romania a un còmode segon terme i se'n feia un tip de riure. Això s'ha acabat. D'aquí al 2007 cal fer pagar a en Matas totes les putades d'El (In)Mundo d'aquests últims tres anys i tornar-li multiplicat per cent. Ha arribat l'hora que en Jaumet balli tot el que no ha ballat durant la seva vida i es converteixi en la gran estrella i l'única vedette enmig de la pista. I quan deim en Jaumet hem de parlar de tota la seva colla més directa que constitueix el veritable govern a l'ombra: Maite Areal Montesinos, Fernando Areal Montesinos, Juan Buades, Tolo Reus, Antoni Rami, Mateo Sastre, Florentino Pérez, etc. etc.

Al final, Matas ja ha començat a pagar tots els excessos d'El (In)Mundo. I aquesta, sens dubte, serà la causa principal de la seva derrota el 2007. Matas, una vegada més, perdrà el poder per culpa dels seus excessos i per haver-se creat un fotimer d'enemics des de les planes d'El (In)Mundo. De fet, en Jaumet és tot un especialista en l'art de perdre el poder. Ja el va perdre el 1999 per culpa dels consells d'Anto-

nio Alemany. El va tornar a perdre el 2003 amb la derrota històrica dels Aznar, Zaplana, Acebes... a causa de gestionar molt malament la crisi del 11-M. I ara l'any que ve, el 2007, el tornarà a perdre per haver-se passat de llest i haver-se creat una quantitat impressionant d'enemics. A banda d'això, Matas no és estimat per les bases del PP. Temut sí, però no estimat ni respectat per la seva pròpia gent perquè mil vegades s'ha demostrat que és un tecnòcrata sense cap tipus d'escrúpols que se'n toca un ou de les persones, del partit i l'únic que li interessa és jubilar-se com un multimilionari. A Matas dins el PP ningú no el pot veure i fins i tot els qui l'ensabonen en públic darrere darrere diuen llamps i pestes d'ell perquè se n'adonen que està duent el partit cap a la desfeta. En Jaumet ja fa molt de temps que va passat de rosca i superaccelerat. I quin final espera sempre als qui van fora corda? Doncs, un esclat merder.

En Jaumet Matas du dins ell la llavor de la seva pròpia autodestrucció. Mirau quin dia ho escrivim, en JAUMET MATAS morirà de SOBREDOSI, de sobredosi de poder, de sobredosi d'asfalt, de sobredosi de crispació, de sobredosi de prepotència, de sobredosi d'autopistes, de sobredosi d'atacs a la llengua, és clar. Morirà per culpa dels seus excessos, per culpa de les seves gateres de poder, de la seva desmesura i desproporció. En definitiva, morirà per actuar "sense complexos" tot i seguint els consells de don Antonio Alemany. En Matetes creu colcar damunt les anques d'un mul que respon a les seves ordres. Però això és una falsa il·lusió. Ja fa molt de temps que en Jaumet s'autoenganya, ha perdut el control de la situació i, desbocat, va a remolc dels esdeveniments en una boja fugida cap a endavant.

A hores d'ara en Jaumet Matas ha aconseguit el pitjor que pot fer un polític: tenir dividits els seus i unir tots els contraris. I aquest és un mèrit que ha d'agrair a El (In)Mundo. A hores d'ara és un fet innegable que el PP s'ha convertit en una casa de putes sense llum on impera el fot qui fot i visca el rei: bregues entre les diverses famílies, desconfiances, enveges, desorientació, rivalitats, un boldró de batles imputats, desànim, desmoralització, etc. D'altra banda, la campanya d'extermini de Matas contra els seus socis d'UM i ASI fa que s'ho jugui tot a una

carta: a tot o res. I per acabar la prepotència i l'arrogància de Matas ha provocat que tot els seus enemics, siguin del pelatge que siguin, s'hagin acabat unint en contra ell.

Amb un PP dividit i enfrontat entre si, amb sectors socials que fins ara han votat PP però que estan descontents amb Matas per la seva gestió egoista que només mira pel seu enriquiment personal, amb uns socis que se moren de ganes de tornar-li totes les ofenses i humiliacions que han patit aquests anys des d'El (In)Mundo i amb un boldró d'enemics polítics, empresarials, culturals, socials... que han arribat a la conclusió que la unió fa la força i que cal posar l'èmfasi més en el que els uneix, que és molt, i no en els matisos que els separa, en Jaumet Matas té mala peça al teler i l'any que ve ho passarà molt puta.

Matas a hores d'ara ja provoca

molts de dubtes dins les seves pròpies files i ja no és vist com un cavall guanyador. Ans al contrari, en Jaumet continua tenint el suport dels fanàtics del PP però aquests són una minoria. Una gran majoria de la població comença a percebre els excessos d'en Matas com una gran amenaça i com un gran perill. Si ara que no té majoria absoluta a Mallorca i Menorca en Matas ja fa els desastres econòmics, paisatgístics i lingüístics que fa, i el 2007 l'aconsegueix, aleshores ja pot ser un desastre irreversible.

Això és el que pensa molta gent. Molta gent que ha decidit actuar, cadascú dins el seu redol, abans que no sigui massa tard. Un missatge s'està estenent i està calant d'una manera transversal dins la societat civil mallorquina: PERILL 2007 - CALATURAR ELS PEUS A MATAS - ARA ENCARA HI SOM A TEMPS

BERNAT JOAN I MARÍ
dirigent d'Esquerra

Comentàvem en aquesta mateixa tribuna que el sr. Rouco Varela havia guanyat el primer round de les eleccions estatals espanyoles. I ens trobàvem, en aquell moment, just abans de les anomenades eleccions generals, a les portes del segon round. El que, teòricament, per als seguidors de Rouco, havia de guanyar Mariano Rajoy. Aquesta era la predicció si hom volia fer pòcker de drete espanyola tirant a rància. La competència, emperò, era massa dura.

Diumenge nou de març, al tall de la mitja nit, ens n'anàrem a dormir amb els mitjans de comunicació clamant a tort i a dret que havia guanyat les eleccions el PSOE, liderat per Rodríguez Zapatero, o, per fer-ho més esquemàtic i al gust de principi del segle XXI, ZP.

En aquest modest paper, em voldria permetre el luxe de discutir una mica aquest plantejament. Les eleccions generals espanyoles del passat nou de març no les va guanyar, en realitat, el PSOE, sinó el PSC. Sense la contribució definitiva del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC), ni el PSOE hauria guanyat les eleccions a nivell estatal ni ZP seria el futur president del govern de l'Estat. Malgrat aquesta realitat, matemàticament inqüestionable, no he escoltat les paraules d'agraïment que foren pertinents, ni tan sols la consideració que efectivament qui havia guanyat les eleccions havia estat el PSC, més aviat que no el PSOE.

Com que he viscut les eleccions a cavall entre Eivissa i Barcelona (amb alguna escapada esporàdica, per fer-hi algun acte, xerrada o presentació de llibre, a d'altres indrets dels Països Catalans), he pogut comprovar en primera perso-

na les diferències en les respectives campanyes electorals socialistes. A les illes Balears, per exemple, la imatge pública que s'ha venut, a través de la cartelleria general, ha estat la del líder estatal. Els cartells d'Eivissa o de Mallorca ens presentaven, en exclusiva, Rodríguez Zapatero. No hem tengut cartells amb en Garcias, ni tampoc amb en José Manuel Bar, cosa que sembla que hauria sét adient, tenint en compte que eren els que representaven la candidatura socialista per les Balears i la quota eivissenca, respectivament. Certament, del Partit Popular tampoc no hem tengut profusió dels seus líders, però els hem pogut veure alguna mica. Fins i tot es va difondre, en cartell gran, la imatge d'Enrique Fajarnés i Antoni Marí "Carraca" compartint espai. I hi havia opis amb la imatge de Fajarnés. També, certament, tenguérem una profusió de Marianos Rajoys, però la presència insular no fou del tot transparent.

Amb els ulls plens de Zapateros, hom agafava l'avió i aterrava al Prat de Llobregat i, a partir d'aquell moment, la cartelleria socialista era tota una altra. El color dels cartells era diferent. I, per descomptat, no hi apareixien les mateixes sigles. A les illes Balears, no feia propaganda electoral el PSIB, sinó el PSOE, directament i sense intermediaris. Al Principat, en canvi, no hi havia cap cartell signat pel PSOE: tots anaven signats, inexorablement, pel PSC. I no hi havia ni un sol cartell amb l'efígie de Rodríguez Zapatero. Contràriament, a la demarcació de Barcelona, se'ns apareixia sistemàticament la cap de llista, Carme Chacón, que deia representar, en feliç troballa, "la Catalunya optimista".

I varen venir les eleccions i els resultats. Alguns en sortiren reconfortats i d'altres no hi quedàrem tant, certament. Però podem oferir resultats i fer-ne una lectura amb dades

a la mà. La primera dada i, des del meu punt de vista, la més significativa, és que la diferència d'escons entre el PSC i el PPha estat superior a Catalunya a la que s'ha produït entre el PSOE i el propi PP a la resta de l'Estat. Clar i ras: sense la victòria del PSC, el PSOE no hauria guanyat les eleccions a Espanya. Encara més clar i ras: a l'Espanya estricta, ha guanyat les eleccions, ben clarament, el Partit Popular.

Amb aquestes dades a la mà, i amb totes les constatacions esmentades abans, crec que seria ben hora que el PSC fes valer el seu potencial com a partit polític i que recuperés tant el grup parlamentari propi a Madrid com la seua capacitat de decisió i d'influència a les altes esferes de l'estat. I, si tot plegat podia ser en benefici de Catalunya, del seu govern i de la seua ciutadania, encara millor... Pregar-los pel conjunt dels Països Catalans potser ja seria demanar massa.

QUIM GIBERT
psicòleg i coautor
d'*Elogi de la transgressió*.

«**S**i viatges pel bell nord glaçat/ on el vent bat el cel fronterer/ don a'm records a una noia d'allà/ fa temps jo l'havia estimada/ Si hi ets quan hi ha tempestes de neu/ quan el riu gela i l'estiu se'n va... ». Es tracta de l'adaptació que va fer Pau Riba d'una de les cançons més tendres de Bob Dylan. Ve a parlar-nos d'un amor fugaç que viu en un topant remot, on el fred i el mal temps deixen els seus habitants aïllats gran part de l'any. És a dir, una mena d'inhòspit desert blanc és titllat per Dylan de «bell». Aquests dies el cantautor nord-americà ha reaparegut per

televisió en un anunci de l'Expozaragoza, en el qual parla del valor de l'aigua en tant que bé escàs. La campanya publicitària ha coincidit amb la presentació de Gran Scala, una mena de ciutat de l'oci que, amb la col·laboració del govern aragonès, persegueix esdevenir un dels primers destins turístics europeus. Tot i que és previst desplegar el mastodòntic projecte en el cor dels Monegres, els promotors no han dubtat a incloure, entre l'oferta d'esbarjo, un camp de golf. Així doncs, la mateixa institució de govern que l'estiu vinent vol convertir Saragossa en un referent pedagògic dels usos racionals de l'aigua i de la sostenibilitat medioambiental, no té el més mínim inconvenient a fer costat a aquells que s'han proposat transformar un tros de

desert en un espai per jugar a golf. Tant cert és, que la primera pedra d'aquesta cosa tan bèstia segurament es col·locarà l'endemà de la clausura de «La mayor fiesta del Agua en la Tierra», segons assegura l'eslògan oficial. En la lluita dels socialistes aragonesos contra el transvasament de l'Ebre, ara fa uns anys, un dels objectius era curiosament evitar que l'aigua d'aquest riu fos desviada a camps de golf en preparació del País Valencià i Múrcia. Precisament perquè la pràctica d'aquest esport elitista requereix descomunals quantitats d'aigua.

No només l'impacte ecològic serà esfereïdor, sinó també l'impacte ecolingüístic. Arran de l'allau de llocs de treball directe, prop de 70.000, i d'indirecte, vora 200.000, que propiciaran

aquestes futures Las Vegas aragoneses, és pràcticament segur que la població és multiplicarà tant a Fraga, vila ubicada a mitja hora dels Monegres, com en altres punts de la Franja de la Ponent. Pel periodista Eugeni Casanova, aquest augment demogràfic sobtat «es menjarà el català al Baix Cinca, bona part de La Llitera, el Matarranya i el Segrià» (www.eldebat.cat, 21-12-07).

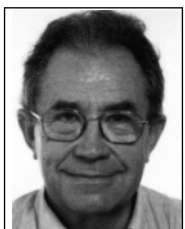
Paral·lelament, allò habitual és que els governs combatin aquells factors que poden desencadenar addiccions. En el cas de Gran Scala, pareix que la dependència que pot suscitar el joc (el macrocomplex comptarà amb 32 casinos) no inquieta el més mínim l'executiu que presideix Marcelino Iglesias. No obstant això, experts en ludopatia

assenyalen que el percentatge d'addictes entre els que acudixen sovint als casinos pot arribar al 20%. I, segons el polític britànic Steven Bate, és «cada camí més un problema de jubilats» (*La Vanguardia*, 13-12-07).

Feliçment, aquests dies un grup d'ensenyants de l'IES Bajo Cinca de Fraga ha engegat una recollida de signatures en bé del desenvolupament sostenible i de refús al consumisme que fomenta aquesta «indústria d'oci buit i mancat d'utilitat social».

Amb el brogit eixordador de gairebé 200.000 màquines escurabutxaques, tres parcs temàtics, 70 hotels, 232 restaurants, un hipòdrom, una plaça de braus, una gran rambla comercial... l'única resposta que escoltarem dins el vent serà «facin joc».

El bell ponent agrest

ALEXANDRE PINEDA
I FORTUNY

Quan escrivim TGV, tothom sap de què va el tren de gran velocitat, com es coneix a tota Europa, però estem vivint -esperem amb una provisionalitat curta- a Espanya, i aquesta gent sempre els agrada posar gentilicis a tota maniobra o objecte, vehicle..., o sigui que hem de suportar que aquí l'hagin titulat d'alta velocitat espanyola o sigui: AVE, cap no nacionalista, s'ha espavilat a denunciar la ingerència del bateig nacionalista, perquè al cap i a la fi tots plegats són criptonacionalistes (cripto: d'amagat).

Hi ha la aquesta qüestió de noms, expressada, però no és aquesta la intencionalitat, volem preguntar-nos amb veu alta i si pot ser ressonant, el com es pot justificar amb buidor, o menfotisme des de les autoritats catalanes, que no es demani amb la deguda urgència (portem vint anys de retard), el tren veloç per a persones i mercaderies que cobreixi el corredor mediterrani, com a eix urgent a vertebrar. El tren de gran velocitat València, Barcelona, i que passant per Girona entri a la Catalunya del

Nord i a Europa. Estem a ple 2008, i no n'hem sentit ni parlar-ne a cap polític català. Des de l'espanyolisme tenen projectat obviar-la, fent un trajecte fortament absurd, València, Saragossa i Barcelona per arribar a Europa. Hauríem de recordar-nos dels ports marítims que també hi tenen molt a veure en el desenvolupament econòmic. Com sempre la metròpoli boicoteja el que hauria d'ésser, el bon tracte entre valencians, catalans i illencs, des del *govern català*, oblidant-lo per manca de llums polítics.

Aquesta denúncia, només és un detonant de les mancances democràtiques que patim arreu. Com a conseqüència, ens falten els doblers que se'n van volant i no tornen, de la capital de les capitals. Les Illes pateixen el bandidatge fiscal més brutal per part de la metròpoli. Palma de Mallorca *gaudeix* d'un Metro que han d'usar amb barca, per les contínues inundacions. Els trens per enllaçar les poblacions mallorquines abandonades, quan requereixen amb urgència una modernització. A les Illes, doncs, també sofreixen l'abandonament d'inversions en infraestructures, tot malbaratant-los l'esforç econòmic a que ens sotmet l'autoritat a través dels constrenyiments impositius

dineraris, que van a parar descaradament al regne.

Plegats som: mallorquins, illencs en general, valencians i principatins, l'abastament principal de cabals per a millor lluitament de Madrid, i tot l'entorn de la gran capital, que ha crescut en els darrers anys de manera formidable. Ciutat Real, Guadalajara etcètera, estan esdevenint barris de la gran ciutat, gràcies a uns mitjans de comunicació excel·lents. Com que no tenim enveja de ningú, doncs, no ens dol. Si podem reclamar-los les maneres com ho han fet, i tot d'una ens formulin un acte de contrició no religiós, civil i amb sentència judicial que ens sigui favorable. Ho han de concretar amb el retorn de poder. Nosaltres, portem segles trescant amb coratge per arrossegar-los, si més no per força, amb el greuge d'haver de mantenir les seves castes dominants: militars, noblesa, clero, monarquia. Ells des de la capitalitat durant la darrera de les dictadures, a cop de decret perquè "La Caixa" tragués de mals passos econòmics al Banesto, o a la Caja de Madrid.

Més atracats -precios menorquinisme-, (atansats) a l'actualitat, en plena *dermocràcia*, ni dic *dermo*, perquè ho és a flor de pell, per epidèrmica,

amb una trucada telefònica els ha bastat perquè "La Caixa", invertís on els convenia als amos de l'estatus polític. Tanmateix no s'han oblidat de llevar-se-la de sobra -a l'entitat financera-, quan els ha semblat que tenia quelcom a veure amb una *opa* a una hidroelèctrica dita Endesa. Quan Endesa va fer una *opa* a Fecsa, que era l'elèctrica catalana, ho van fer silenciosament, executada amb nocturnitat. Davant tenien els mesells catalans, sempre col·lincats tant els de la classe financera, com l'empresarial i la política, tot plegat són miracles tangibles del sistema espanyol, ajudats per la inoperància activa -vaja oxímoron m'ha sortit tot teclejant- dels homes públics catalans.

A les Illes, hi ha un sistema de comunicació marítima entre el Principat i el País Valencià que caldria millorar ostensiblement, per poder aprofitar el que urgim amb aquest article, que es projecti i s'executi d'una vegada el TGV de l'arc mediterrani amb la ruta que hem esmentat, la fluïdesa de mercaderies i passatgers ho requereix. Igual fem una curta menció a les connexions aèries que reclama un tracte especial d'insularitat que no tenen. Penso que els és difícil a la gent del regne espanyol acceptar aquest projecte,

perquè tenen la temença d'un acostament comercial entre, Illes, País Valencià i Principat, tenen por dels contactes i la convivència entre els tres pobles, i no oblidem les coincidències que atresorem, no volen ni sentir-ne parlar. En fi, és el regne d'Espanya, no dóna més de si!. Van néixer mesquins, continuen en aquest estat de misèria moral.

Potser ens cal, renovar vells crits de lluita: Desperta Ferro! o Via Fora!,...: S'admeten idees! Convé teixir el dispositiu humà, fer un entrelligat d'illencs, valencians i catalans, -junts farem més força- per exigir al regne espanyol, què faci un acte de devolució efectiva, no acceptarem cap document inoperant, ni menys escoltarem bones paraules. La restitució dels poders, ha d'ésser propera i efectiva, ens els van arrabassar, amb la promulgació i ferotge execució dels Decrets de Nova Planta, que fa tres segles que el pateixen els valencians, i prompte els complirem illencs i catalans, totes aquestes nefastes, atziagues anyades, d'una ombrosa i sanguinària història de dominació espanyola, cal superar-les, vèncer el desavantatge polític actual amb coratge. Doncs si!: Hem de rescabalar-nos-en! La única manera és la plena sobirania!

Atemptat contra la llibertat d'expressió

MIQUEL ALEMANY

Enguany, al nostre Estat, hi hagut Eleccions Generals. El 9 de març la gent elegí per sufragi universal els diputats i senadors representats del poble que en teoria toquen defensar els interessos, trobant solucions als problemes que pateixen les seves regions on estan empadronats. Els habitants d'aquestes terres han dipositat la seva confiança durant un període de quatre anys, temps que dura una legislatura. Quinze dies és el període que tenen els partits polítics que es presen-

ten a aquestes eleccions, temps on han d'exposar als seus votants les seves propostes amb la intenció de convèncer-los perquè els puguin donar la màxima confiança, fins un dia abans de les eleccions, que sol caure en diumenge. El dia previ hi ha una jornada en que les formacions polítiques no poden fer propaganda política. Això és conegut com la "jornada de reflexió"

Aquest expressió, sona un poc ridícula, ja que el que es pretén és que el poble que ha de votar pugui fer examen de consciència, per poder decidir al dia electoral el representant que desitja votar. L'examen de consciència no és pot fer en un sol dia. Requereix una bona

temporada. Amés, la gent ha de veure els pros i contres de cada formació, tenint en compte el que han fet quan han governat. En una democràcia corrent i per lògica, el període de reflexió se sol fer, quan existeix els resultats no el dia abans de celebrar els comicis, sinó el dia després.

Un exemple clar són els Estats Units. En aquest país, la propaganda electoral es fa fins el dia abans de les eleccions. La jornada de reflexió que és dur a terme al nostre Estat, sona a acudit. L'any 2008 es compleix el primer centenari que determinà a les Nacions Unides a declarar l'any 1977 com "Dia Internacional de la Dona Treballadora". Arreu del món, s'han dut a terme nombrosos actes en

pro de les femines que demanen unes millores laborals. A les Illes Balears i a Navarra, la Junta Electoral Provincial prohibí tot tipus de celebracions per coincidir amb l'absurda "jornada de reflexió". El dia abans de les Eleccions, a la Plaça on es troba la estàtua equestre del Rei En Jaume I de Ciutat, nombrosos ciutadans desafiaren aquesta prohibició, concentrant-se en aquest indret. Els agents de la llei, els demanaren identificació, no permeteren l'exhibició d'una bandera color lila, símbol del feminisme.

Els ciutadans protestaren per aquesta actuació. Els agents foren enviats per la Delegació del Govern, fent complir la decisió de la Junta Electoral,

pressionat pel Partit Popular. No es pogueren dur endavant més accions per la negativa de les forces d'ordre públic. A totes les altres ciutats, el "Dia Internacional de la Dona Treballadora" és celebrà sense cap problema. Només Palma i Pamplona foren inflexibles amb la decisió polèmica de la Junta Electoral Provincial. Cal demanar si això era propaganda? Perquè la Junta Electoral ha de fer cas a un partit de tants que es presenten? Amb fets com aquests demostren molt que son bastant parcials i que no haver donat permís a unes persones que exigien un dret com és el de manifestar-se pot representar un greu atemptat contra la llibertat d'expressió i a la vegada contra la democràcia.

JORDI CALDENTEY

Patriotes de les Illes Balears i Pitiüses, uniu-vos!

El festival teleelectoral espanyol del 9 de març va acabar, a les Balears, amb la consolidació de l'eix dretes/esquerreres com a principal, gairebé únic, dilema a l'hora de triar el vot. Així és que, si miram les coses a la curta, com si el món s'acabàs amb unes teleeleccions espanyoles, a les Balears, el bipartidisme foraster PP-PSOE, ha triomfat i ja està. Ja ho he dit altres vegades i ho repetesc ara: d'ara endavant, qualsevol candidatura no espanyolista que s'encaparroti a entrar en el joc dretes-esquerreres, pegarà de carabassot al mur PP-PSOE i s'hi esclafarà. Per votar cosa dretana i no tudar el vot, l'electorat triarà el PP. I Per votar cosa esquerrana i no tudar el vot, l'electorat triarà el PSOE. Perquè no dubtem per res que els dos grans partits espanyols, en vista del gran resultat que els ha donat a tot l'estat aquest enfocament bipartidista, fins i tot presidencial-

ista (o tries en Rajoy o tries en Zapatero), com més anirà més insistiran en enfocar les eleccions a l'estil americà.

Però bé, això té una cosa bona, si miram les coses a la llarga: i és que els partidaris de construir una Mallorca, unes Illes Balears, una Catalunya madones i senyores d'elles mateixes, ja tenim ben aclarit quines són les sortides que tenim davant el bipartidisme espanyol. Només en tenim dues: una, l'extraparlamentarisme. I l'altra, la construcció del tercer espai. I aquest tercer espai no pot ser altre més que l'espai nacional que ha començat a teixir la coalició **Unitat per les Illes**. Ben mirat, no podem esperar cap gran resultat si tenim en compte la barrumbada, com he dit, de bipartidisme espanyolista amb què els mitjans d'adoctrinament espanyols han ofegat tota la campanya i la precampanya i si tenim en compte el fet que érem davant unes eleccions generals espanyoles i no

autonòmiques. La coalició tan sols ha tret 25.000 vots, que vénen a ser devers la meitat dels vots que havíem de menester per treure un diputat a les Corts espanyoles. Ara bé: segur que 25.000 vots aconseguit en el context tant absolutament contrari que acab de descriure, no són un bon punt de partida per posar els fonaments de la reconquesta del nostre país? Segur que no hauríem tret altres 25.000 vots si haguéssim posat fil a l'agulla quan tocava i no les darreres setmanes amb quatre grapades? Què vull dir, en dir "quan tocava"? Doncs, vull dir amb dos o tres anys d'antelació. Que hi hagi temps perquè a la població li soni la marca "Unitat". Que hi hagi temps de triar un líder de consens que tresqui tots els pobles i ciutats de la nostra geografia insular. Conec un militant d'Esquerra que, el dia de les eleccions, li vaig dir: *-avui a votar Unitat, eh, no em fallis! Sabeu què em va respondre? Doncs això: -què dius, Unitat! Jo sempre Esquerra! Si*

això és possible en un militant, què ha de fer en un votant corrent, que no viu immers en la vida política, com són la immensa majoria?

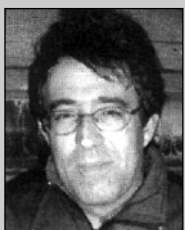
De les grans crisis, en surten els gran remeis. Ara podem triar: o tallar-nos les venes o aprendre la lliçó. Si aprenem la lliçó, tenim tres anys d'ara a les autonòmiques del 2011 per consolidar **Unitat per les Illes**.

Hi ha quatre eixos que converneixen de prop qualsevol illenc i que el bloc foraster PP-PSOE està estugós de tocar: Un, el restabliment de l'ús normal del català com a idioma oficial i propi de les nostres Illes. Dos, la protecció total del territori no destruït pel ciment. Tres, la denúncia de l'espoli fiscal. I quatre, la fixació d'un sostre d'habitants davant les dimensions reduïdes del nostre espai territorial. Si en lloc d'entretenir-nos a fer espanyolisme involuntari cercant les divergències ideològiques que ens separen, ens posam ara mateix, de

cara al 2011 a fer sonar el nom d'**Unitat** relacionat amb un líder i amb la defensa d'aquests quatre ideals, no dubtem que traurem un bon resultat a les properes eleccions autonòmiques i municipals. Ara bé: si esperam a unir-nos les dues o tres darreres setmanes, com volem que la nostra bona gent tenguí temps de conèixer-nos, de saber qui som, de saber què volem, enmig de la calabruixada de propaganda forastera PP-PSOE que ens cau damunt a cada convocatòria electoral? Si tornam esperar els darrers mesos del darrer any, el resultat serà ben igual com si ens presentàssim per separat o si no ens presentàssim: l'extraparlamentarisme. Fins i tot al Parlament Balear. Pensem-hi, paiguem-ho i actuem en conseqüència. Ara encara hi som a temps.

jordigorrio@gmail.com

Manacor, 12/03/2008

ANDREU SALOM I MIR

Seny, que de cervell en venen

Ara que ja s'han esdevingut les eleccions generals espanyoles per a renovar una cambra representativa metropolitana que, pel que fa a les nostres illes, és invariablement sobrer i de caràcter mesell, fóra bo recordar, un cop més, algunes qüestions inherents a la anormal situació política que suporta aquesta terra. D'antuvi, atès els resultats de la darrera convocatòria electoral, resulta d'una notorietat palpable l'anèmia col·lectiva i caracteriològica del nostre poble (producte d'una colonització anquilosadora evident en tots els camps, no ho oblidem), massa avesat a

deixar passar tots els trens de la civilització i de la llibertat.

La forta desideologització de la societat illenca és una mostra clara de feblesa nacional, de manca d'higiene política, que pot esdevenir crònica si no s'hi posa remei i que porta, ineluctablement, al bloqueig de l'ètica política individual i col·lectiva. Immersos en una condició psico-sociològica provinciana i degenerativa, només podem concebre una activitat pública banal, delegada a factors totalment externs i de vol gal·linaci. Estam massa acomplexats i anam amb massa por, la qual cosa ens col·loca en una mena de limbe polític i de levitació persistent.

Ens hem situat en un camí que porta a la defunció col·lectiva, a l'encefalograma pla del

nostre projecte nacional democràtic. Freturam, d'una manera encara aclaparadora, d'un mínim de sensibilitat política pròpia i d'un reconeixement autocentrat de la nostra percepció del món. Tot aquest llast immens d'indigentisme ideològic, derivat d'un grau atroz d'ensinistrament psicològic de caire colonial i paralitzant, creat i promogut per aquesta gran fal·làcia que en diuen Espanya, ha produït, i produeix, tant de mal, tanta ruïna moral identitària, que l'estigma de ciutadans de segona categoria, submisos i sotmesos, ens persegueix fins i tot en la vida quotidiana. Així doncs, ens cal, amb urgència, recuperar el nostre cabal i un **seny** que no signifiquin dimissió ni covardia - massa presents entre els

nostres polítics - sinó voluntat de futur, de recerca d'un horitzó d'esperança, en què l'autoestima i l'autoafirmació col·lectiva siguin generadors d'una realitat molt més lliure, feliç i democràtica.

Cal insistir, per tant, en la necessitat peremptòria d'aglutinar forces que exemplifiquin la nostra visió del món i que portin a terme una política digna i, sobretot, nostra, feta per nosaltres mateixos, sense cap tipus d'ingerències alienes i de sucursalismes immobilitzadors. La perseverança, la fermesa, la convicció i, sobretot, la nostra unió (la nostra **unitat**) seran la nostra força, la que dóna una causa justa, estimulant i absolutament legítima. Unes paraules manlleuades del políticòleg i sociol·lingüista Ramon Monton ens

podem acabar d'esclarir la qüestió, com un espill que ens retorna la imatge: "Però ara s'ha acabat la impunitat, l'ensarronada s'ha fet massa evident, la consciència de l'engany i la indignació tindran aviat traducció política en forma de relleu d'uns dirigents que han malbaratat massa il·lusions per satisfer interessos massa mesquins. Ha quedat clar que la *màquina d'Espanya*, el fet de *ser decisius a Madrid, el peix al cove, el pragmatisme i la gestió per la gestió*, no són viables si aspirem a tenir un present i un futur dignes del nostre passat, i que l'única opció acceptable en aquest moment històric és la plena sobirania, la *famosa normalitat*." Ras i curt: és això, i aquests són els paràmetres en què ens movem.

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XIV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Les eleccions i la lluita per la unitat del nacionalisme progressista a les Illes

De l'experiència de la campanya electoral, dels resultats obtinguts, s'han de treure lliçons per al futur, instruments que permetin anar consolidant la necessària unitat nacionalista i progressista

Unitat per les Illes era un experiment prou interessant i hauria estat una fita històrica aconseguir la presència d'un diputat nacionalista a les Corts espanyoles. Malgrat la manca de mitjans econòmics, tothom coincideix a afirmar que la campanya d'Unitat s'ha caracteritzat per una bona dosi d'imaginació i pel fet d'oferir al possible elector un missatge lluny de les banalitats de PP i PSOE, del mimetisme envers Madrid, de la còpia illenca del que deien Rajoy i Zapatero. Que aquesta vegada no hagi estat possible veure complides les esperances dels milers d'illencs que confiaven amb veure's representats a Madrid no vol dir que, amb més temps i més mitjans, amb fórmules més engrescadores, amb la consolidació del projecte d'un autèntic bloc nacionalista, no sigui possible aconseguir-ho.

Vol dir que no haver obtingut el diputat ha de paralitzar el que s'ha aconseguit en el camí de la unitat nacionalista? Ben al contrari! De l'experiència de la campanya electoral, dels resultats obtinguts, s'han de treure lliçons per al futur, instruments que permetin anar consolidant la necessària unitat nacionalista i progressista.

El preu de muntar coalicions electorals just unes setmanes abans de les eleccions sempre s'ha pagat prou car. Ben igual que quan el Bloc per Mallorca, a causa de les reticències d'ERC, no es va poder concretar fins al final del termini per presentar les llistes. Unitat per les Illes, una provatura necessària, també va pecar del mateix. Les organitzacions minoritàries sempre juguen amb desavantatges davant el poder aclaparador del bipartidisme regnant. Ja sabíem que era prou difícil aconseguir el diputat per les Illes. Però és encara més complicat si els acords són de darrer moment, sense que hi hagi un rotatge, una consolidació i una pràctica d'anys al darrere. Els partits d'esquerra nacionalista sempre surten a la palestra amb fórmules improvisades, canviant el nom de la "marca" a presentar i els components de les diverses i variades coalicions

que s'organitzen. Primer va ser Progressistes per les Illes, després el Bloc, ara Unitat per les Illes. PP i PSOE no varien mai el nom de la marca a oferir. Les coalicions electorals com les abans esmentades, a més de lluitar en inferioritat de condicions, també es troben amb el problema afegit que l'electorat s'ha de familiaritzar amb el nom i contingut de la nova marca que s'ofereix.

Els partits estatals poden posar, com s'ha dit sovint, una somera al capdavant amb la seguretat de tenir uns milers de vots sempre garantits. Els mitjans de comunicació al servei de PP i PSOE, els diners de què disposen, els debats manipulats i supercontrolats, així ho determinen. El miracle són els vots que obtenen les formacions polítiques sense dependències foranes. És el cas de PSM, UM, Entesa o Esquerra. Unitat no ha fet cap mal paper, si ho analitzam des d'aquesta perspectiva

A diferència dels estatals, els vots dels partits nacionals són prou valuosos i mals d'aconseguir. Els partits estatals poden posar, com s'ha dit sovint, una somera al capdavant amb la seguretat de tenir uns milers de vots sempre garantits. Els mitjans de comunicació al servei de PP i PSOE, els diners de què disposen, els debats manipulats i supercontrolats, així ho determinen. El miracle són els vots que obtenen les formacions polítiques sense dependències foranes. És el cas de PSM, UM, Entesa o Esquerra. Unitat no ha fet cap mal paper, si ho analitzam des d'aquesta perspectiva.

El percentatge que han obtingut Pere Sampol i Unitat Nacionalista no ha bastat per a aconseguir l'escó, però sí que ha servit per a explicar al poble una problemàtica, la interferència dels partits estatals en les necessitats de les Illes. I tot això era important que es pogués portar a la palestra malgrat fos mínimament. A trenta anys de les primeres eleccions encara ens trobam amb molta gent que no sap que amb els governs d'UCD, el PSOE o el PP, les Illes sempre han estat a la coa del finançament autonòmic, en inversions estatals i fons europeus. O no havíem d'aprofitar els espais a disposició de la coalició nacionalista per a explicar als electors que les pensions de les Illes són les terceres més baixes de l'Estat? O que la nostra terra és la

darrera comunitat en recursos sanitaris, educació i transport públic aportat per l'Estat? I tot això essent la comunitat que aporta més recursos per habitant a les arquitectures estatals! La feina feta per Pere Sampol i per Unitat ha anat en aquest sentit.

Per això mateix, perquè s'havien de dir aquestes coses i moltes altres, es feia urgent la concreció d'un tipus de plataforma electoral semblant a Unitat per les Illes. Ara, com deia una mica més amunt, del que es tracta és de trobar un sistema de coordinació entre les forces nacionalistes i progressistes, de tots aquells partits i organitzacions que no depenen de Madrid, per a consolidar una veu independent davant els poders fàctics que de res ens serveixen per a avançar i progressar en el camí de l'autogovern i de la resolució dels nostres problemes.

Aquestes eleccions han demostrat una vegada més l'avenç i consolidació del bipartidisme PP-PSOE, la consolidació d'un model polític semblant al nord-americà, al britànic o l'alemany: els grans partits estatals que, amb molt poques variacions, governen per torn a les institucions. Per això es fa necessari, vist l'experiència molt positiva d'Unitat, l'articulació d'un tipus d'organització, un autèntic Bloc nacionalista i sobiranista que continuï amb la tasca de portar endavant les reivindicacions històriques, nacionals i socials de la nació. I Unitat ha estat una experiència remarcable en aquesta direcció.

Potser ara és l'hora, frescos encara els resultats electorals, de pensar de ver-

itat el que volem per als propers anys. Nosaltres som de l'opinió que s'hauria d'anar acabant amb aquesta continuada improvisació de les forces nacionalistes i progressistes. Les coalicions futures haurien de ser ben diferents de les meres unions circumstancials que hem vist fins ara mateix. Tampoc no es poden fer canvis de cent vuitanta graus com hem vist quan s'ha passat d'anar amb un partit estatal -Izquierda Unida- a partits regionals de centre-dreta, cas d'UM.

El nostre poble necessita avançar en molts dels aspectes que posaren damunt la taula el Bloc per Mallorca i Unitat per les Illes, en moltes de les propostes que ha defensat i defensa Pere Sampol que, no ho oblidem, és senador per part del Bloc. La lluita per l'equiparació amb Canàries del plus d'insularitat per als funcionaris; la devolució del patrimoni històric de les Illes (Bous de Costitx, Armes del Rei En Jaume...); per un nou règim especial, amb mesures fiscals que eliminin els sobre costos derivats del fet insular; per quotes més altes d'autogovern en el camí de la reconstrucció nacional; tot plegat obliga els polítics d'Unitat, els dirigents de totes les forces nacionalistes i progressistes a repensar el que s'ha fet fins ara mateix i iniciar el camí per a començar a bastir, ja lluny de qualsevol electoralisme d'urgència, les eines que ens permetin aquesta reconstrucció cultural i nacional.

Sap Marisol Ramírez que alguns dels personatges amb els quals ha sortit a les fotografies de la campanya electoral, cas per exemple de l'antic

dirigent carrillista Antoni M. Thomàs, en una data tan recent com el 1994, demonitzaven els escriptors de l'esquerra alternativa que s'atrevien a escriure llibres de memòries amb opinions diferents a la versió "oficial" del carrillisme? Quina "renovació" pot haver-hi a l'esquerra del PSOE si no anam deixant endarrere aquest passat escleròtic, dogmàtic, sense cap mena de futur?

Tothom coincideix a afirmar que Marisol Ramírez ha representat una veu fresca, una candidata engrescadora en aquest maremagnum de polítics professionals amb discurs de cartó-pedra, embafadors amb tants d'eslògans i actituds que no deien res i sovint feien avergonyir aquells i aquelles que els escoltàvem. Els polítics del règim! Quina manca d'imaginació en moltes de les intervencions amb les quals ens han torturat durant la passada campanya rentacervells! Però, evidentment, Marisol Ramírez no tenia a l'abast els enormes mitjans econòmics i televisius dels quals sí que varen disposar PP-PSOE. A Marisol Ramírez i a tots els altres grups alternatius els passa ara el que ja ens va passar als partits d'esquerra revolucionària en temps de la transició, quan tots els mitjans de comunicació només promocionaven els grups que havien signat amb el franquisme reciclat els pactes de la transició. És a dir, promoció, espais televisius i diners per a UCD, PCE, PSOE i els partits nacionalistes burgesos. Tota la resta va ser condemnada a les tenebres exteriors, exterminada de rel (amb el suport dels partits abans esmentats). És el mateix que, d'una manera diferent, han fet ara amb candidatures com les de Marisol Ramírez. Un problema encara molt més agreujat perquè es combinava amb la crisi final de la burocràcia que ha portat Izquierda Unida a la quasi desaparició del mapa polític, engolida pel PSOE a causa precisament, entre molts d'altres motius, del seguidisme a Zapatero.

Però no solament ens va sorprendre favorablement la campanya, en inferioritat de condicions com dèiem, portada per Marisol Ramírez. També ens ha sorprès positivament la lúcida crítica, positiva i constructiva, que ha fet recentment als dirigents que han portat al fracàs l'experiència d'Izquierda Unida tant a l'Estat com a les Illes. Una crítica valenta en un temps d'oportunisme total on, per aconseguir qualsevol càrrec institucional, els vividors dels romanços són capaços no solament de traïr idees i principis, sinó de vendre la mare al millor postor.

Ho dic perquè, en tres frases sumament encertades, Marisol Ramírez ha resumit de forma magnífica el que nosaltres i molts de companys de l'esquerra alternativa portam dient tota la vida. I si mirau els nostres articles dels darrers deu anys, han estat els arguments que hem emprat per demanar la renovació de l'esquerra oficial.

Quan en unes recents declaracions la candidata al Congrés d'Esquerra Unida-Els Verds diu que a la seva organització hi ha "una excessiva preocupació pels càrrecs i les institucions en lloc de ser en el carrer"; quan afirma que "hi ha una esquerra alternativa que no se sent representada per EU-Verds"; quan demana que "cal deixar de vampiritzar els moviments socials" i conclou que la "resposta és al carrer" o, el que és el mateix, amb el poble, les lluites del poble, lluny dels interessos bords de les camarilles dirigents dels partits; quan expressa aquestes idees, fa seves les idees i els conceptes de tots aquells i aquelles que, des de l'inici de la transició hem demanat la creació d'una esquerra diferent a la que ens han enflocat els oportunistes i vividors de la política que hem conegut d'ençà d'aquells pactes secrets amb els poders fàctics, la banca, la patronal i el franquisme reciclat.

Només hi ha una cosa que, malgrat la frescor i la valentia del missatge de Marisol Ramírez, em va fer veure les dificultats del que proposava, les debilitats de les seves afirmacions. I què era el que em feia constatar les contradiccions del seu discurs? Precisament, comprovar que llançava a l'electorat un missatge renovador envoltada, jo diria que encerclada, presonera, del passat, d'obscurs personatges que en temps de la transició i fins ara mateix han treballat sempre contra les idees i els principis revolucionaris, demonitzant persones i partits que no combregaven amb les directrius del carrillisme espanyol. Tèrbols personatges dominats, com els seus pamflets demostren, pel més demencial sectarisme i dogmatisme que hom pot imaginar. Sap Marisol Ramírez que alguns dels personatges amb els quals ha sortit a les fotografies de la campanya electoral, cas per exemple de l'antic dirigent carrillista Antoni M. Thomàs, en una data tan recent com el 1994, demonitzaven els escriptors de l'esquerra alternativa que s'atrevien a escriure llibres de memòries amb opinions diferents a la versió "oficial" del carrillisme? Quina "renovació" pot haver-hi a l'esquerra del PSOE si no anam deixant endarrere aquest passat escleròtic, dogmàtic, sense cap mena de futur? Les brutors, les campanyes rebentistes contra la memòria històrica de l'esquerra alternativa de les Illes, contra els militants de l'OEC, l'MCI, l'LCR, etc., etc., arribava a quotes demencials amb els pamflets d'Antoni M. Thomàs, Gabriel Sevilla, Albert Saoner, Bernat Riutort, Ignasi Ribas, Gustavo Catalan, José M. Carbonero, Jaime Carbonero i Salvador Bastida contra el llibre de memòries antifranquista *L'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970)*, obra editada per El Tall Editorial. Com es podia afirmar, a un immund pamflet que publicaren a la premsa de Palma, que l'esquerra revolucionària de les Illes (i de l'Estat) treballava pel franquisme policíac? I em deman... com és possible que una militant d'esquerra com Marisol Ramírez no

entengués la contradicció que representava exposar el seu missatge renovador, fresc, alternatiu, al costat d'algun d'aquests representants del dogmatisme i el sectarisme més tronat de les Illes, més mancat de perspectives de futur?

La credibilitat és molt important quan es llança un discurs renovador. I aquesta credibilitat mai no arribarà si no anam deixant endarrere el record nefast de tots aquells que, emportats pel dogmatisme i el sectarisme, han duit Esquerra Unida al carreró sense sortida on ara es troba.

Pens que cal deixar el camí obert a les noves generacions, als joves militants de l'esquerra alternativa que, ben segur, serien incapaços de cometre les indignitats que hem comentat una mica més amunt. Aquest és el camí de la renovació. Un camí que possiblement ja ha obert Marisol Ramírez i que ha de continuar i ampliar-se, fins a fer desaparèixer qualsevol presència de sectarisme a les fileres de l'esquerra alternativa de les Illes.

Ara, vists i comprovats els resultats electorals, del que es tracta és de trobar un sistema de coordinació entre les forces nacionalistes i progressistes, entre tots aquells partits i organitzacions que no depenen de Madrid, per a consolidar una veu independent davant els poders fàctics que de res ens serveixen per a avançar i progressar en el camí de l'autogovern

Imagín que a partir d'aquest moment, passats els nervis de la campanya, serà el moment d'anar pensant quin serà el futur de les forces agrupades en la coalició Unitat per les Illes. Cal dir, i ho volem deixar ben escrit damunt el paper, que molts dels sectors que hem donat suport crític, primer a Progressistes, després al Bloc per Mallorca i ara mateix a la candidatura de Pere Sampol i Unitat per les Illes, volem una clarificació del futur polític. Crec que és prou comprensible que les persones que donam suport a aquestes coalicions electorals demanem una clarificació en vistes al proper futur. El suport inicial al Bloc per Mallorca era perquè volíem –i volem!– la consolidació d'una força d'esquerra nacionalista de nou encuny, una organització que, superant els vicis del simple electoralisme, ens sigui útil en la tasca del nostre redreçament nacional i social, en el camí d'anar guanyant terreny al bipartidisme regnant. Fa anys ja es parlà de la creació d'una nova organització semblant al Bloc Nacionalista Gallec. Seria qüestió d'esbrinar si el camí iniciat amb el Bloc per Mallorca és encara vàlid o ja no significa res. És molt diferent formar coalició amb el seguidors de Llamazares o amb els d'UM i Miquel Nadal. Són dues coses bastant antagòniques i males de casar. El problema va més enllà de la simple unitat dels partits existents. Què s'ha de fer amb les persones i moviments socials que volen donar suport, integrant-se, dins

un tipus d'organització que serveixi de veritat per vèncer el bipartidisme, per a consolidar els sectors més dinàmics de la societat civil?

A hores d'ara són preguntes sense resposta. I no es pot esperar a les properes eleccions, als darrers mesos, per a començar a posar fil a l'agulla.

Ara, vists i comprovats els resultats electorals, del que es tracta és de trobar un sistema de coordinació entre les forces nacionalistes i progressistes, entre tots aquells partits i organitzacions que no depenen de Madrid, per a consolidar una veu independent davant els poders fàctics que de res ens serveixen per a avançar i progressar en el camí de l'autogovern i de la resolució dels nostres problemes.

Aquestes eleccions han demostrat una vegada més l'avenç i consolidació del bipartidisme PP-PSOE, la consolidació d'un model polític semblant al nord-americà, al britànic o l'alemany: els grans partits estatals que, amb molt poques variacions, governen per torn a les institucions. Per això es fa necessari, vist l'experiència primer del Bloc i ara d'Unitat, l'articulació d'un tipus d'organització, un autèntic Bloc nacionalista i sobiranista que continuï amb la tasca de portar endavant les reivindicacions històriques, nacionals i socials de la nació.

Es tracta de pensar de veritat el que volem per als propers anys. Nosaltres som de l'opinió que s'hauria d'anar acabant amb aquesta continuada improvisació de les forces nacionalistes i progressistes. Les coalicions futures haurien de ser ben diferents de les meres unions circumstancials que hem vist fins ara mateix. Tampoc no es poden fer canvis de cent vuitanta graus com hem vist quan s'ha passat d'anar amb un partit estatal –Izquierda Unida– a partits regionals de centre-dreta, cas d'UM.

El nostre poble necessita avançar en molts dels aspectes que posaren damunt la taula el Bloc per Mallorca i Unitat per les Illes, en moltes de les propostes que ha defensat i defensa Pere Sampol que, no ho oblidem, és senador per part del Bloc. La lluita per l'equiparació amb Canàries del plus d'insularitat per als funcionaris; la devolució del patrimoni històric de les Illes (Bous de Costitx, Armes del Rei En Jaume...); per un nou règim especial, amb mesures fiscals que eliminin els sobre costos derivats del fet insular; per quotes més altes d'autogovern en el camí de la reconstrucció nacional; tot plegat obliga els polítics d'Unitat, els dirigents de totes les forces nacionalistes i progressistes a repensar el que s'ha fet fins ara mateix i iniciar el camí per a començar a bastir, ja lluny de qualsevol electoralisme d'urgència, les eines que ens permetin aquesta reconstrucció cultural i nacional.

Any 1647.

per Ricard Colom

INESTABILITAT A LES ILLES BRITÀNIQUES, A ALEMANYA I ALS DOMINIS HISPÀNICS.

1647: Catalunya:

El príncep de Condé fa fortificar la Constantí (Tarragonès), que resistí tres envestides de les forces castellanes des de Tarragona. Gairebé tots els pobles de la Comuna del Camp de Tarragona juren fidelitat al rei francès.

Tuïr envia 3 soldats al setge de Lleida.

Imperi hispànic:

El pitjor any en collites de tot el segle a Andalusia, Castella la Nova i València. Mala collita de blat a Mallorca.

Pesta, en principi localitzada a Tunis i Alger, però que arriba a les costes catalanes i als dominis de Felipe IV. Grans epidèmies a Europa Occidental.

Conjura nobiliària a Aragó contra Felip IV (III d'Aragó-Catalunya).

Lleva reial per a la guerra. A Euskalherria occidental la fan "*sin violencia ni rigor*".

? Felipe IV ha de signar una treva amb Holanda a causa de la pressió francesa. Batalles a Lens i Dixmunde, al Flandes hispànic. El governador espanyol Leopold Wilhelm foragita els francesos dels Països Baixos hispànics, tot derrotant-los a Armentières i Landrecy.

Miguel de Ochogavia, "*el Colón de Apure*", obre comunicacions entre la regió de Maracibo i l'Orinoco mitjà.

Els corsaris holandesos de la "*Vereenigde Oostindische Compagnie*" prenen control de la península de Bataan (a Luzon, Filipines) després que els seus defensors lluitin fins al darrer home.

Alemanya:

La Guerra dels Trenta Anys té tothom esgotat: Les llargues negociacions a Münster i Osnabrück i els combats continuen pertot Europa sense concloure res.

L'exèrcit suec captura el lloc d'una de les grans batalles prèvies de la guerra, Nördlingen.

Johann von Werth, general catòlic, intenta fer retornar les seves tropes bavareses dins Àustria però el rebutgen. L'Emperador li dona un nou exèrcit per foragitar

els suecs instal·lats a Bohèmia.

Maximilià, Duc de Baviera, signa el Tractat d'Ulm per treure els exèrcits francesos i suecs de les seves terres, però més tard signa el Tractat de Pilsen amb l'Emperador Ferdinand III i retorna a la guerra del costat austríac.

JOHANN VON WERTH

Illes Britàniques:

Victòria dels revolucionaris burgesos calvinistes anglesos a Preston sobre els monàrquics.

El Castell d'Aberystwyth (Gal·les) és completament arrasat per tropes parlamentaristes.

Les forces Covenanters accepten la rendició del castell de Dunaverty on hi ha 200-300 militars de les Terres Altes, però els maten igualment.

El Marquès d'Ormond cedeix Dublín a l'Exèrcit i se'n va a Anglaterra.

La Guerra Civil Anglesa veu manifestes, "*remonstrances*" i declaracions, així com alguna matança entre les diverses faccions implicades.

Thomas Hobbes és nomenat tutor del futur Charles II d'Anglaterra.

Naix l'Almirall anglès Arthur Herbert, Comte de Torrington.

Resta d'Europa:

Portugal viu moments difícils, amb moltes pèrdues navals, enfrontat alhora a Castella, i a Holanda que li furta colònies, cerca l'aliança anglesa a canvi de privilegis econòmics i comercials. Planeja ocupar Rio de Plata (Bons Aires) des de Brasil però no ho poden concretar per manca de diners.

Magnus, que mai no correspongué al l'amor de Christina de Suècia, es casa amb la seva única amiga (dona), Maria Euphrosyne. Cristina envia tots dos fora del país durant un any però més tard continua conreant ambdues amistats, i per molts anys salvarà Magnus dels deutes per les seves exagerades despeses.

Àsia:

Dos pretendents Ming a Guangzhou afirmen ser l'Emperador, però els exèrcits Qing envaeixen la província de Guangdong, i només un aconsegueix escapar-se per instal·lar la seva cort a Guilin a la província de Guangxi. Els exèrcits Qing més tard perden Cantó, i la cort Ming es trasllada cap al nord a Quanzhou a la frontera de Hunan.

Naix Yung Ming, últim representant de la Dinastia Ming.

La banda de Xivaji del senyor de la guerra Maratta - de 20 anys- captura Torana i els forts de Purandar, a Puna, prenent control de l'àrea.

Sayyid Abdul Aziz, Khan de Bukhara, foragita els Mogols (dirigits per Aurangzeb) de Balkh en l'Àf-

ganistan.

Vella Dama amb un llibre, de Rembrandt, 1647.

2-1-1647: Naix Nathaniel Bacon, futur líder d'una revol·ta als actuals EUA (†1676).

7-1-1647: Naix Wilhelm Ludwig, Duc de Württemberg (†1677). ?

1-1647: Charles I es refugia a Escòcia, però es nega a acceptar el Pacte Presbiterià.

?23-1-1647: Els presbiterians escocesos, després de fracassar a l'hora de convèncer-lo d'acceptar el "Covenant", venen el presoner rei Charles al Parlament anglès, a través d'uns comissaris anglesos.

29-1-1647: Mor Francis Meres, escriptor anglès (*1565).

?30-1-1647: Lliuren el rei Charles al Parlament anglès. Serà empresonat a Holmby, Nottinghamshire

12-3-1647: Naix Victor-Maurice, comte de Broglie, general francès (†1727).

14-3-1647: Baviera, Colònia, França i Suècia firmen l'armistici o la Treva d'Ulm, a requesta del catòlic duc de Baviera. Maximilià I, forçat per l'ocupació franco-sueca de les seves terres, abandona -tal com el *Kaiser* es temia- l'aliança amb el Sacre Imperi Romà. Aquesta treva entre Baviera i França dura fins a setembre.

Mor Frederick Henry, Príncep d'Oranje i Comte de Nassau, *stadtholder* dels Països Baixos (*1584). El succeeix Guillem II, fill seu.

Hivern a Primavera-1647: Els presbiterians escocesos i anglesos comencen a preparar una altra nova guerra.

Els adversaris de l'Exèrcit parlamentarista ("moderats" envers el rei) intenten dissoldre'l, enviar-lo a fora, retallar-los els salaris, purgar-lo; amb el resultat de l'exasperació fora de control dels caps militars, que prestaran que l'Exèrcit sia la principal força política del reialme. El Parlament, controlat per onze membres presbiterians (moderats), ordena al *Nou Exèrcit model·lic* (*New Model Army*) de restar fora de Londres i intenta dissoldre'l per arribar -suposen- més fàcilment a acords amb el monarca. Oliver Cromwell fugí de Londres per impedir ser acusat. L'Exèrcit pren control del Rei i es reuneix a Newmarket. L'Exèrcit entra a St. Albans, al més pròxim que el Parlament accepta.

L'Exèrcit demana al Rei: tolerància religiosa, Parlaments regulars i control Parlamentari de l'Exèrcit. Charles hi objecta.

1-4-1647: Naix John Wilmot (†1680) 2n Comte de Rochester, poeta anglès (*A Satyr Upon Mankind*), pornògraf escandalós, dramaturg obscè i cortesà de Charles II.

3-4-1647: Lligen la lletra dels Agitadors del *Nou Exèrcit Model·lic* (sobre els retards a cobrar els salaris) a la Cambra dels Comuns, a Londres.

6-4-1647: "*On laisse a mon dit sieur le Prince a considerer en cas qu'il entreprenne sur la dite place* (Fraga)...

qu'il allait saisir et fortifier le lieu de Scarp... parceque ce lieue pourrait donner beaucoup de commoditez, tant par l'eau que par terre pour cette entreprise pouvant par ce moyen rendre maistre du passage des dits deux rivières, si ce n'est que les ennemis eussent des forces considerables a Mequinence pour l'empêcher..." (RB 69, pàg.687).

5-1647: El desgovern i l'opressió fiscal havien despertat el descontentament a Sicília contra els espanyols i finalment provoquen l'esclat d'una **rebel·lió a Palerm**, dirigida per Josep Alessio.

8-5 a 20-6-1647: **Més de 7.000 combatents franco-catalans morts al darrer setge de Lleida** (segons Feliu de la Penya).

11-5-1647: Peter Stuyvesant (37 anys) arriba a Nova Amsterdam per prendre possessió del càrrec de governador. Soldat professional, Holanda l'envia per encapçalar la colònia comercial holandesa a la punta sud de l'Illa de Manhattan. Stuyvesant havia perdut una cama en una escaramussa menor al Carib el 1644.

21-5-1647: Mor Pieter Corneliszoon Hooft, poeta, dramaturg i historiador holandès (*1581).

? 26-5-1647: Nova llei que prohibeix els sacerdots catòlics entrar a la colònia de Massachusetts. La sanció serà desterrament i mort per als reincidents.

PRÍNCIP DE CONDÉ.

27-5-1647: 24 violins del Regiment de Champagne i del Príncep de Condé obren bretxa. Per escarni, els violins toquen donant la volta a les muralles i «*a los alegres sonos de los violines de Condé, respondiase con silencio sepulcral*».

A Salem, Massachusetts, Achsah Young és la primera dona americana enregistrada per haver estat executada per "bruixa".

29-5-1647: L'Assemblea General de Rhode Island redacta una **Constitució que separa Església i Estat, i permet referèndums públics i iniciatives sobre legislació**.

Primavera-1647: Al setge de Lleida, Bussy-Rabutin evoca sopars entre oficials que, al so de la música dels violins de Condé- ballen amb cadàvers trets de les sepultures.

? 3-4-6-1647: Un Corneta de Thomas Fairfax, George Joyce fa el rei Charles presoner en nom del Nou Exèrcit Modèlic, el rei hi queda com a ostatge.

10-6-1647: Batalla del Port de Cavite (Filipines), en el transcurs de la guerra dels vuitanta anys (dels independentistes calvinistes holandesos contra Madrid).

12-6-1647: Mor Thomas Farnaby, gramàtic anglès (*ca. 1575).

20-6-1647: Naix John George III, Elector de Saxònia (†1691).

24-6-1647: Foragiten Margaret Brent (†1671), neboda del Lord Baltimore, de l'Assemblea de Maryland. Brent, actua com a advocadessa de Lord Baltimore i salva la colònia de soldats sediciosos i d'una rebel·lió de protestants en contra del govern catòlic.

Imatge, de Rembrandt, 1647.

Religió:

En Anglaterra George Fox (fundador dels quàquers) inicia la seva predicació. L'església queda separada de l'Estat a Rhode Island. Els capellans catòlics no poden entrar a territoris puritans de Massachusetts.

Els luterans accepten com a coreligionaris els calvinistes.

Naix Henry Aldrich, teòleg i filòsof anglès (†1710).

Naix la monja francesa (Santa) Margaret Mary Alacoque.

? Christina de Suècia passa per una crisi de creences i comença un estudi intensiu durant 5 anys de les religions del món. Christina pren part activa en suport del teòleg unionista Matthias quant als diversos grups del Protestantisme.

Mor l'advocat anglès -i expert en bruixes- Matthew Hopkins.

Comerç, viatges i colònies:

Els portuguesos fracassen a reestablir relacions amb Go-Komyo, l'Emperador del Japó, i acabar amb el bloqueig japonès de Nagasaki per impedir els vaixells portuguesos de marxar.

Fundació de la Companyia Sueco-Africana.

Mor Leonard Calvert, el primer governador colonial de Maryland.

Mor Sir William Alexander, Comte de Stirling, i el Lord Propietari de Nova Scotia.

El nou governador de Nova Holanda, Peter Stuyvesant, arriba a Nova Amsterdam (actual N.Y.). Arresta el 'governador' escocès que la vídua de Lord Stirling havia enviat des de Nova Escòcia.

Naix l'aventurer grec Constantine Phaulkon, assessor de Phra Narai, rei de Siam.

(approx.) Mor l'antic colonitzador de Plymouth Thomas Morton.

Literatura:

Mor el dramaturg i historiador holandès Pieter Cornelisz Hooft.

Publicat:

Publicació d'"*Oráculo manual y arte de prudencia*", de Baltasar Gracián.

De Beaumont i Fletcher, "*Comèdies i Tragèdies*"

Abraham Cowley publica un recull de poemes, "*The Mistress: or, Love Verses/ La Mestressa o, Versos d'Amor*".

35 obres per John Fletcher recollides en un "*Primer Full*".

Llibres nous: "*Les principes de la philosophie*" (versió francesa de René Descartes, de l'original en llatí).

"*Philosophical Poems*", de Henry More

Música:

Mor el compositor anglès John Milton (el seu fill més

famós està ocupat fent pamflets polítics).

Naix el compositor anglès Pelham Humphrey.

Ciències:

William Oughtred utilitza el símbol π per referir-se a la circumferència d'un cercle per primera vegada.

Johannes Hevelius publica Selenographia, el primer atlas de la superfície de la Lluna, posa noms als seus cràters i referint-se a les planes de lava fosca com "maria".

Blasi Pascal demostra la màxima 'la natura odia un buit' malament: creant-ne un.

Naix el matemàtic italià Giovanni Ceva.

Naix el matemàtic i físic francès Denis Papin.

Mor el matemàtic italià Francesco Bonaventura Cavalieri.

Mor el matemàtic francès Claude Mydorge.

L'Engany amb l'As de Diamants, ca. 1647, per Georges de la Tour, Museu del Louvre, París.

Belles Arts:

Naix l'il·lustrador alemany Maria Sibylla Merian.

Mor el pintor flamenc Sebastian Vranckz.

Mor el pintor holandès Pieter Jansz Quast.

Mor el pintor italià Orazio Gentileschi.

Mor el pintor italià Giovanni Lanfranco.

Mor l'escultor i arquitecte anglès Nicholas Stone.

Naix el pintor i cal·ligrafista xinès Yu Zhiding.

Mor el noble japonès, mestre de te, i dissenyador de jardins, el Senyor Kobori Enshu Masakazu.

(aprox.) Mor el pintor holandès Daniel Mytens.

D'altres diversos:

Mor l'erudit anglès Francis Meres.

Mor la cortesana anglesa Mary Fitton, sospitosa en el tema dels sonets shakespearans.

Reunió de Levellers a Putney.

2-7-1647: Naix Daniel Finch, 2n Comte de Nottingham, conseller secret anglès (†1730).

7-7-1647 a 2-1648: **Revolta de Nàpols.**

7-7-1647: Els habitants de Nàpols segueixen l'exemple dels sicilians: El fet que fa saltar l'espurna de la rebel·lió és un nou impost sobre la fruita, l'aliment bàsic dels pobres, i l'instigador principal del moviment és Masaniello (Tommaso Aniello), qui pren el comandament dels "malcontents". La revolta napolitana comença amb un aldarull a les portes de la ciutat de Nàpols entre els venedors de fruita dels voltants i els duaners, que són forçats a escapar mentre calen foc a l'oficina de duana. Els rebels llavors marxen cap a la ciutat i una vegada allí van cap al palau del virrei Rodríguez Ponce de León, Comte de Arcos, qui s'ha de refugiar-se primer en un convent veí, després en Castel Sant'Elmo, i finalment al Castel Nuovo.

Mor Thomas Hooker, colonitzador de Connecticut (*1586).

MASANIELLO, heroi napolità.

7 a 13-7-1647: La rebel·lió de Masaniello a Nàpols reïx després que el Cardenal Jules Mazzarino envii tropes franceses per donar-li suport. Masaniello intenta castigar la munió i refrenar els seus instints vandàlics, i en certa mesura ho aconsegueix; abillat amb el vestit tradicional de pescador, dóna audiències i administra justícia des d'un cadafalc de fusta a fora de sa casa. Diversos descontrolats, entre els quals el duc de Madaloni, un opositor del virrei, i el seu germà Giuseppe Caraffa són condemnats a mort per ell, i executats. La plebs, que cada dia té més armes i es fa més intractable, atorreix la ciutat, i tria Masaniello com a Capità General. La rebel·lió s'estén també a les províncies. Finalment, el virrei, les negociacions del qual amb Masaniello són interrompudes a sovint pels avalots, acaba per concedir totes les exigències dels rebels.

13-7-1647: Amb la mediació del cardenal Ascanio Filomarino, arquebisbe de Nàpols, De Arcos i Masaniello com a "capdavanter de la gent més fidel de Nàpols" signen un pacte, pel qual la rebel·lia seria perdonada, els impostos més opressius eliminats, mentre que concedeixen als ciutadans certs drets com el de romandre en armes fins que el tractat sia ratificat pel rei d'Espanya. De Arcos llavors convida a Masaniello al palau, confirma el seu títol de "Capità-General de la gent de Nàpols", li regala una cadena d'or i li ofereix una pensió. Masaniello rebutja la pensió i les dignitats, tot dient que el seu desig és tornar a la seva antiga vida de pescador; però és entretingut pel virrei i, en part a causa de la tensió i a l'entusiasme dels dies passats, en part al seu atarantament davant el seu sorprenent canvi de fortuna, o potser, com creuen els napolitans, perquè l'enverinen, es comporta com un maníac.

13 a 16-7-1647: La gent continua obeint Masaniello durant uns dies fins que els seus millors amics l'abandonen, i s'atansen al partit espanyol.

16-7-1647: Masaniello (*1622) és assassinat pels espanyols mentre arenga una munió al mercat; li tallen el cap i el porten al virrei, mentre que el seu cos és enterrat fora de la ciutat.

17-7-1647: Però a l'endemà la població, empipada per l'alteració de les mesures per a pesar pa, es penedeix, desenterren el cos de Masaniello i li ofereixen un magnífic soterrament en el qual fins i tot el mateix virrei envia una representació oficial. Tanmateix, mort Masaniello, la revolta ha quedat gairebé controlada.

7-1647: "*Heads of the Proposals*", del General H. Ireton. Ofereix al rei un acord amb condicions molt acceptables: Convocatòria del Parlament almenys cada dos anys, control parlamentari de l'Exèrcit, plena llibertat de culte per a totes les esglésies protestants, acceptació dels bisbes sempre que no tinguin competències repressives. Tanmateix, els Levellers consideren aquesta oferta massa avantatjosa per al rei.

7-1647 a 3-1648: **Més de 17.000 morts per la pesta al regne valencià, especialment al centre i al sud del regne. La capital és la més castigada, amb uns 16.000 morts.**

Estiu-1647: L'exèrcit suec ocupa Eger, a Bohèmia.

8-8-1647: A la Batalla del Turó de Dungan, les forces irlandeses són derrotades per forces parlamentaristes angleses.

12-8-1647: Naix Johann Heinrich Acker, escriptor filosòfic alemany (†1719).

Estiu-1647: Un aldarull a Londres dels radicals foragita tots els Diputats no Presbiterians de la ciutat. Els presbiterians comencen a enfortir la ciutat, però Cromwell va a Londres (traslladant el Rei a la Cort de Hampton) i força una abrogació de la dissolució de l'Exèrcit a través del Parlament.

8-1647: L'Exèrcit parlamentarista anglès marxa cap a Londres i presenta propostes al rei Charles. Negocien els fonaments constitucionals a l'Església a Putney.

Peter Stuyvesant és nomenat Director de Nova Amsterdam per la Companyia de les Índies Occidentals Holandeses.

22-8-1647: Naix Denis Papin, inventor francès (†1712)

24-8-1647: Mor Nicholas Stone, escultor i arquitecte anglès (*1586).

25-8-1647: L'imperial Werth atura els invasors suecs amb una emboscada a Triebel, Saxònia.

9-1647: Fi de la treva entre francesos i bavaresos.

23-9-1647: Naix Joseph Dudley, Governador colonial de Massachusetts (†1720).

8-10-1647: Mor Christian Sørensen Longomontanus, astrònom danès (*1562).

10-1647: "*Agreement of the People*" (Acords del Poble).

Els "*Levellers*", republicans radicals dins l'Exèrcit, airegen llurs greuges als *Debats de Putney*.

Els oficials de l'Exèrcit i els 'agitadors' s'apleguen a Putney per considerar què fer. Oliver Cromwell i el seus "*Grandeers*" hi mantenen algunes de les propostes més radicals dels *Levellers*.

Els resultats dels *Debats de Putney* són presentats als regiments de Corkbush Field. Dos regiments *Leveller* no convidats intenten rebentar la trobada, tot provocant a un motí. Lord Fairfax persuadeix els soldats de deixar el motí, dos oficials queden arrestats, i un particular és ajusticiat per a escarment.

25-10-1647: Mor a Florència Evangelista Torricelli, matemàtic i físic italià (*1608).

11-11-1647: Primer acta d'obligatorietat escolar americana, a Massachusetts.

11-1647: El rei Charles fuig a l'Illa de Wight, on sojorna al Castell de Carisbrooke, i signa un Compromís

amb els escocesos, que desconfien del radicalisme del Parlament anglès. Però és capturat i empresonat al Castell de Carisbrooke. Desconegut per als seus carcellers, reprèn negociacions amb els Covenanters, utilitzant el Marquès d'Ormond com a mitjancer. Acceptarà secretament fer del presbiterianisme la religió estatal a canvi d'una invasió d'Anglaterra. Fuig a Escòcia.

18-11-1647: Naix Pierre Bayle, filòsof i escriptor francès (†1706).

30-11-1647: Mor a Bolonya Bonaventura Cavalieri, jesuïta i matemàtic italià (*1598).

12-1647: Els puritans anglesos bandegen les festes de Nadal, per ser d'origen pagà i sense base bíblica.

28-12-1647: El rei anglès promet la reforma de l'Església (fent-la presbiteriana) i aquest acord duu a la 2ª Guerra Civil anglesa.

L'encontre de Moïse, de Nicolas Poussin. 1647.

1647-1648: Insurreccions contra els espanyols a Nàpols i de Josep Alessio a Palerm (Sicília), fàcilment controlades per Juan José de Austria, fill bord del rei, el qual foragita les tropes franceses del duc de Guisa.

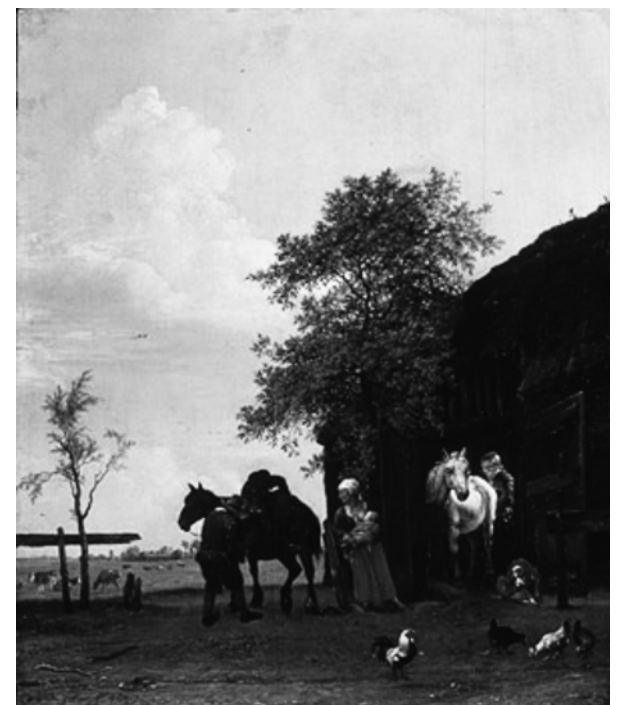
1647-1650: President de la Generalitat n° 98, Andreu Pont.

L'estatúder neerlandès Guillem II malda per anihilar el poder dels burgesos republicans de les Províncies Unides amb un cop d'Estat contra Amsterdam.

1647-1652: Uns 47.000 morts al regne de València a causa de la pesta (segons Francesc Gavallda).

En Andalusia a la maror per la venda de "baldios", la pressió fiscal i l'enduriment de les càrregues senyoriales per a contrarestar l'"impost de guerra" de Madrid, cal afegir la inflació d'articles bàsics com el blat. Finalment esclata una onada de motins i revoltes.

1647-1655: Època de pesta, sobretot a València, però arriba fins a Sevilla. Olot perd cap a 1/3 part de la seva població (poc menys de mil morts documentades).

Figures amb cavalls a la vora d'un estable, 1647, Paulus Potter.

Espanya creix

El Calbot

Espanya creix a Catalunya, aquest llogarret atemorit que després de totes les apagades, esvorancs, retards i ribots és incapaç de castigar el partit que tot ho governa. Per por del PP. No és cap suposició: és el que ha ofert el PSC tota la campanya. Alguns dirigents catalanistes haurien de replantejar-se l'estratègia de dimonitzar el PP: al final la gent s'ho creu. Ahir l'Espanya del PP també va créixer. I la de Rosa Díez. Mentre, ERC, PNB i BNG baixen i CiU amb prou feines aguanta. Als catalanistes immaculats que creuen que en unes eleccions espanyoles l'abstenció o el vot en blanc serveixen d'algun cosa, només notificar-los el resultat: Espanya creix.

Les borratxeres de supèrbia i triomfalisme barat acaben en ressaca de derrotisme i divisió

Catalanisme dèbil

El Calbot

El resultat de les eleccions al Parlament espanyol han servit per a constatar que el catalanisme és estructuralment dèbil. Almenys aquesta és la deducció que han fet els partits que s'atribueixen aquesta sensibilitat. Tan dèbil, que milers d'electors s'han estimat més votar contra el PP a través del PSOE que mantenir una diferència nacional vital. Això és cert. Però també ho és que la feblesa pot respondre a una pila d'errors acumulats a CiU i a Esquerra. A Esquerra, molt tocada, la primera resposta ha estat una esmolada general d'armes. Dèbils i soques.

És hora d'agafar el bou per les banyes: eines per a l'autocrítica

Ricard Colom

GENERALITATS.

"Dels homes és errar, de bèsties no esmenar" (Refrany català).

"El meu regne no és d'aquest món" (Jesucrist).

"El meu món no és d'aquest regne"

(José Bergamín, 1895-1983, escriptor madrileny).

"Qui vulgui canviar el món ha de començar per canviar-se ell mateix" (Sòcrates d'Atenes, 470 ó 469-399 a. de C., filòsof grec, creador de l'ètica, tingut per feixistoide pels atenencs "progres" - però corruptes).

"El que és vàlid per als individus és vàlid per a les nacions" (Gandhi).

"La vigoria d'una nació és mesurada pels qui fan coses; no pels qui en descriuen" (Edward de Bono, líder de la creació en el pensament i educador).

AUTOCRÍTICA AL PROPI PAÍS:

"Estim Amèrica més de qualsevol altre país d'aquest món, i, exactament per a aquesta raó, insistesc que en el dret de criticar-la perpètuament." (James Baldwin, "Notes of a Native Son / Notes d'un Fill Nadiu").

"Fins i tot els xacals alleten i crien els seus cadells.

Però el meu poble és una mare sense cor, com els estruços del desert" (Planys 4:3).

"De fet, la llengua nacional és per a la ideologia o ideologies nacionalistes una cosa així com la caritat per a l'Església oficial: una cosa d'inevitable predicació, però la manca d'observança de la qual és excusada amb indulgència. És fàcil de veure que aquesta situació es presta a tota mena d'hipocresies i de postures demagògiques, i que suposades actituds de defensa de la llengua poden amagar un ús i manipulació partidista" (Pròleg d'Ibon Sarasola a "Obabakoak").

SENTIT AUTOCRÍTIC.

"Res de cofoisme, res de sentimentalismes, res de llacets. Conèixer-nos, esmenar-nos, treballar pel futur" (Pompeu Fabra).

"No copsarem ni un borral de la política d'en Gandhi si ignorem que la seva fita no és pas una victòria política sinó espiritual... Foragitar els anglesos de l'Índia fos una ambició ben mesquina i banal

per a un savi tan gran com Gandhi. El seu deler és alliberar el poble dels propis mals (entre els quals els anglesos són el menor i el més visible). El seu afany és deslliurar de la ignomínia l'Ànima: viure, és a dir, ensenyar la veritat ("Ahimsa")" (Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi, a "Peregrinatge a les fonts").

"Els capitans de Voluntaris semblen haver estat gairebé tots homes joves, fills de grangers la majoria, alguns mestres d'escola, la major part amb un bon nivell d'educació si hom considera llur classe social, però ignorants, tanmateix, del món i d'un munt de coses, encara que, com a col·lectiu, transparentment sincers i fermes, idealistes, fortament religiosos en llur majoria, i sovint amb un sentit gairebé místic del deure envers llur país. Aquests homes donaren a la tasca d'organitzar llurs Voluntaris allò millor en ment i esperit. Lluitaren contra l'alcoholisme i l'autoindulgència, i no hi ha cap exageració si diem que, com a conjunt, representaren tot allò millor de llur país..." (Esbós del tipus de persona que formava el nucli de l'IRA a les comarques rurals ha estat descrit per Sir Henry Lawson, Lloctinent General de l'Exèrcit Britànic).

"Una nació oprimida està necessàriament composta, bàsicament, de nulinats ensuperbides, de plebs egoista i idiota, de gent falsa i indisciplinada. Si una nació està en vies d'alliberament, necessàriament millora. I si està en vies de dissolució, empitjora" (Autocitació).

SOMELS NOSTRES PITJORS ENEMIGS.

"Cap poble que renunciï als seus valors bàsics va endavant. No hi va, perquè perd tremp i perd força i perquè la renúncia no és una virtut, la renúncia és una dimissió que es transmet a tot el seu cos. El paralitza tot. Més enllà fins i tot del punt concret en el qual s'hagi produït una renúncia té efectes negatius. He llegit en un diari d'avui, i és veritat, que l'esforç en pro del català durant els últims cent, cent cinquanta anys, ha contribuït molt a dinamitzar la nostra societat, tota la nostra societat, no sols la societat literària i cultural. I per altra banda també els he de dir que un poble que no sàpiga encaixar els seus valors bàsics en un marc... i que no sàpiga fer que aquests valors no s'anul·lin sinó que es potenciïn, un poble que no sàpiga fer això tampoc no va endavant. Es neutralitza a si mateix" ("Què representa la llengua a

Catalunya?", Jordi Pujol, Montjuïc, 22-3-1995).

"Totes les causes justes del món tenen els seus defensors. En canvi, Catalunya només ens té a nosaltres" (Lluís Companys i Jover).

"Catalunya és un desastre molt gran. No ens adonem de la nostra petitesa espiritual. No veig motius per ser optimista" (Jordi Coca, "Avui", 30.08.06).

"Quan uns valors semblants són patrimoni d'un poble africà, posem per cas, llur vindicació es converteix per a ells en una causa sacrosanta, per la qual val la pena d'engiponar eslògans i fer manifestacions.

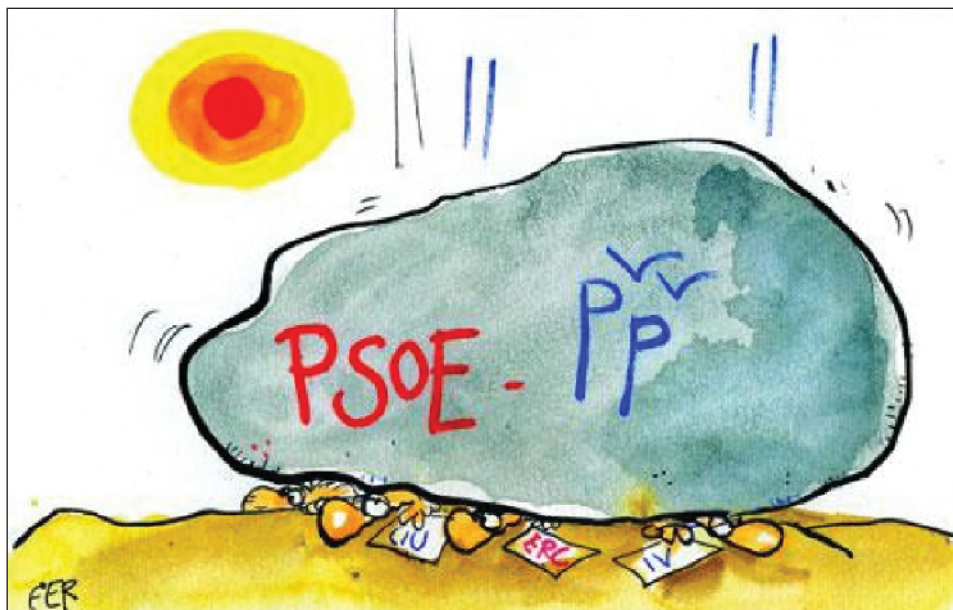
La solidaritat amb tots els homes i amb tots els pobles del món comença pels homes de casa i pel propi poble, o no és tal solidaritat.

Qui diu que treballa sincerament per la llibertat ha de decidir-se ara i ací, i pels problemes dels homes d'ara i d'ací. És el nostre país i els nostres problemes els únics que són al nostre abast. Deixar abandonades les reivindicacions del propi país per la declaració retòrica en favor d'uns països llunyans, més que platonisme, és comodisme burgès.

Si primer no ens alliberem nosaltres mateixos, no alliberarem mai ningú. Hem de començar per alliberar com a catalans. Necessitem una definició nacional autèntica, perquè encara no hem trobat res -ni la classe social-; que pugui suplir la nacionalitat en la tasca de crear homes" Josep Armengou

"Un català, Ferran el Catòlic, fou l'arquitecte de l'Imperi espanyol; un altre català, en Colom, descobrí Ameríndia; un altre fundà la Fira d'Abril i un altre el Reial Madrid. Déu se'n riu dels pobles rebels, indisciplinats i somiatruïtes" (Autocitació).

"De fet, la llengua nacional és per a la ideologia o ideologies nacionalistes una cosa així com la caritat per a l'Església oficial: una cosa d'inevitable predicació,

però la manca d'observança de la qual és excusada amb indulgència. És fàcil de veure que aquesta situació presta a tota mena d'hipocresies i de postures demagògiques, i que suposades actituds de defensa de la llengua poden amagar un ús i manipulació partidista" (Pròleg d'Ibon Sarasola a "Obabakoak").

"Els regents del poder a l'Estat espanyol, com tots els poders efectius en el món i en la història, no deixen anar competències si no és empesos per alguna circumstància. Caldria saber de quins ressorts disposa en Maragall i quins agents catalans li donen suport per dur a terme tot això, per empaïtar una part tan substancial del pastís espanyol, una part que a mi no se m'acut, ara mateix, res que obligui la gent de Madrid a deixar-la anar. Però els grans cops de timó de la història sempre s'han fet amb plantejaments i accions que abans la majoria consideraven impossibles, de manera que, tot plegat, si no s'intenta no se surt mai del forat. En qualsevol cas, o una cosa, o l'altra. Tal com estem no podem continuar. Tot el que no sigui o bé la independència raonada o bé la meitat efectiva d'Espanya, la que correspon als hereus de la Corona d'Aragó, o és el PP, del qual no cal dir què se'n pot esperar, o, tal com ja s'ha vist després de més de vint anys, no porta enlloc. És no existir, és ser entremig en la perpètua indefinició, en la inacabable frustració de l'espòli fiscal, de l'exclusió del poder operatiu, del barament de la imatge identitària. El que no és ni carn ni peix, passat quasi un quart de segle, ja es veu on ens ha dut: com deia Groucho Marx, després d'anys de grans esforços, del no-res a la més absoluta misèria" Miquel de Palol "O una cosa o l'altra". Avui, 09.09.2003

"Viatjant, he pogut observar que els hàbits en els horaris de menjar són un bon indicador de l'orientació del teixit productiu d'una societat (per exemple, dinar d'hora implica venir esmorzat de casa). I un país que dina a quarts de tres i sopa a les deu no pot pretendre asseure's a taula amb els que dissenyen el futur, perquè ells ho fan a hores diferents. Els italians (els més mediterranis de tots) dinen a la una i sopen a les nou. Els francesos (¿potser no en saben prou, de taules?) dinen a quarts d'una i sopen a quarts de nou. Així ho feia Catalunya a principis del segle XX. Però ara ja no. Hem derivat, com malauradament en molts altres aspectes, cap a l'espanyolisme d'arrels funcionàries i agràries de les quals hem fet conya el segle i mig previ a la Transició: arribar a la feina a quarts de deu, parar immediatament per esmorzar, dinar a les tres, sopar tard, etc. El fet, en si ja prou greu, esdevé inquietant en veure com aquests hàbits són estimulats per un sistema educatiu que es vanta de català, i que treballa per tal que el futur dels nostres fills topi amb els costums dels països seriosos. Pel que fa als idiomes, fa temps que vaig descobrir que tot el nostre sistema educatiu està especialment dissenyat per tal que els nostres fills, llevat del castellà, no n'aprenguin cap. Ara, a més, descobreixo una altra decisió estratègica: els aberrants horaris de batx-

illerat. Resulta que el meu fill comença les classes a les vuit del matí i les acaba, sense haver dinat, a dos quarts de tres. Sí senyor! Això és preparar el país per als hàbits internacionals. Oi que sí, consellera? Desmoralitza comprovar que fins a la mort de Franco, la tendència fou emmirallar-nos en Europa, i que arran de la Transició, el nostre model a calcar ha passat a ser el de l'espanyolisme més caspós. I no em cansaré de denunciar-ho ad nauseam, si cal. Perquè amb determinades accions de govern per part de gent que s'autoqualifica de nacionalista, no ens calen enemics a Madrid. Ni quintacolumnistes. Nosaltres solets, si ens donen prou temps, som capaços d'anar desballestant, a poc a poc, un país sencer" (Xavier Roig "En vies de subdesenvolupament". Avui, 28.09.2003).

MANCA D'AUTOCRÍTICA = "EN VIES DE SUBDESENVOLUPAMENT".

"Com que havia invertit tot el seu capital de fe en la democràcia atenenca, decidí d'atribuir la seva caiguda a la maldat externa més que no a la descomposició interna" ("The Nature of Alexander", 1975, de Mary Renault, 1905-1983, escriptora i hel·lenista britànica).

"Dormir, estimat Chevalley, dormir és el que volen els sicilians, i sempre odiaran qui els desperti, ni que sigui per afavorir-los amb els més valuosos presents". "Els sicilians no voldran millorar per la senzilla raó que són perfectes. Llur vanitat és més forta que llur misèria. Cada intromissió d'estrangers, bé es tracti d'estrangers d'origen o de sicilians amb criteri independent, trastoca llur deliri de perfecció assolida, corre el perill de torbar llur còmoda esperança en el no-res... Sicília ha volgut dormir... ¿Per què els havia d'escoltar, si és rica, si és sàvia, si és civilitzada, si és honesta, si és admirada, si tothom li té enveja; si és perfecta, en una paraula?" ("El Guepard" del Príncep de Lampedusa).

"Els catalans pateixen d'una síndrome maniacodepressiva pròpia que es compon d'autocomplaença cofoia i de victimisme derrotista, però sense creativitat, tot símptomes d'un rerefons d'inhibició idiota, covardia, manca de dignitat i d'autocrítica i irresponsabilitat" "El catalanam, per manca de referències i mandra derivada, no sol ser gens autocrític, per això acaba en l'autoodi" (Autocitació).

VOLEN ESCOLTAR MENTIDES

DOLCES, MARGINACIÓ DE LA CRÍTICA ASSENYADA.

"Hi havia una ciutat petita, amb pocs habitants. Un rei poderós anà a atacar-la: hi va posar setge i va construir contra ella grans torres d'assalt. En aquella ciutat hi havia un home pobre però savi que, gràcies a la seva saviesa, hauria pogut salvar-la; però a ningú no se li va acudir de recórrer a un home pobre com ell. Doncs bé, jo afirm que val més la saviesa que la força. Tanmateix, quan un home savi és pobre, la gent el menysprea i no escolta els seus consells. Val més escoltar les paraules d'un savi dites amb calma que els crits d'un capítost de necis. Val més la saviesa que les màquines d'atac. Però un sol error malmet molta cosa bona" (Cohèlet -o Eclesiàstès- 9: 14-18, llibre de la Bíblia que significa Home d'Assemblea, ca. s. V-IV a. C., però atribuït al rei Salomó, 1020-929 a. de C., rei d'Israel).

"(Aquells contemporanis nostres) semblen pensar que les coses es fan totes soles, i que és preferible de no cridar l'atenció sobre aquest fer-se misteriós (de les coses, de la història), que una discussió franca podria comprometre" (Manuel de Pedrolo en parlar de l'actitud més generalitzada entre els catalanoparlants sobre la pròpia discriminació).

"La crítica de debò a casa nostra passa per un moment difícil: no existeix. O potser fora millor dir i creure que sí que hi és, però malauradament no té plataformes on expressar-se. Les seccions de cultura i literatura dels grans diaris del país podrien deixar-los opinar, però semblen preferir els judicis de quatre ressenyistes que sense un bon nivell de referències textuais es creuen legitimats a dir de tot, o a dir ben poc quan, per exemple, es tracta de literatura catalana. La voluntat d'alguns autors catalans d'escriure amb criteris d'excel·lència, exquisidesa, rigor i volada intel·lectual, sembla que molesta l'intocable gremi dels ressenyistes, acostumats a menysprear llurs obres amb quatre vaguetats dites amb insolència. És l'hora d'engegar motors i de reprendre una tradició de crítica documentada, seriosa i elegant, que actualment i amb pena constatem que manca. En un món i en uns temps en què gairebé ja ningú no llegeix res, per què els nostres suposats crítics perden el temps i les energies només fent esment d'allò que no paga la pena de conèixer i fan sempre cara de pomes agres davant qualsevol proposta valenta i innovadora? Per què, en canvi, no parlen en

positiu recomanant-nos bons llibres i coses per aprendre d'allò que, llunyà o proper, de ben segur encara no sabem? Mira que n'hi ha! El to i el panorama de la literatura catalana que dibuixen canviaria. Manel Forcano "Carta a Manel Ollé des d'un 'hammam' d'Alep". Avui, 18.09.2003

TRETS DE LA DECADÈNCIA NACIONAL PER MANCA D'AUTOCRÍTICA:

-ODI I ESPANYOLITIS COM A EMOSSADOR.

"El problema de tota nació oprimida és sempre el mateix, d'una monstruosa immaduresa psíquica: odien més l'opressor que no estimen el propi poble. Vet ací el problema de fons i l'actitud que els duu tot just a ser oprimits. Estan internament disgregats i, en comptes d'automillorar-se a través d'una sana autocrítica i redreçament, es dediquen a odiar l'ocupant, perquè consideren que ells són innocents de tot (a causa de la manca d'autocrítica i el propi provincialisme). Però l'ocupant no fa sinó ocupar el buit que la desídia, la ineptitud i covardia autòctona els ha deixat fàcil" (Autocitació).

"Els espanyols sols ens fan el mal que nosaltres, amb la nostra desorganització, ineptitud i idiotesa, els deixem. La culpa és més nostra que no pas d'ells, car, si deixes ta casa amb la porta oberta i t'entren els lladres, de qui és la culpa?. Hem de refusar l'autoodi colonial (típic dels botiflers, boadelles i resta de bestioles de tarquim) però promoure l'autocrítica constructiva" (Autocitació).

"Qualsevol nacionalisme sens Estat, dividit i subdesenvolupat (sia l'andalús, el català, el basc, el palestí...) es caracteritza per l'odi poc intel·ligent contra l'enemic o enemics (reals o inventats) en comptes de l'esforç responsable per millorar-se a si mateix, per damunt de l'amor i el sentit constructiu. Naturalment això es deriva de la pròpia mandra/incompetència. En ser malfeiners, no actuen, sols parlen, i per tant no aprenen res. Com no aprenen res, no fan res que rutlli, com no fan res, són derrotats, com són derrotats i rebutgen l'autocrítica—perquè no volen treballar i el que volen és queixar-se'n i odiar—i no saben fer res, odien i miren de destruir i cauen en l'espiral violenta. Aquesta és la lògica infernal del subdesenvolupament nacional al qual tants nacionalismes de nacions oprimides estem tristament abonats. És un

problema més endogen nostre que exogen" "Fomentar l'odi i la ràbia (tendències o sentiments humans naturals però perillosament engegadors) és antipatriòtic, és suïcida. És pitjor i més enfollit que fomentar la miopia" (Autocitació).

-MANCA DE FE I MANCA D'AUTOCRÍTICA.

"Tan sovint ens quedem aturats en les formes, els continents i els tòtems!/: som una cultura decadent perquè som una cultura idòlatra, més que no secular" (Autocitació).

"Qui no té humilitat per a pensar en (cercar) el que és de suposar que, d'existir, és el més important, és a dir, Déu, en general no en té tampoc per cercar i acceptar la dura i bella realitat i, doncs, tendeix a la ideologització artificiosa, a la ineficàcia, a l'autoindulgència. D'ací prové la decadència: la supèrbia no permet veure la sinuosa i rica realitat, car no se'n pren la molèstia; ni recapitula res per no rebaixar-se. La realitat-veritat que és Déu" (Autocitació).

"Els jueus és el cas més extraordinari no sols de longevitat (3500 anys) sinó de

supervivència no sols sens Estat propi (2000 anys), sinó a més dispersats i perseguits. I fins i tot han ressuscitat una llengua pràcticament morta, l'hebreu. I això perquè no sols són una nació, una raça i una llengua sinó també una religió, i no pas qualsevol. Evidència de la força de la religió per a tots aquells que no es plantegen el tema. Mentre els independentistes catalans no sien creients no farem res: vuits i nous i cartes que no lliguen. Ho hem vist durant cent anys i podem seguir així indefinidament. Jo no dic que l'Estat català hagi de ser ni confessional ni res, sóc partidari de la separació Estat-Església, però està arxidemostrat històricament, en líders, en civilitzacions, decadències, imperis, etc. que sense argamassa religiosa no hi ha res: tots els dimonis hi passen. I si no teniu fe, informeu-vos-en, estudeu i moveu l'ànima interior, que és l'energia humana més potent i que teniu miserablement desaproveitada". "El problema de fons és la caracteriologia i la decadència caracteriològica ens ve del secularisme militant, que esborra els valors patriòtics de sacrifici, constància, estudi a fons, compromís, etc... Mentre Holanda s'estigué 80 anys en guer-

ra contra Castella fins alliberar-se'n, o Escòcia guiada pels covenantaires escocesos derrotà al rei Carles d'Anglaterra tot just quan el Principat es revoltava contra l'absolutisme de Felipe IV-Olivars a la guerra dels Segadors...en fi, com tots les nacions que han sabut independitzar-se amb bones eines (les espirituals, que generen canvis caracteriològics i competència general política, empresarial, en marketing, etc.), al Principat, des de fa segles especialitzats en el somiatritisme i a vendre conills abans de caçar-los ("Som millors que els castellans", etc.), el procés ha estat de subdesenvolupament espiritual i per tant caracteriològic" (Autocitació).

"Déu no té pàtria, però viu en la sinceritat. És d'on surten les pàtries que volen renàixer" (Autocitació).

"Els catalans, per ex., normalment tenen molt més sentit econòmic que polític, per això estan dominats, en el fons un problema de provincianisme i de mesquinesa. Els llatinoamericans tenen molt més sentit lúdic que econòmic, la qual cosa pot ser molt divertida, però és una de les principals raons del seu sub-

desenvolupament econòmic (encara que no la única, també està l'herència militarista del genocidi contra Ameríndia, etc). Mentre cada nació no sia honesta amb si mateixa i no s'autocritiqui d'una manera positiva i creativa, comparant-se amb (=aprenent d') altres pobles, i especialment amb els més desenvolupats en cada àrea, i amb propostes espirituals realment generoses (troables en les anomenades religions superiors, bàsicament) no hi ha res a fer" (Autocitació).

"El cofoisme cals principatins és cosa antiga i típica, quan les negociacions del 1705 amb els anglesos, els catalans ja criticaven els castellans per ineptes i es consideraven ells mateixos molt superiors. L'espanyolum serà potser imbecil, però el catalanam pateix d'altres imbecilitats, potser més greus i a més és massa individualista, mentre que l'espanyolam és tribal i està unit, i llurs dirigents no es mamen pas el dit, sinó que penquen de valent per mantenir el botí de guerra, el mamellot colonial" (Autocitació).

Ningú va dir que seria fàcil

Les passades eleccions s'han viscut amb molta preocupació i amb un cert desconcert per part dels partidaris de forces polítiques no majoritàries a l'Estat espanyol. Certament, aquestes eleccions han servit per afermar el bipartidisme i per donar més diputats tant al PSOE com -atenció!- al PP, a nivell d'estat. També han servit per demostrar que, malgrat el nacionalisme català, és el PSC el que finalment dóna la victòria al PSOE (a l'Espanya estricta, ha guanyat clarament les eleccions el Partit Popular).

Les eleccions anomenades generals espanyoles han tengut una conseqüència poc favorable per als nacionalismes no estatalistes: totes les opcions electorals que han quedat fora del bipartidisme espanyol s'han "aprimat". CIU ha mantengut justets els seus deu diputats (quan el PSC n'ha obtingut vint-i-cinc!); el PNB n'ha perdut un i ha passat de set a sis; el BNG ha mantengut, també justets, els dos que tenia; Coalició Canària, després de l'escissió patida, es queda amb només dos; Esquerra en perd cinc i passa a tenir-ne tres... Els resultats, en definitiva, ens demostren la feblesa del nacionalisme d'alliberament davant l'embranchida del bipartidisme espanyol.

El Partit Socialista ha estat el gran beneficiari d'aquesta conjuntura política. S'ha beneficiat, fonamentalment, de la por al Partit Popular. "Si tu no hi vas, ells tornen" és un dels lemes electorals més encertats de la campanya,

juntament amb les ombres que es projectaven com una autèntica amenaça. Els socialistes han aconseguit, efectivament, que moltes persones que no combreguen en absolut amb el seu ideari polític els hagin votat, per evitar el mal major del PP al poder de l'estat. Qui no coneix, a la nostra part del món, nacionalistes de cor, fins i tot independentistes, que han votat el Partit Socialista? Aquest fenomen és més estrany al País Basc o a Catalunya, però és freqüentíssim a llocs com el País Valencià o les illes Balears i Pitiüses.

Aquest fenomen, en definitiva, ve a demostrar la feblesa ideològica del nacionalisme no estatalista entre nosaltres. Crec que, en aquest punt, cal que els creadors d'opinió no estatalistes facem autocrítica. És molt greu que qualsevol catalanista convençut -fins i tot molts independentistes- senti que pesa més, a l'hora de dipositar el seu vot, la por al PP que no la pròpia convicció, les pròpies idees, les pròpies ganes d'acabar vivint en una nació lliure.

Des del meu punt de vista, hi ha un parell de qüestions que fallen en el nostre discurs, i que fan possible que es produeixin fenòmens tan apassionants com el que comentam (insòlits a la majoria de democràcies consolidades de la nostra part del món). En primer lloc, pens sincerament que els nacionalistes no estatalistes hem ajudat el PSOE increïblement en plegar-nos a la majoria de tòpics -la majoria completament desfasats- de l'esquerra majoritària a

la nostra part del món (i a bona part d'Europa). L'antiamericanisme, una mena de panarabisme patidifús, l'admiració per qualsevol dictadoretxo llatinoamericà suposadament d'esquerres, un cert tercermundisme de fireta, l'admiració secreta per les col·lectivitats i les nacionalitzacions, i d'altres misèries quotidianes formen part de l'imaginari col·lectiu de bona part del nacionalisme català. Totes aquestes xacres lamentables juguen a favor dels socialistes, que les comparteixen amb insòlit entusiasme, i en contra del PP, que és fàcilment presentat com a proamericà, antichávez, anticastro, prooccidental, ultraconservador i neoliberal (el sambenet de proisralià no l'hi poden posar perquè en la fòbia a Israel sí que hi coincideixen els dos grans partits polítics espanyols).

Podem pensar, d'alguna manera, que la llibertat dels Països Catalans es podrà aconseguir buscant aliats internacionals fora d'Amèrica i de la Unió Europea? Hi ha ningú que pensi a construir una nació catalana lliure amb nacionalitzacions i col·lectivitats en comptes d'una economia de mercat? Algú s'imagina Hugo Chávez, la gent de Hamas, els castristes o Rússia donant suport a la independència de la nació catalana? Amb qui han comptat, tots aquells que han aconseguit la seua llibertat al llarg d'aquestes dues últimes dècades? Pel que fa al posicionament en política internacional, els catalanistes hauríem de tenir, com a mínim, tanta por del PSOE com del PP.

D'altra banda, els socialistes han jugat molt bé la carta de la por a l'espanyolisme ranci del PP. Però, des de posicions nacionalistes clares i modernes, ens hauria de fer més por l'espanyolisme intel·ligent del PSOE, molt més ideologitzat i, per tant, molt més potent. Mentre el PP no es renovi, el seu nacionalisme té els peus de fang, com tot el seu projecte en general. Prou que ens convendria, poder negociar una estratègia sobiranista amb un partit en hores baixes com ho és (i previsiblement ho serà encara més) el PP! Però no: ens ho hauré de jugar, afeblits, amb un PSOE amb una idea ben clara d'Espanya (poc favorable a derives pluralistes) que, per més inri, s'ha engreixat a costa de vots de catalanistes que tenen por del llop del PP.

I, finalment, davant el desànim, cal revifar la consciència de la magnitud d'allò que estam fent. Estam construint una nació lliure. Estam bastint els fonaments d'uns Països Catalans federals i lliures en el si de la Unió Europea. Estam edificant una nació. Estam forjant la pàtria lliure de les futures generacions de les Balears i Pitiüses, del País Valencià i de Catalunya. Tenim un projecte d'unes dimensions colossals. I la dificultat de dur-lo endavant és proporcional a la magnitud i a l'ambició de les nostres propostes. Ningú ha de suposar que ho puguem fer sense un esforç titànic. Ningú va dir que seria fàcil.

Bernat Joan i Mari

Els jueus catalans també volen recuperar llur memòria històrica

Col·lectius hebreus demanen a la Generalitat que la nova llei no obliidi la seva causa

Els jueus catalans volen recuperar llur memòria democràtica històrica. Un grup de representants de la comunitat jueva de Catalunya van reivindicar públicament dimarts passat el dret a recuperar "la seva memòria", de la mateixa manera que ho fan altres col·lectius cívics catalans que van lluitar contra el franquisme. L'acte es va celebrar al Col·legi de Periodistes de Barcelona i va estar presidit per Jaime Huberman, representant de la sinagoga progressista Beit Shalom.

"Els jueus formen part de Catalunya i tenen dret a recuperar la seva memòria històrica", va recordar Ignasi Sardà, representant de la Direcció general de Memòria Democràtica de la Generalitat, en l'acte d'obertura del debat, en el qual van participar representants de la comunitat jueva de Barcelona i de les illes Balears, però també representants del món acadèmic i d'altres confessions religioses presents a Catalunya i que esperen veure's representades en la futura llei catalana de la memòria històrica.

Sardà va recordar que la comunitat jueva catalana havia lluitat per la

democràcia amb molts altres col·lectius catalans també perseguits pel règim franquista. La comunitat jueva catalana va ser especialment activa en temps de la Segona República i en la seva lluita contra el feixisme. En aquest sentit va recalcar que membres d'aquesta comunitat s'havien sumat a les Brigades Internacionals que van lluitar en la Segona Guerra Mundial. Fins i tot van arribar a posseir el seu propi batalló, que va ser batejat amb el nom Naftali Botwin, en record d'un jueu polonès que havia mort lluitant contra el feixisme.

Aquest batalló ho van formar 152 brigadistes, dels quals en van sobreviure poc menys de 90. La història d'aquest batalló va ser curta, tot just va existir nou mesos, fins que va quedar pràcticament destrossat a la batalla de l'Ebre. Les tropes franquistes van capturar els que van aconseguir sobreviure, per a després executar-los o enviar-los als diferents camps de concentració.

Antisemitisme franquista

La persecució de la comunitat jueva a Espanya va continuar molt després de la Guerra Civil, va recordar per la seva

banda Xavier Boltaina, professor de Dret de la Universitat de Barcelona. Boltaina va assenyalar com a esdeveniments més significatius d'aquesta persecució l'assalt de la sinagoga de Barcelona per part de les tropes franquistes en 1939 i l'assetjament permanent que van ser sotmesos els jueus fins el 1942. L'antisemitisme oficial declarat pel règim franquista va tenir com a contrapartida la simpatia de la societat catalanista, que va veure en el sionisme i en el naixement de l'Estat d'Israel un miratge del que podia succeir a Catalun-

ya [antiindependentistes catalans!].

Jordi Argelaguet, professor de Ciències Polítiques de la Universitat de Barcelona, va reivindicar també el dret de la comunitat jueva a recuperar la seva memòria històrica. Va recordar, a més, que en la literatura catalana hi havia exemples clars de literats que van donar la causa jueva en la seva obra, com Ramon Llull, Josep Pla o Salvador Espriu. Però també va recordar que hi havia altres mostres d'antisemitisme vergonyós com l'expressat pel poeta Jacint Verdaguer, que en alguna de les seves obres va qualificar als jueus de "deicides".

"Cal recuperar la memòria democràtica jueva sense por", va reivindicar el periodista Pere Bonnin, originari de la ciutat mallorquina de Sa Pobla, representant de la comunitat xueta. Bonnin va assenyalar que la comunitat jueva constitueix avui dia el col·lectiu religiós identificable més antic d'Espanya.

[extret de <http://cat-israel.frbb.net/forum-d-historia-f2/los-judios-catalanes-tambien-quieren-recuperar-su-memoria-t355.htm>]

La Conselleria de Medi Ambient invertirà enguany quasi 63 milions d'euros en obres per a millorar la qualitat de l'aigua

El conseller, Miquel Àngel Grimalt, ha visitat avui les obres d'instal·lació d'un nou col·lector entre el Port de Pollença i la depuradora de Pollença.

La Conselleria de Medi Ambient invertirà enguany gairebé 63 milions d'euros en obres per a millorar la qualitat de l'aigua. Aquestes inversions inclouen el manteniment de les depuradores d'aigües residuals (13,5 milions d'euros) i les noves infraestructures (49 milions d'euros). Es tracta d'inversions en obres hidràuliques, qualitat ambiental de les aigües, diverses conduccions d'aigua en alta, actuacions a torrents (neteja, manteniment i adequació per a evitar inundacions) i remodelació de depuradores. La distribució per illes d'aquestes inversions és la següent: Mallorca, 34,2 milions; Menorca, 6,8 milions; Eivissa, 20,5 milions; i Formentera, 817.000 euros.

Enguany serà un objectiu important per a la Conselleria de Medi Ambient la construcció o remodelació de depu-

radors i les seves instal·lacions annexes per oferir a la població una bona gestió del cicle de l'aigua depurada a través del tractament terciari i la seva reutilització per a l'agricultura, per al regar de zones verdes públiques o privades o per a la neteja viària. Pel que fa a les infraestructures de subministrament d'aigua potable, durant 2008 es realitzaran més inversions en el control i la millora de la qualitat de l'aigua i es posarà en marxa la important aportació hídrica de sa Costera. Aquestes mesures permetran fer arribar aigua de més bona qualitat a més municipis.

Amés la Conselleria de Medi Ambient a través de l'Agència Balear de l'Aigua i de la Qualitat Ambiental posarà especial atenció en la millora i manteniment de torrents, així com l'explotació i manteniment de totes les infraestructures hidràuliques que són competència de l'administració autonòmica. En aquest sentit executarem el conveni que per aquest fi s'ha signat amb el Ministeri de Medi

Ambient.

Entre les obres hidràuliques més importants que s'executaran enguany, cal destacar l'ampliació de les depuradores d'Artà i Sant Antoni, i les millores de tractament a les depuradores de Ciutadella sud i Eivissa Vila.

En aquesta línia d'actuacions, el conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt, acompanyat pel batlle de Pollença, Joan Cerdà; pel director gerent de l'Agència Balear de l'Aigua i la Qualitat Ambiental (ABAQUA), Damià Nicolau; i per la directora general de Canvi Climàtic, Magdalena Estrany, ha

visitat avui les obres d'instal·lació d'un nou col·lector de 4,2 quilòmetres de longitud entre el Port de Pollença i la depuradora de Pollença. Aquestes obres tenen un pressupost d'1,5 milions d'euros i inclouen una nova canalització per a la reutilització de l'aigua depurada. A més, el projecte preveu que, sobre el traçat soterrat del col·lector, es creï un passeig per a vianants i ciclistes.

Han recollit 2%, 1% i la majoria 0'1, 0'3% i resultats semblants...

Durant mesos i anys potser la nostra esquerreta valenciana no faran res ni tindran gairebé cap idea clara, però a la que vénen eleccions ixen de l'estat letàrgico-catatònic per brandar les sigletes del grupet com si foren l'abrakadabra per a solucionar tots els mals. No aporten idees, no tenen mitjans de comunicació, van tots desunits, tenen davant el PPSOE amb suport de la gran Banca, però a ells què, donat que tenen la veritat absoluta de la ciència infusa? La lògica, qui la vol, havent una bonica colla de bojos que es creuen els sabuts de la pel·lícula?

És que si sempre hem fracassat, lo millor és repetir el que hem fet sempre a fi de seguir fracassant sempre.

Pura lògica valenciana nacionalista i d'esquerres!!!

Per tant, més PCPE, més teories deconstructives de gènere, més basquitis, més sovietismes oldfashioned, més multicultis porreros megaguais, més brams estratosfèrics espanta-iaies, més antitot, més "cagades solidàries amb el Belutxistan" i més voler arreglar abans la casa de tots que la pròpia.

Fins a la desaparició final!

Crítica a l'atrotinada esquerreta valenciana

Volíeu *immigració i paper per a tots*. Aleshores han dut immigrants a treballar a baix jornal, han abaixat els jornals, encarat l'habitatge, han baixat els casaments i ha pujat la demagògia d'extrema dreta. Finalment han clientelitzat grups d'immigrants que voten PP en sobre tancat.

Volíeu *avortament i homosexualitat* i la demografia dels nostres ha anat davallant fins a ser minoritaris. Per cert, les dones i els homosexuals han votat massivament PSOE.

Volíeu *alliberament del cannabis*, i els porreros no vos han votat, perquè tradicionalment són abstencionistes.

Anàveu de la mà amb ideologies *anarquistes* i d'*extrema esquerra indepe* que criden estúpidament Visca Terra Lliure a les seues manis espantàvies, però aquests han preconitzat l'abstenció.

Menyspreu els *cristians* pel simple fet de ser-ho quan és el sector de votants més fidels i no necessàriament hostil a l'esquerra i al valencianisme.

Si ho feu tot per a quedar ja no en minoria, sinó per a desaparèixer del

mapa. ¿La culpa és de "la duresa de l'electorat" o d'uns politiquets inútils i miops que ho fan tot al revés perquè van de moderns i megaguais?

D'on no n'hi ha no se'n pot traure. Però vosaltres sempre aneu tot just allà on no n'hi ha.

En comptes de buscar la unitat, amb temes que arriben a l'electorat, i disputar el vot del centre sociològic al PPSOE, vos dediqueu a barallar-vos com a xiquets d'escola venent sigles buides de missatge.

En comptes de tenir armes electorals (mitjans de comunicació propis), passeu totalment del tema i aneu a les eleccions sense cap suport mediàtic, ni cap missatge enganxadí, només amb unes sigles frikis, esperant que per presentar-vos amb les vostres complicades ideologies academicistes vos votaran les ties maries addictes a les telenovel·les.

En comptes de buscar gent preparada i amb experiència, poseu en llista només els més obedients i rutinaris amb la mediocritat, la manca de treball i d'iniciativa generalitzats.

En comptes d'autocrítica, calleu, manipuleu i vos tireu la culpa els uns als altres.

En comptes de vergonya i amor al poble, molts teniu una profunda manca de dignitat i d'empatia, una supèrbia pudenta i intractable i una castanya torta que confoneu amb "ser d'esquerres".

INEPTES DESVERGONYITS. DIMISSIONS JA!

Bogeries d'incompetents

L'abstencionisme de l'extrema esquerra suposadament "indepe" suposadament megaguai i simpatitzant del aberzalisme.

L'autobombo imparable i la xule-ria casposa dels slogans d'Esquerra.

El sovietisme de l'any de la picor del PCE, del PCPE, etc.

Els Verds dividits en 3 o 4 micropartits mentre els grups ecologistes estan extingint-se i tot el País Valencià urbanitzant-se.

Tots voleu manar i ningú no vol treballar ni estar amb la gent amb problemes, al cada dia.

En comptes de baixar a la realitat quotidiana, preferiu pegar-vos i maleir-vos entre vosaltres com a peixateres, per a furtar-vos els vots, en comptes d'intentar furtar-los als nostres opres-

sors del PPSOE disputant-los un terreny més centrat i més a l'abast del valencianet corrent.

Esteu bojos, sou uns inútils malalts d'ignorància envanida, uns incompetents superficials, un tall de funcionaris rutinaris i de comissaris polítics, dedicats a la simple censura, que no sabeu de la vida i que us heu ficat, suposadament, a intentar salvar un país.

Reflexionareu de veritat algun dia? Ens deixareu morir, amb tot el que hem estimat?

DIMITIU JA I DEIXEU ENTRAR AIRE NOU I GENT NOVA

Triomfa l'abstenció. L'evolució imparable La república valenciana

Tot lo mateix. La mateixa merda de xiquets sense cap mena de pragmatisme i amb la clara voluntat de no representar una merda en la societat valenciana.

Moviments socials? ja ja i ja.

Que es refunden bloc i EU i per lo menos podrem votar alguna cosa amb futur d'una puta vegada, collons (encara que no siguen del super mega rollo que te cagues i que siguin uns pactistes reformistes de l'hòstia, anarco-españolistes, torero-comunistes i putes xovinistes. Maricons i mestres de valencià vinguts a menys, enemics del poble en definitiva)

I les històries de ficció per als guardians de la Revolució (la revolució imparable, amb les femellistes i altres bèsties)

Pd: em cague en ETA.

Visca la Terra.

La nostra gent no sol tindre criteri.

Obé són dictadors en miniatura que no toleren cap comentari ni crítica, o són webs on provocadors i espanyolistes es fan els amos interrompent un diàleg sà i constructiu (si en tenguessim capacitat, clar!)

Quin país pot eixir de gent així? Doncs el que tenim, dominat pel PP.

Tota l'esquerra valenciana és el mateix desastre, plagada de misèries mil i incapaç d'autocriticar-se res, només de la lluita caïnita.

El problema de fons és que no hi ha vergonya, és a dir, que són uns pocavergonyes.

Front a les "cares-carotes" del Mein Kampfs de Golf, la Rita, el Fabra

i resta de gentola especuladora, poc tenen a fer.

Necessitem mass mèdia, advocats, experts en marketing i empresaris que ens ajuden a reflotar el País Valencià.

Necessitem també una dreta i un centre catalanista al PV, perquè sols amb una esquerra anem coixos i ens manquen els diners i la infraestructura per a derrotar el PPSOE.

A les Illes hi ha més de 70 revistes locals i regionals en català... quantes n'hi ha al PV?

Ací tot ho controla ACPV (que depèn financerament, en part, del PSOE) i no tenim a penes mass media nostres. Com volem guanyar un PP superarmat amb tota mena d'artilleria mediàtica pesant?

Falta ser més realistes i professionals i menys amateurs, fins i tot l'esquerra aberzale té un munt de teles i mitjans escrits locals i regionals, com Gara... Què tenim nosaltres?

Necessitem teles, ràdios i periòdics. L'actual guerra electoral i ideològica és mediàtica i nosaltres hi anem SENSE ARMES!!!

INCOMPETÈNCIA EN ESTAT PUR. I NO HI HA AUTOCRÍTICA

Si els nostres partidets, en comptes d'arrapar-se i ficar-se a parir, s'hagueren dedicat a crear un periòdic o ràdio o TV conjunt i potent i repartir-se les quotes de programació segons accionariat, ara no estarien tan arruïnats com estan.

Però esta gent que diuen creure en el marxisme o el materialisme dialèctic i que el món funciona per interessos econòmics i blablabla, resulta que no s'adonen que, per tant, han de funcionar ells també per economia si volen sobreviure.

Els més "materialistes" acaben essent els més somiarotllos i bufanúvols de tots. En canvi els "filosòficament idealistes" (segons terminologia marxista) actuen de la manera més pràctica i realista: el món al revés.

Ricard Colom

C A L A M A J O R

Fa un mes que en Francesc Fernandez regenta el Restaurant Mesón El Sancho al carrer de Joan Miró, 322 de Ciutat. Despatxa menús a 9 , els festius a 12. També despatxa tapes, carns i mariscos del dia. Tel. 971 703 174

Fa mig any que na Carina i n'Oscar de Bons Aires regenten la Parrilla Argentina Lode Koky al carrer de Joan Miró, 330 de Cala Major. Despatxen menús a 5'50 més la beguda. Reservau al 666 839 561

S'ARENAL

Fa 7 anys que en Santiago Oroben-goa va obrir el Supermercat Gana al carrer Marbella, 20 local 33-34 de la Platja de s'Arenal. Tel. 971 743 137

El Lobby ja va avançar l'estiu de 2006 la cara oculta del cràpula foraster del PP, Rodrigo de Santos

Atès el seu interès reproduïm el text que vam penjar en aquest web dia 3 de juliol de 2006. L'estiu de 2006 ja ens vam fer ressò en aquest web que el nom de batalla de **Rodrigo de Santos** dins el submón de la prostitució masculina era el de **Regina do Santos** i que era conegut per la seva afició a arribar a un bordell i tancar-lo, és a dir, ficar-se dins una cambra ell tot sol acompanyat de tots els boys del local. El que no sabem aleshores era que pagava amb la Visa d'Or de l'Ajuntament i que tots els ciutadans/es pagaven amb els nostres impostos les nits desenfrenades de sexe dels regidors del PP. Ara tot Mallorca, inclosos els votants i simpatitzants del PP, ja sabem que ens ha costat la vida oculta "**del castellano austero, honrado y decente**", **Rodrigo de Santos**: prop de 50.000 .

Reproduït de www.lobbyperlaindependencia.org

CIUTAT DE MALLORCA

Fa dos anys que en Josep Antich regenta el Taller Antich al carrer Benet Pons i Fàbregues, 36 de Ciutat. Tel. 871 960 910

Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels
empresaris
Tel.
971 85 85 80

Acudits

Una cosa es ser vago, i l'altra, tonto

Tres vagos:

- Tiu, jo sóc tan vago, però tan vago, que l'altre dia anava caminant pel carrer i em vaig trobar una cartera, i per no ajupir-me, vaig passar de llarg.
- Això no és res. Jo l'altre dia anava de marxa i de sobte, miro a l'altra vorera i veig una tia 10 insinuant-se'm i despullant-se, però per no creuar vaig passar d'ella.
- Doncs jo sí que sóc vago, però vago vago. Ahir vaig anar a veure la pel·lícula del Titanic i me la vaig passar tota plorant
- Però això no és ser vago, tiu, que dius...
- Doncs sí, tius, perquè només assentar-me em vaig enxampar els ous amb el seient, i per no aixecar-me...

Pensaments

La professora li pregunta a Jaimito:

- Jaimito, si a la rama d'un arbre hi ha deu ocells i un caçador dispara i en mata un, quants ocells queden a la rama?
- Doncs cap, professora, perquè amb el soroll del tret s'escapen tots.
- Bé Jaimito! aquesta no era la intenció de la meua pregunta, perquè en quedarien nou, però m'agrada com penses!

Al cap d'uns dies li pregunta Jaimito a la professora:

- Professora, si van tres dones en biquini per la platja, una no menja res, l'altra un gelat de tarrina o l'altra va xupant un polo de maduixa, quina de les tres està casada?
- Doncs la última - respon la professora.
- No professora, la que porta anell, però m'agrada com pensa!

C A M P O S

Fa un mes que na Maria Garcia i na Magdalena Ballester han obert La Cafè Teria al Parc de l'Estació, 2 de Campos. Cada migdia, tenen el plat del dia i els caps de setmana sopar, tot a molt bon preu. Reservau taula al 971 650 894

C A S C A P I T À

Fa dos anys que en Jaume Mir va obrir la Perruqueria Masculina Jaume al carrer Menorca, 2 de cas Capità. Tel. 620 341 330

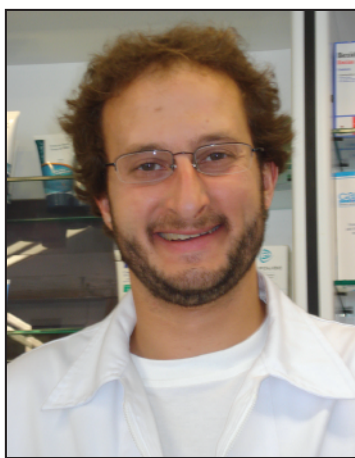
Fa 20 anys que en Jesús Soto i en Joan Pere Costa, amb els seus familiars regenten el Taller de planxa i pintura ARANY al carrer Cabrera, 2 de cas Capità. Tel. 971 600 483

P O R T O L

Na Coloma Florit i la seva filla Elionor són les madones de l'Olleria can Bernadí del carrer Cals Ollers, 5 de Pòrtol. Els seus avantpassats obriren aquesta olleria l'any 1810 Tel. 971 797 898

P O R T A L S

Fa dos anys que l'apotecari Joan Vilanova i Muret regenta l'Apotecaria Muret al carrer d'Andratx de Portals. Sa mare, Maria Lluïsa Muret va obrir aquesta apotecaria l'any 1970. Tel. 971 675 136

Fa 15 dies que na Svetla Glozhenska a qui veiem amb el seu Sogre Ivan Glozhenki ha obert el Minimarket Ambar al carrer d'Andratx, 32 de Portals. Venen productes alimentaris importants de Bulgària. Tel. 680 552 289

S O N F E R R I O L

Fa 2 anys que n'Antoni Lupiañez és el president de la Associació de la Tercera Edat de son Ferriol. El passat dia 12 feren l'assemblea general amb un dinar de fregit per uns 400 socis del milenar d'associats que tenen. Hi anaren de convidades na Dolça Mulet del Consell de Mallorca i na Begonya Sánchez de l'Ajuntament de Ciutat. Tel. 971 427 104

Acudits

Un de pueblerinos

-Antonioooo, ¿saps que l'Indalecio és homosexual?
-Què serà homosexual si no té estudis ni res i a mes és mig maricon!

S'atrapa abans a un mentider que a un coix

En Joan invita a la seva mare a sopar una nit al seu apartament de solter.

Durant el sopar, la mare s'adona que Lourdes, la companya d'apartament del seu fill, era molt guapa. Durant molt temps ella havia sospitat que el seu fill tenia relacions amb Lourdes, i al veure-la, no pogué sinó reforçar-les. En el transcurs de la velada, mentre veia la manera en que els dos es comportaven, es va preguntar si se n'anaven al llit junts. Llegint el pensament de la seva mare, Joan va dir:

- Mare, sé el que estàs pensant, però t'asseguro que Lourdes i jo només som companys d'apartament.

Aproximadament una setmana després, Lourdes li comenta a Joan que des del dia en què va venir la seva mare a sopar que no troba el cullerot de plata per servir la sopa. Joan li va contestar que, donada la posició de la seva mare, dubtava que se l'hagués endut, però que li escriuria una carta.

Així que es va asseure i va escriure: "Estimada mare, no estic dient que tu agafessis el cullerot de plata de servir la sopa, però tampoc estic dient que no ho fessis, però el fet és que ha desaparegut des del dia en què vas venir a sopar".

Uns dies més tard, Joan rep una carta de la seva mare que deia: "Estimat fill: no estic dient que te'n vagis al llit amb Lourdes ni que no ho facis, però el fet és que si Lourdes se n'anés a dormir al seu propi llit ja hauria trobat el cullerot de plata per servir la sopa".

BAR
RESTAURANT
ES POU
CUINA MALLORQUINA

LLORET
C/ Ciutat, 1
Tel. 971 52 41 98
Mòbil: 679 40 59 87

BANQUETS · NOCES
COMUNIONS · CATERING

Arquetipus espirituals

Són els més pregon i resistents de tots (si bé hi ha prou gent que no els cospa gaire).

Als fets del món veig bé tothom encès, però als de Déu, grossers, ben ignorants. (Ausiàs Marc)

[...] aquests sants entraven en una relació molt més activa (i/o, així mateix, amb un cercle molt més ample) que la que haurien tingut si haguessin romàs *en el món* i passat llur vida en alguna ocupació secular. Des de llur vida de recés, influïren en el món més que no l'emperador de la seva capital estant car llur recerca de la comunió amb Déu era una forma d'acció social que commovia llur proïsme més vigorosament que no pas qualsevol servei secular en el plànol polític... Un dels trets destacats de l'ascetisme bizantí primerenc fou la seva passió per la justícia social i la seva defensa dels pobres i oprimits. (*Estudi de la història*, Arnold J. Toynbee)

Allò que Déu guarda, el dimoni no ho toca (Refrany català)

L'ànima d'un famolenc es nodreix sempre millor i més higiènicament que no pas la de qui s'ha atipat. (Màxim Gorki)

Espiritualitat i religió són un parell de móns en contacte, però sovint incompatibles: la religió o religiositat sol ser una corrupció de l'espiritualitat, però, ensems, la genera i la manté.

Els primers cristians eren *poc religiosos*, com es veu, car els de Jerusalem, de moment, continuaven anant al Temple de sempre; i els de Roma no sentiren pas necessitat ni de temples ni d'imatges, fins al punt que la gent els tenia per ateus. (*Transparència al cim*, J. Rovira Tenas)

El *nacionalisme* català, caigut en la superficialitat racionalista i mancat de real sentit d'Estat (català: l'únic que podria assegurar la supervivència de la llengua nacional, per suposat), fatalment, no sol copsar aquests paranys paradoxals, fins al punt de ni plantejar-se'ls. Tanmateix, de ser conseqüent sí que se'ls acabaria plantejant a fons, car es tracta d'una qüestió

de dignitat i esforç, i de supervivència nacional.

Qualsevol nació que vulgui assegurar la seva durada i demostrar el seu dret a l'existència ha de descansar damunt una base religiosa. (Otto von Bismarck)

Hi ha dades ben evidents per a emplaçar històricament i socialment el cristianisme: els estats de tradició cristiana (i sobretot els de tradició reformada o protestant) són els més forts, desenvolupats i relativament democràtics d'arreu el món. La "religió" (tradició institucional) d'Occident no ens deixa entreveure el fons o la substància del cristianisme amb objectivitat, i no hi ha res pitjor après que allò après a mitges. Tanmateix, el marxisme o els drets humans són productes, conceptes, típicament judeo-cristians (els profetes que clamaven per la justícia social, la llibertat de consciència dels apologetes o de Luter), prou impensables en religions orientals i, fins i tot, en l'Islam.

Però sabut és que l'imperialisme castellà ha fet un ús sistemàtic de la colonització religiosa per a estovar les seves víctimes: S'ha fet moltes vegades obra de l'antipentecosta [...] el cristianisme no es dirigeix als Estats, sinó a les nacions... Extirpar la veu catalana és un crim contra la glòria del cel (Dr. Carles Cardó, 1919).

Qui les obres de Déu no ama, Déu no ama les obres d'aquell.

Tot home qui es baralla amb Déu acaba vençut. (*Llibre dels 1000 Proverbis*, de Ramon Llull)

Cal un temperament cristià per a poder suportar millor situacions difícils, embulades i relliscoses com l'actual, amb un màxim d'alegria i esperança i un mínim de violències.

Hi ha, doncs, una successió històrica que podem disposar així:

1er.) Societats primitives (paleolític, neolític).

2on.) Civilitzacions de primera generació (egípcia, sumèria).

3er.) Civilitzacions de segona generació (hel·lenisme).

4rt.) Esglésies universals (cristianisme, budisme, islamisme).

5è.) Civilitzacions de tercera generació (occidental, xinesa...)

Deixeu-nos ara considerar la possibilitat que esglésies universals sien les protagonistes i que enfoquem i interpretem la història de les civilitzacions no pas des del punt de vista de llur propi destí, sinó de l'efecte que exerceixen en la història de les religions. La idea pot semblar nova i paradoxal, però, al capdavant, aquest és el mètode d'enfil·lar la història basat en la col·lecció de llibres que anomenem la Bíblia (...) trobarem la resposta en la veritat que la religió és una activitat espiritual i que el progrés espiritual és trobat subjecte a una llei proclamada per Esquil en un parell de mots: *pathei máthos*, aprenem a través del patiment... En aquesta perspectiva hom podria considerar el cristianisme com el punt reeixit d'un procés espiritual que no sols, sobrevisqué successives catàstrofes seculares, ans n'extragué la seva inspiració acumulada. (*Estudi de la Història*, Arnold J. Toynbee, 1889-1975, historiador anglès amb destacats deixebles catalans).

El Calvari és un telescopi a través del qual albirem l'immens panorama de l'eternitat i veiem l'amor de Déu irrompent dins la història humana. (Martin Luther King, 1929-1978, pastor baptista i cap del moviment pels drets civils i contra la guerra del Vietnam).

Si volem un poder català que garanteixi la supervivència de la llengua i cultura catalanes ens caldrà no ser tan frívols ni còmodes en aquests temes. No hi ha res de més generador que la fondària de la fe transcendental, la qual és una gramàtica bàsica que, com planteja Toynbee, mou milions i milions de persones durant mil·lenis, molt per damunt de partits, filosofies, ideologies humanistes... Malgrat èpoques de decadència religiosa, la fe sempre acaba refent-se i soterrant els demagogs que auguraven sa fi. Els mateixos costums occidentals i llurs mod-

ernes *democràcies* són Cristianisme dissolt, complexament, durant molts segles, en les nostres societats, les quals són ara les més potents econòmicament, les que tenen les *societats civils* més formades de tot el món. I això a través de la lliure interpretació de la Bíblia (Luter, s. xvi), que és el principi de la Modernitat: llibertat de consciència, llibertat religiosa i, per derivació, llibertats civils i democràtiques. La independència dels Estats Units és la primera ocasió de la història en què Estat i religió romanen separats i on s'estableix una llibertat religiosa legal i estable, amb llibertats democràtiques formals, i això en una societat que pot ser considerada fortament calvinista. I ara és el *model* exportable arreu.

Una altra dada objectiva: l'eclosió religiosa va unida amb el poder estatal-militar-econòmic. És el cas de la Catalunya dels ss. xiii-xiv, de l'imperi hispànic del s. xvi, i de l'Anglaterra victoriana o dels Estats Units actuals.

Si com l'eixorc qui a Déu no esmenta / que li don fills assenyats e adrets / e, quan los veu ésser folls e contrets, / nova dolor davant ell se presenta. (Ausiàs Marc)

Catalunya-tradicionalment enfrontada al Vaticà i a la seva valedora medieval (França) durant els segles *gloriosos*- fou *concedida* com a dot a Castella, a canvi del seu paper de braç militar de la Contrareforma. Aquesta triple aliança o Eix anticatalà (França-Vaticà-Castella) ha conduït Catalunya, al llarg dels segles, vers un racionalisme mecànic i a un agnosticisme creixents.

Si a ca nostra fóssim protestants en comptes de cristians de compra-venda, en mans de la Cúria Vaticana i dels seus tripijocs d'alta diplomàcia (fet que, evidentment, genera gran malfiança entre catalans patriotes i espavilats), els lligams que ens enreden a l'Estaca no existirien. Qui pot dubtar que seríem rics, lliures i sobirans? I tant, que ho seríem! Com l'Holanda d'en Rijkaard!?

<http://wave.prohosting.com/~fortes/index.htm>

Cirer no pot al·legar ignorància sobre les corregudes del seu regidor a càrrec dels contribuents

Les corregudes nocturnes de **Rodri-go de Santos** ja fa anys que eren de domini públic. A continuació reproduïm el que vam penjar en el nostre web ara fa més d'un any, dia 19 de febrer de 2007.

El fatxa esquizofrènic, Peré Arguèl·le, ataca els homosexuals però posa pels niguls Regina do Santos

Amb els doblers públics del Gov-

ern Matas, l'esquizofrènic de l'*Opus Dei*, **Peré Arguèl·le**, mantén dos digitals antagonics. En **afaedicacion.com** ataca els homosexuals per un cartell ("Folla seguro") que està penjat al local del Consell de la Joventut. Al altre digital, **balearesactulidad.com**, en canvi, posa pels niguls i com un model a seguir un regidor foraster del PP de Palma conegut dins els ambients gais de Mallorca pel nom de guerra, **Regina do**

Santos. Es pot ésser esquizofrènic?

Per cert, d'aquest regidor homosexual del PP es contenen coses veritablement prodigioses com, per exemple, que a l'hora de boixar i fer el tren per dins les saunes no pot emprar el condó perquè la secta religiosa forastera en la qual milita li prohibeix taxativament. Més coses, una altra de les debilitats de **Regina do Santos** és anar a una sauna gai i tancar-la, és dir, vol

per a ell tot sol tot el personal disponible en aquella hora. Se conta que de **Regina do Santos** circula per Mallorca un dossier fotogràfic de pinyol vermell i que fuma amb pipa. Si algú el té a mà agraïrem que ens el faci arribar al **Lobby** per tal de re-enviar-lo a **Peré Arguèl·le**, a **Eduardo Inda** i al bisbe foraster de Mallorca, **Jesús Murgui**.

Reproduït de www.lobbyperlaindependencia.org 19/02/2007PP

TRIA BÉ, MENJA

Perquè són béns de la teva illa

www.illesbalearsqualitat.com

GOVERN
de les ILLES
BALEARS

www.caib.es

Conselleria
d'Agricultura i Pesca

“...en favor de la llengua, el que no fem nosaltres no ho farà ningú”

Tenim un deute. Cada vegada que mor una persona rellevant del nostre país i que ha projectat el millor de la seva personalitat emprant la llengua a la qual nosaltres volem servir i ser fidels, ens queda la recança de no haver-los valorat prou quan encara els teníem entre nosaltres. Darrerament ens han deixat el poeta Josep Palau i Fabre i l'abat Cassià. Del primer no podríem afegir res més del que els media i les autoritats ja van dir i fer. Pel que fa al segon, som a temps d'afegir-hi el nostre homenatge editant un breu extracte del editorial que li va dedicar el diari *Avui*:

Adéu a l'abat Cassià. La matinada del passat dia 12, va morir Cassià Maria Just, el que va ser abat de Montserrat des del 1966 fins al 1989 i es va convertir, sens dubte, en una de les figures més destacades de l'Església catalana de la segona meitat del segle XX. Si Montserrat és un lloc de referència dels valors nacionals de Catalunya és, en bona part, gràcies a homes com Cassià. Si per a molts ciutadans, amb més o menys fe, Montserrat és un lloc de trobada eclesial i cultural, si el monestir té una projecció cívica d'arrelament a la terra és, en part, perquè en els anys de canvi i d'ebullició de la Transició, Montserrat va tenir un abat com Cassià Just. Un home de país, arriscat, valent, amb esperit crític i prou líder per saber “il·luminar” i “guiar”, per dir-ho en verbs del mateix Virolai, ell que era un organista i músic excel·lent.

‘Reflexió sobre la muntanya cremada’ es va publicar l'estiu de 1986, just després dels incendis de Montserrat. L'abat acabava

l'article amb aquestes ratlles que sonen tan actuals: “Són massa freqüents les campanyes de desprestigi de les nostres institucions per part d'algunes persones i mitjans de comunicació que no han demostrat fins ara una estimació especial per la nostra terra. Alerta, doncs! No permetem que ens divideixin. Des de les diverses opcions polítiques o religioses, esforcem-nos conjuntament pel bé de la nostra terra [...]. Discutim noblement els nostres problemes i les nostres possibles solucions, però no caiguem mai en la denigració sistemàtica de les persones. I la muntanya cremada tornarà a florir bella, esplèndida, símbol d'un poble reconciliat i unit amb cor de germans”.

Encertat i, 22 anys després, actual.

No ens ve de nou el que hem hagut de sentir i llegir en aquests últims mesos i, en particular, en el període preelectoral. Estem avesats a les mentides, les mitges veritats i els atacs contra els nostres drets lingüístics. El que ens ha sobtat, però, és l'absència d'una reacció enèrgica i públicament manifestada per part de qui té l'autoritat i el deure de vetllar perquè aquests drets mai puguin ser conculcats o qüestionats. És per això que celebrem la reacció de la Plataforma per la Llengua publicant el manifest que podeu llegir íntegrament en el nostre apartat *Divers* o entrant en la seva web. De tota manera volem que figuri un breu extracte en aquesta *Portada*:

L'Estat espanyol és l'únic de la Unió Europea que té una llengua tan parlada, com és el català, i que representi un percentatge tan alt de la població de l'Estat

i que, en canvi, no tracta aquesta llengua de manera plenament oficial en igualtat [...]

Determinades actituds per part d'alguns agents socials el que realment pretenen és la ruptura social. Fer campanya en contra de l'escola catalana i del mètode de la immersió lingüística, un model escolar que funciona des de fa 23 anys, és no creure en la pròpia democràcia i en les recomanacions del Consell d'Europa [...]. És absolutament fals que a Catalunya hi hagi sancions per tenir el rètol en castellà. Fer aquest tipus d'afirmacions és mentir de la manera més cínica [...]

No cal insistir en els atacs i la utilització interessada de la qual és objecte la llengua. De vegades de manera clara i desvergonyida, altres per procediments més subtils, però sempre amb una finalitat i resultat: la pèrdua de posicions de la llengua, la seva progressiva minorització. És a internet, principalment, on les denúncies apareixen. Casos flagrants, no apareixen als diaris ni a les emissores de ràdio ni, molt menys en les cadenes de televisió.

Sabem, doncs, que hi ha forces adverses, que hem de superar mals hàbits i també la por a l'hora de reivindicar els nostres drets. També sabem que mantenir la llengua genera en moltes ocasions una reacció adversa, reacció que s'estén, perillosament, en estaments on actuen persones revestides de poder, sobre tot, cosos i forces de seguretat, funcionariat de l'Estat i, en particular la administració de justícia.

NO DISCRIMINIS. NO CANVIIS DE LLENGUA PARLA CATALÀ SEMPRE

Contaminar el planeta, drogar-se i investigar amb cèl·lules mare, entre les actituds “pecaminoses” El Vaticà estableix els set pecats del segle XXI

No investigaràs amb cèl·lules mare. No et drogaràs. No contaminaràs el planeta. No usaràs mètodes com l'anticoncepció. I no contribuiràs a ampliar les diferències entre rics i pobres. Aquests són alguns dels set “pecats socials” del segle XXI, que ha establert aquesta setmana el Vaticà i que són d'obligat compliment per als catòlics. Aquestes noves normes se sumen als ja coneguts sets pecats capitals: l'enveja, la luxúria, la ira, la peresa, la superbia, la gola i l'avarícia.

El bisbe Gianfranco Girotti, regent del Tribunal de la Penitenciària Apostòlica del Vaticà, ha presentat els que seran els nous tipus de pecat i que ha definit com a “pecats socials”. Aquests pecats fan referència a quatre àrees: la bioètica, les drogues, les desigualtats socials i l'ecologia.

En una entrevista al diari del Vaticà, *L'Osservatore Romano*, Girotti ha parlat de les “noves actituds pecaminoses” de l'home modern, a les quals l'església ha de posar fre. Aquestes actituds es cometten, entre d'altres, al sector de la bioètica on, segons els bisbes, “es violen drets fonamentals de la naturalesa humana, a través d'experiments, manipulacions genètiques i els resultats de les quals són difícils de preveure i tenir sota control”.

També serà un pecat drogar-se, ja que aquestes substàncies, segons el Vaticà, “debiliten la psique i enfosqueixen la intel·ligència. Altres pecats del segle XXI seran contaminar el planeta i alimentar “les desigualtats socials i econòmiques, segons les quals els pobres són cada vegada més pobres i els rics cada cop més rics”, així com acumular una riquesa excessiva.

De la seva banda, el Papa Benet XVI ha reconegut la crisi que travessa el sagrament de la confessió i ha lamentat que “el món d'avui estigui perdent cada cop més el sentit del pecat”. Per aquest motiu, el pontífex ha recordat que “qualsevol pecat que es cometi, si es reconeix humilment i es confessa, duu a experimentar l'alegria pacificadora del perdó de Déu”.

Font: www.lamalla.net

M'estimo

La terra CATALANA, m'estimo el CATALÀ, i que venguin TIRANS INVASORS a MATAR-LA, a MATAR-M'HI, i per resistir-m'hi a que em MATIN TELEVISIONS, RÀDIOS, PERIODICS em tractin d'ASSASSI-XENOFOB-RACISTA-FACISTA? a damunt els GRANS BOTIFLERS amb el seu VOT els diguin que SI que tenen TOT el DRET a

fer-ho, (i...TERRORISTES? de què!! això no és una desgràcia? no soc un desgraciat? SI dec ser un malparit que fora d'alguna PLATAFORMA que em defensa...tinc algun Partit Polític? alguna TV? algun diari? alguna Revista? SI!!! L'ESTEL de MAL-LORCA alguna més?...diré dintre de la terra catalana no estan TOTS els citats que defensen als CASTEL-

LANS i en CASTELLÀ...)? son els AMOS i JO l'ESCLAU (sense cap DRET) hi ha ASSASSINS BONS i ASSASSINS dolents...com jo, perquè no els don facilitats per matar-m'hi dons això, sóc el dolent!!!

(QUE CALLE COÑO, VIVA MI VOTO GENOCIDA!! VIVA!!)

Censurat per la DEMOCRÀCIA, Censurat per els DEMÒCRATES.

Si aquesta NACIÓ fos una societat SANA i DIGNA, a les dues hores ja estaria plena d'aquestes DENÚNCIES si més no en forma d'octavetes subversives ni TVs, ni RÀDIOS, ni periòdics, no donaran cap referència, si fos de signe contrari als cinc minuts ja estaria la COPE fen ne ressò.

Josep Casalta

Les guerres fraticides posen Catalunya i Balears en mans dels espanyolistes del PSOE

La guerra fraticida entre CiU i ERC al Principat els ha sortit molt cara a tots dos. CiU va pagar molt car el seu suport al PP. Ara li ha tocat a ERC pagar molt car el seu suport i el seu seguidisme del PSOE. A Balears, tres unces del mateix. Totes i tots els "independentistes" de boqueta que ahir vespre, després de donar el seu vot als espanyolistes del PSOE, moguts pel ressentiment i odis personals, celebraven que **Unitat per les Illes** no tingués a hores d'ara un diputat a Madrid no tenen cap motiu per estar contents i alegres ja que l'únic que han fet ha estat omplir-se de descrèdit i quedar retratats de per vida. Durant anys i panys PSM i UM s'han barallat com a moixos disputant-se les miques i els roissos que quedaven al marge dels grans partits forasters PP-PSOE. Amb dos mesos de campanya, d'una bona campanya, per cert, no n'hi ha hagut prou per canviar inèrcies, ressentiments, buranyes, misèries humanes, malentesos que s'arrosegaven des de, com a mínim, 1978 ençà. Des del **Lobby per la independència** pensam que s'ha tocat fons, que ha acabat un cicle històric però també que s'ha obert una porta a l'esperança que passa indiscutiblement per reagrupar les forces disperses, primer, i després per passar a l'ofensiva. O sobrevivim tots plegats o ens enfonsam tots plegats. A Balears ara sabem que hi ha més de 25.000 persones autocentrades que posen per davant la defensa dels país a les lluites partidistes i als odis africans. Aquest és el punt de partida: 25.000 illencs de centradreta i de centraesquerra que han après a fer feina plegats, a col·laborar, a juntar esforços i disposats a iniciar un procés de reconquesta de la nostra nació.

lobbyperlaindependencia.org

Estat Propi. L'Estratègia IV

I ara ve aquella pregunta tant nostrada: Qui hi ha al darrere d'aquests escolanets de la "Plataforma pel Dret de Decidir"?, o com deia el Kulak de Llofriu - Josep Pla, qui la paga la festa? Perquè, qui té el poder de convocar i la capacitat per mobilitzar més de 500.000 catalans? La "Bernadeta" Sabata? Pot ser si que tenim una Cleòpatra i no ens en havíem assabentat!

No, la cosa és més lògica i "terrenal". Ben mirat però, és allò de sempre, la coca-cola i la pepsi-cola; és a dir, crear la pròpia "competència" abans que en sorgeixi una de debò. Aleshores preparen, potencien i esbomben els seus rabadans (i rabadanes), i silencien, de forma draconiana i des de fa més de 25 anys, la única força objectivada, i amb caràcter directiu, cap a l'ESTAT PROPI que, com va dir fa molts anys Joan Triadú, els esglaia: L'Espinaltisme.

Així doncs tenim que, al darrere de la plataforma dels escolanets hi ha el CIEMEN (Centre internacional Escarré per les minories ètniques i nacionalitats) i Òmnium Cultural; entre ambdós feus catalanistes dominen més de 700 entitats, i per tant poden mobilitzar aquesta enorme quantitat de gent en una manifestació. El gran manifest és Aureli Argemí, ex monjo de Montserrat i ex secretari de l'abat Aureli M. Escarré, amo absolut del CIEMEN i autèntic "Pare Josep" - no surt mai a la palestra - del Catalanisme oficial.

Jordi Porta - ex Fundació Jaume Bofill -, com a president de Òmnium, és l'altre manipulador, però el seu "cul llogat" té data de

caducitat. Col·labora amb ells, Jordi Sànchez - ex portantveu de la Crida i president de la Fundació Jaume Bofill -; per cert, si Guerau de Liost, el millor orador i mestre d'oradors en llengua catalana del segle XX, aixequés el cap i veiés que el president de la Fundació que duu el seu nom propugna, tàcticament, l'abandonament del català, tornaria a transir immediatament d'un atac de cor. Hi ha molts altres col·laboradors dels dos "rasputins" catalanistes, però són de menor importància.

La missió cabdal d'aquests servidors dels cacics del "règim" catalanista, en aquesta conjuntura política - autèntica cruïlla històrica transcendental per a la nostra Pàtria - és la de controlar-ho tot, i, com que la incertesa és tant gran, de moment cal aplicar la recepta lampedusiana; aquella que ideà Giuseppe Tomasi di Lampedusa, príncep de Lampedusa (1896-1957), en la seva novel·la "El Guepard": Modificar quelcom - encara que sigui veure al Pare Carbassot manifestant-se pels carrers - perquè tot segueixi igual. I, evidentment, sense perdre de vista el seu objectiu fonamental, fer impossible la consecució de l'ESTAT PROPI per Catalunya - Països Catalans, que és el que vol el cacicat del Catalanisme. I perquè? Per interessos inconfessables, el principal dels quals és que, de moment, el Vaticà - per influència i pressió espanyoles i franceses - ho rebutja.

Per cert, com a propietari del temple expiatori de la Sagrada Família, el Vaticà permetrà que el túnel del "AVE" el posi en perill

sense dir res? Com és que els seus representants a Catalunya no s'exclamen ni s'esgargamellen i, sobretot, no posen el crit al cel?

Ara com ara, el cacicat catalanista no sap on és ni on va. El "imperi" els hi ha rebutjat les seves propostes encaixistes - com si no estiguéssim ben encaixonats des de fa 300 anys! -, i els ha llençat com un drap brut; estan desorientats i esmaperduts, completament "groggis". Havien esmerçat tanta energia per reformar el regne d'Espanya! Que cànids i pretensiosos! Que no ho sabien que els "pares del imperi" estan encantats d'haver-se conegut tal com són, des de fa més de 500 anys? Que no ho veuen que aquests cafre-bàrbars no canvien mai? Actualment, els manefles catalanistes ja no més poden actuar en negatiu, exercint d'Anti-Estratègia per l'ESTAT PROPI, però motivar, il·lusionar i engrescar als catalans, engalipant-los com abans, ja no ho podran fer mai més.

Aquests "catalans exaltats", tal i com els anomenava el professor Muñoz Espinalt, no resistiran gaire temps entre les "forques caudines" on han restat, aquí si, ben encaixats. El regne d'Espanya, cada vegada més enravenat i superb, d'una banda, il·l'embranchida per l'ESTAT PROPI, canalitzada i dirigida pels espinaltians, de l'altra.

Article homenatge - IN MEMORIAM - al professor Carles Muñoz i Espinalt en el XVè aniversari de la seva mort. El seu mestratge i el seu combat patriòtic són ben vius i amb més Futuritat que mai.

Antoni Gomis 2-3-2008

vermelhet@hotmail.com

Els paleorojos i multicultis antiglobis no els fa gràcia solidaritzar-se amb el Tibet. Perquè?

Tant al Tibet com als Països Catalans patim el mateix mal: genocidi cultural segons el terme emprat pel Dalai Lama. http://snow.prohosting.com/%7Eweexist/Aix%ED_s%F3n_ells_els_e_spanyols.html

Per tant, aquests grans hipòcrites i botiflers, aquests cínics professionals pretesament "antiracistes" callen com a morts per no destorbar la seua ama i senyora (Espanya).

Al Tibet continua morint gent, però ara la revolta s'amplia.

Naturalment els nostres progressistes callen "para ofrendar mayores glorias a España" (i a la Xina comunista, segons sembla)

Només la premsa lliure (és a dir, ni espanyola ni comunista) parla a fons del tema.

Protestas se extienden a provincia colindante con el Tíbet http://espanol.news.yahoo.com/s/ap/080316/internacional/asi_gen_china_tibet

16 de marzo de 2008, 09:37 AM

BEIJING (AP) - La violencia se

extendió el domingo del Tíbet a provincias vecinas, al desafiar los tibetanos la represión ordenada por el gobierno de Beijing, en tanto el Dalai Lama advirtió que el área enfrenta un "genocidio cultural", y pidió ayuda al mundo.

Simpatizantes del Dalai Lama dijeron que 80 murieron en las protestas realizadas en Lhasa, la capital del Tíbet, y que al menos otras 72 fueron heridas. Fue el último episodio de publicidad negativa contra

China previo a las Olimpiadas de Beijing a efectuarse en agosto.

Tema tabú. Silenci covard

Segons les dades del 2008 del Baròmetre de la comunicació i la cultura, només un 34,2% dels habitants de la Comunitat Autònoma de Catalunya, les Illes i el País Valencià és catalanoparlant. Hem de suposar que si hi sumàrem dades de la Catalunya del Nord i de l'Alguer la xifra encara baixaria més. Ja ho veieu, cada volta més minoritzats i colonitzats.

Joan Ridao reclamarà al pròxim govern espanyol la transferència de les competències en immigració

Barcelona.- El candidat d'ERC per Barcelona, Joan Ridao, ha reclamat aquest divendres al migdia, en una roda de premsa a l'ACN, les competències plenes en matèria d'immigració. En concret, la territorialització de tots els fons estatals o europeus; la transferència de la gestió en l'homologació de títols acadèmics; de les funcions referents a la tramitació de les autoritzacions administratives no només per residir sinó també per treballar; de totes les autoritzacions de treball i de les seves renovacions, com també de la Inspecció de Treball, entre d'altres. Ridao vol, amb aquesta proposta, 'recuperar una peça perduda de l'Estatut del 30 de setembre'.

Les relacions dels catalans amb Espanya (que els aborígens no solen entendre bé)

Notícia publicada al diari AVUI, pàgina 44. Dissabte, 8 de març del 2008

<http://paper.avui.cat/article/cultura/119194/reflexionar.html>

Ferran Sáez Mateu / ferransaez@hotmail.com

Com que avui és jornada de reflexió, els explicaré un conte de la tradició popular tibetana. Hi havia una vegada un novici que es deia Tontolcul i va ser cridat per l'abat del seu monestir. "Tontolcul -va dir el lama al noi-, confies en mi?". "És clar que sí, mestre!", va respondre el novici Tontolcul. Però abans que acabés la frase, el lama li va clavar un cop de puny a l'ull (no el tercer, sinó un dels normals) que el va deixar estabornit. El pobre noi, desconcertat, va tornar-se'n a la seva cel·la tot reflexionant sobre el significat ocult d'allò que acabava de passar. "Quan sigui més savi ho entendre", pensà. Al cap d'una setmana, el lama tornà a convocar Tontolcul i va repetir-li la mateixa pregunta: "Confies en mi?". "Sí, mestre", contestà. De cop i volta, el lama agafà un bastó i va colpejar-li el crani pelat fins que se'n va cansar. Atordit, Tontolcul va repetir: "Quan sigui més savi ho entendre". Passats uns dies, l'abat del monestir tornà a cridar Tontolcul, que tenia un ull de vellut i la closca plena de bonyes. "Tontolcul -va dir el lama-, ¿confies en mi?". "Hi confio, mestre", digué el novici. Llavors el lama va agafar una canya esquerdada i... Bé, això és millor no explicar-ho. En tot cas, cal recordar que, segons com, amb una canya

esquerdada es poden fer coses que fan molt i molt mal. Dolorit i escaldat, en un sentit tant psíquic com físic, i fins i tot filosòfic, Tontolcul es va consolar dient: "Quan sigui més savi ho entendre".

Van passar els anys, i aquell jove novici va arribar a lama. Però, tot i meditar cada dia, mai no va arribar a entendre què li havia volgut dir el mestre. Diuen que Tontolcul es va reencarnar en un català.

Aquesta és la immigració que, en general, més ens ha perjudicat:

"Hay que fomentar la emigración de gentes de habla castellana a Cataluña y Valencia para así asegurar el mantenimiento del sentimiento español que comporta" (1983, Leopoldo Calvo Sotelo, president espanyol per UCD).

"Si vols dominar un país, omple'l de la teua gent" (Benito Mussolini).

"Hay que llenar Cataluña de lo peor que tenga España" (Martínez Anido, cap de la policia d'ocupació espanyola durant l'època del pistolisme a Barcelona, en carta al Dictador genocida Miguel Primo de Rivera). Més clar, aigua: E.S.P.A.Ñ.A. ens espanya.

Acudit:

Pregunta:

Penseu que hi ha massa immigració?

Resposta

20%: SI

10%: NO

70%: :???????????? ?????:

Frank Dubé: pensar en català

Acudits, màximes i aforismes

Aquest recull dispers és un petit tast de l'obra d'en Frank Dubé, bon amic on n'hi hagi. Tarda de dissabte indolent que és preludi de vacances per a uns, m'ha plagut de regalar-vos una estona d'humor genuí català, això és: l'humor que es pensa i fa pensar, a voltes disfressat de pregunta o de sentència, però sobretot didàctic, perquè ens instrueix i ens ensenya a enraonar. Un altre dia us en contaré més coses d'en Frank i, per si un cas us interessa de llegir-ne més, us encomano al seu llibre *Ostitú... quin país!*

Per què els partits internacionals de la selecció de Catalunya quasi sempre se celebren el dia dels Innocents?

D'un poble que és conegut mundialment per la promoció que fan els seus dirigents d'un esport consistent en torturar i matar animals, no es pot esperar gaire col·laboració i tolerància

Per què Catalunya no pot «viatjar», com els grans petrolers, amb bandera de conveniència?

Andorra és com el periscopi i la punta de l'iceberg de Catalunya

Per què les Nacions Unides (ONU) estan formades per estats?

Ni «nacionalitat històrica», ni «comunitat nacional», ni «estatut nacional», ni res de res; les nostres «forces polítiques» han de fer un valent manifest on es declari oficialment que l'actual Catalunya és una simple «colònia»

A Catalunya Ràdio, 10 de juny de 2007, Iñigo Urcullo portaveu del PNB: «ETA no representa a nadie»; Ángel Acebes: «Batasuna y sus 400.000 votantes són ETA» en què quedem?

Els nostres dirigents diuen que prefereixen l'estil de Gandhi a l'hora de reivindicar la nostra independència; però cap d'ells fa vaga de fam. Ben al contrari.

Yasser Arafat fou dut a curar a París. Els seus coreligionaris digueren: «ara la seva vida està en mans de déu». Amb tota seguretat: déu és francès!

EUA, sense cobertura social, 40 milions de pobres (16 per cent de la població). Espanya, amb totes les cobertures socials (i pagament a la SS d'un 48 per cent del salari real): 8 milions de pobres (20 per cent de la població) *quemeloejliquen!*

Fa quasi 300 anys que estem entre l'espanya i la paret.

Posats a fer boicot, els espanyols podrien prescindir de venir a curar-se als hospitals catalans; no prendre les medicines elaborades a Catalunya, etc. etc. Ni acceptar ni un sol euró de solidaritat que vingui de la nostra nació. Fet?

Davant de l'aprovació del Pla Ibarretxe, el nostre president s'afanyà (2004) a dir: «Nosaltres a Catalunya tenim una altra via». Quina? la via... digital? la via... Laietana? la via... morta? la via... anal? Ens ho podria aclarir, senyor president?

El que passa és que l'oligarquia militar i econòmica castellana ja fa més de 25 anys que no pot afusellar oficialment a cap català. *Etán de lo neltios...!*

Atenció bascs! Llegit als diaris el dia 28 de març de 2007: «Ahir la Guàrdia Civil va detenir a Euskal Herria vuit bascs que no estaven fitxats». Pregunta: què us passa a algun pares del País Basc que, en nàixer els vostres fills, no els porteu a fitxar a la Guàrdia Civil?

Enric Borràs

Frank Dubé presentant l'espectacle Gramàtiques del plaer amb n'Espe, la seua autora i intèrpret

Qui dirigeix ETA?

No crec en la violència com a solució de cap conflicte humà. No hi crec, perquè la història de la humanitat ens demostra que tota mort, en aquestes circumstàncies, és sempre el germen d'una nova mort. Si l'odi no necessita de la violència per germinar, imaginem-nos a quins extrems arriba quan hi ha vessament de sang. No és només, per tant, des d'un punt de vista moral que em sembla condemnable la violència—hi ha altres formes de violència que, sense causar una mort física, són molt més perverses que un crim-, sinó també des d'un prisma racional. Vull dir que el fruit de vèncer intel·lectualment l'enemic és molt superior al fet de provocar-li la mort. Per sort, a més, els temps canvien. Canvien els temps i canvien també les formes de lluita política, fins al punt que, sovint, el manteniment d'una fórmula de lluita caducada repercuteix més negativament en l'executor

que no pas en la víctima. De fet, si l'entorn de la víctima és hàbil, en traurà una gran rendibilitat. I hi ha "entorns" que no tenen cap escrúpol a utilitzar els morts per demanar-nos el vot. Ja deia Pere Calders que tot s'aprofita.

Parlant d'entorns, tampoc no entenc en quin món viu ETA. Vista la situació jurídica en què es troba l'esquerra abertzale, es diria que la "política" d'aquesta organització armada sembla dirigida pel seu opositor més ferotge. Un opositor que se serveix de la violència etarra per justificar les mesures profundament antidemocràtiques que pren. No és només George Bush qui utilitza el terrorisme per retallar les llibertats i torturar els detinguts per "una Amèrica segura", també ho fa Rodríguez Zapatero per mantenir la llei antiterrorista—una llei que possibilita la tortura- i per il·legalitzar partits polítics o per tancar mitjans de comunicació desafectes al règim. Si l'esque-

rra abertzale vol neutralitzar de debò el discurs falsament democràtic espanyol en té prou d'aturar la violència. I és que sense l'amenaça de la violència s'acaba l'excusa per prohibir llistes electorals i torturar directors de diari; sense l'amenaça de la violència s'acaba el fantasma de la por i la criminalització de l'independentisme.

Observem les recents manifestacions d'un personatge tan execrable com Federico Jiménez Losantos, arran de l'assassinat del socialista Isaías Carrasco a mans d'ETA, dient que "cal recordar que [l'atemptat] ha estat al País Basc, però no a Catalunya perquè és un protectorat d'ETA". Sembla que a Jiménez Losantos li sàpiga greu que ETA no mati a Catalunya. Li sap greu perquè, d'acord amb la seva lògica, si ETA matés a Catalunya estaria dient al món que Catalunya també és Espanya. Ara, en canvi, Catalunya queda tan al marge de la violèn-

cia d'ETA com puguin quedar-ne Andorra, Portugal o Itàlia, i això el nacionalisme espanyol no ho pot suportar. El cert, però, és que ETA no mata a Catalunya per dues raons: una, perquè no té cap conflicte polític amb el nostre país; i dues, perquè Esquerra Republicana—cosa que els electors van premiar en el seu dia-, va apostar pel diàleg per frenar la violència. La mateixa aposta que el Partit Socialista es nega a fer. I és una llàstima perquè, tard o d'hora, tots els conflictes armats acaben en una taula de negociacions i requereixen que ambdós bàndols sàpiguen fer l'esforç de perdonar i d'aturar el vessament de sang. El Partit Socialista haurà de demostrar que li interessa més la pau que el poder i ETA haurà d'entendre que serà amb la intel·ligència i no pas amb les pistoles com el País Basc farà un referèndum d'autodeterminació i el guanyarà.

www.victoralexandre.cat

T5: "Jaume I llevó la lengua catalana a València i Mallorca"

Us podeu imaginar la ràbia dels blaveros quan van sentir al telediari de Telecinco dir això... és que, clar, te'n vas als llibres d'història i a les enciclopèdies i és el que trobes...

Però clar, les enciclopèdies son catalanistes, Jaume I venia pagat per Pujol, que com "el amo del calabozo" ja estava allà fent la mà al S. XIII.

I clar, aci ja es parlava valencià a l'edat del bronze, molt abans que el llatí. De fet, a Altamira sembla que hi ha uns versos d'un viatjant valencià que passà per allà.

I la repoblació catalana de València és trola, clar. Perquè tots els historiadors son catalanistes.

Jo crec que la qüestió és la següent:

—Tot el qui te cultura reconeix la història lligada de valencians i catalans, cosa que per als blaveros, curts pobrets, ja és ser catalanista.

Per tant, la equació és fàcil:

QUI TE CULTURA = CATALANISTA

(per a ells, clar)

Per a nosaltres, un catalanista és aquell que aprova el projecte dels PPCC.

Qui reconeix la unitat de la llengua i el lligam cultural amb Catalunya, és, simplement, una persona amb cultura.

Anàlisis

A casa meva, ens hi va entrar un ocupa i no volia anar-se'n, clar que en casa erem més i més forts, i en un obrir i tancar els ulls ja estava al carrer, però ara en tenim un altre que és molt més fort, i si no li fotem un tret al cap, no ens el podem treure del damunt, i si ho fem... serem...què? vam anar a la justícia però ens varen dir que en aquest afer no hi ha res de legislat, per tant no poden intervenir.

Amb el temps ja ens hi hem acostumat...ARA teníem una oportunitat d'or de treurens del damunt, però la por que en vingui un altre més malparit, en lloc de fotre a fora el que tenim, hem optat per conservar-lo NO han valgut de res, els milers i milers de consells i precés que ens van fer els NOSTRES? Polítics, les TVs, les Ràdios, els Periòdics, i les Revistes és que...SOM ELS MES LLESTOS DEL MON!! ...NATURALMENT!!!!

Josep Casalta

Acudits

Augment de sou

Entra el treballador a l'oficina del seu superior, i amb un posat seriós, i li diu:

- He de parlar amb vostè.
- Passa home, què passa?
- Vostè sap que porto més de quinze anys en aquesta empresa, i que mai he tingut un augment de sou, ja és hora que m'augmenti el sou, és hora que m'augmenti els \$300 que cobro des que em va contractar.
- I digues, quant vols guanyar?
- Be, he fet alguns càlculs, i considerant el temps transcorregut i el treball tècnic que desenvolupo, crec que em correspondria guanyar \$1.500, almenys...
- Mira..., et pagaré \$5.000 mensuals, un vehicle al teu càrrec, vacances pagades al lloc que tu escullis i t'assignaré una secretaria per a que t'ajudi en les teves feines diàries. Què me'n dius?
- Està bromejant?
- Sí, però tu has començat.

Policia

Va un policia caminant per davant d'un gratacels quan de sobte sent que el criden des de l'àtic de l'edifici:

- Policia, policia! Pugi ràpid, si us plau!
- El policia, complint amb el seu deure, se'n va a buscar l'ascensor i quina sorpresa la seva al veure que no funcionava. Així que no li va quedar més remei que començar a pujar per les escales. Al cap d'una hora de pujar escales, arriba a l'àtic cansadíssim, amb falta d'aire. La dona, que l'estava esperant, li assenyala un racó de l'habitació on estava un nen assegut davant d'una tauleta amb el dinar servit i li diu:
- Policia, no és veritat que si el nen no es menja tot el dinar vostè se l'endurà detingut a la presó?

Demanar la mà

Una parella de nuvis decideix casar-se, així que el nuvi va a veure el pare de la núvia per demanar la seva mà:

- Així que es volen casar, oi?
- Sí, senyor.
- I ja ha vist a la meua dona?
- Sí, però m'agrada més la seva filla.

Eroscatalà

Sexe a Internet Henry Lee Lucas (11/03/2008)

Mamelles com carbasses

Les mamelles segueixen tenint el seu encaix a la xarxa. Femelles amb glàndules mamàries de la mida de carbasses exhibint-se impúdicament (com d'altra banda ens agrada). I anant a joc amb el color del vegetal, la roba interior serveix per excitar-nos com uns mandrils..

Pollastre de la setmana Gwen Stacy (11/03/2008)

Ferranet

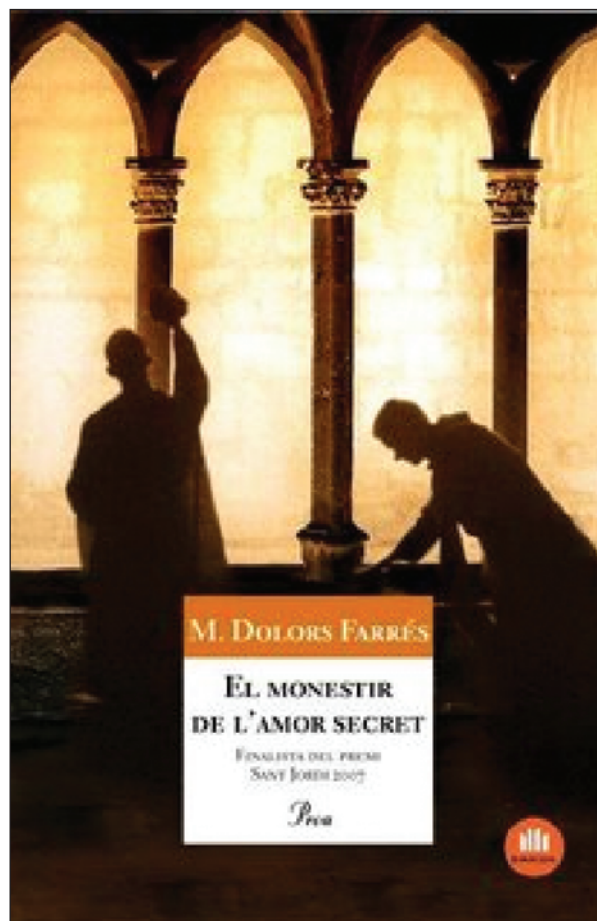
Quan en Ferranet demanava als seus pares perquè li havien posat aquest nom, ells li deien que només li volien dir Ferran, però que ja des de petit van observar la seva obsessió amb la higiene personal, i van convertir-lo en Ferranet. En Ferranet no ho entenia, com tampoc sembla entendre que les

noies que llegim l'Estel, preferim veure-li la carmanyola, que no aquest tros de tovallola immunda que ho tapa tot. Vinga Ferranet, ànims, a veure si la pròxima vegada que et veiguem, serà d'una sola peça.

Llibres Humbert Humbert (10/03/2008)

El monestir de l'amor secret

L'hora quieta era el nom original del llibre que s'acaba de publicar sota el nom d'El monestir de l'amor secret. Maria Dolors Farrès, la seva autora, tenia aquesta novel·la en ment des de petita, quan al monestir que el seu pare té a Sant Llorenç del Munt (Vilanova de Sau, Osona) va trobar-hi una documentació que acreditava la fugida d'un dels monjos que hi vivia. A partir d'aquest detall Farrès vesteix una història d'amor homosexual entre dos dels monjos residents al monestir, amb l'habilitat habitual de l'escriptora (autora de Ciutat ambré). Segur que si sou habituals d'aquesta web també n'heu llegit alguna altra cosa.

Ocellota de la setmana ErosCatalà (10/03/2008)

Mari

Quina gràcia té na Mari
Ni una camisa treu de l'armari
I així mig nua es passeja
Mentre el personal es palleja
Excepte un pobre pescador
Que porta una empanada de por
Ai Mari si tu vinguessis a la serralada
Et cardaria una bona follada

WWW.XXX.RU

Enquestes Chinaski (19/03/2008)

Quin dia de la setmana esteu més actius?

Hi ha persones amb una promiscuitat que no entén de calendaris. D'altres però tenen dies de major activitat sexual (sigui o no en parella) i d'altres de menor. Al l'actual enquesta d'Eroscatalà volem saber quin és el dia que esteu més pletòrics en matèria sexual. Sou dels típics que el dissabte van bojós per arreplegar la parella o bé teniu predilecció pels dimarts o els dimecres? Vinga, la camisa no ens toca a la pell (perquè ja ens l'hem tret) per saber!!!!

Anecdolari Otis Toole (19/03/2008)

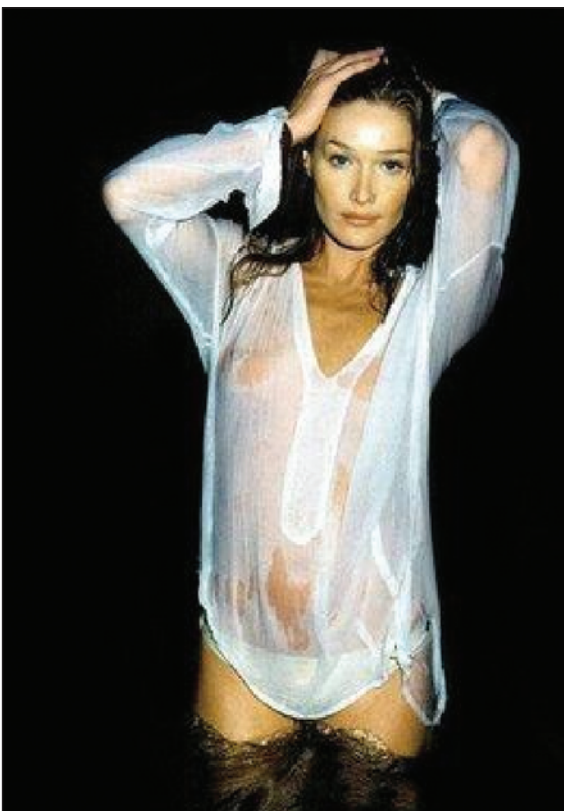
Pamela Anderson segueix tenint les seves raons

Fa una dècada l'interès per na Pamela Anderson va perillar, quan va anunciar que es faria una operació per reduir-se pit. Alguns ens la imaginàvem desinflada i flàccida i no ens agradava la idea. Res més lluny de la realitat, perquè encara ara, la Pamela segueix tenint les seves raons per ser una de les dones més desitjades de l'star system eròtic. A més sense cap problema per mostrar-ho fins i tot quan no actua.

Enquestes Henry Lee Lucas (18/03/2008)

Previsible preferència per Carla Bruni com a primera dama

Els resultats de l'enquesta sobre la nostra primera dama preferida, no ha donat lloc a cap sorpresa. El 43% dels votants han triat a Carla Bruni com a primera opció, molt per sobre de les seves perseguidores, Sónsoles Espinosa (17%), Cecilia Sarkozy (12%) i Marta Ferrusola (11%). Més allunyades encara van resultar Hillary Rodham Clinton i Ana Botella (5% respectivament), Diana Garrigosas (3%) i Ana Hernández i Laura Bush (totes dues per sota de l'1%). Els catalans, com a mínim pel què fa a les senyores dels presidents, tenim bon gust.

Gran indignació popular contra el PP que es gasta els impostos municipals en puticlubs i en drogues

Ahir vespre hi va haver una mobilització sense precedents a Lluçmajor contra la pujada brutal que ha fet el PP dels impostos municipals. Sense dubte, en l'ànim de la gentada que va sortir al carrer hi era present també l'escàndol **Rodrigo de Santos** que tot i no ésser exregidor de Lluçmajor es va gastar més de 50.000 de la caixa municipal de Palma en drogues i puticlubs.

Reproduït de www.diaridebalears.cat

Lluçmajor

Una multitudinària manifestació exigeix al batle que abaixi els impostos. El Govern diu que Tomàs demanà la revisió del cadastre i donà el vistiplau als valors finals

El poble s'omplí de gom en gom de participants en la manifestació, prop de 2.500. Fotos: C.C.

V.M. Palma. Al crit «que pagui el batle!», una multitudinària concentració va recórrer ahir els carrers de Lluçmajor per protestar per la pujada de l'IBI i del cadastre. La participació s'estima que rondà les 2.500 persones. Valgui d'exemple que el cap de la comitiva arribà a abastar els últims en passar per la plaça d'Espanya. «Mai no s'havia ajuntat tanta gent a Lluçmajor», comentava un policia local. El manifest de la protesta, llegit per Dolors Peris, presidenta de la Plataforma pels drets ciutadans, reclama que «els nostres impostos reverteixin al poble, a l'Arenal i a l'Estanyol i a les urbanitzacions i no a la butxaca dels governants del PP-ASI i els seus assessors». Els manifestants prodigaren al batle Lluç Tomàs crits de «fora!», «dimissió!» i «xoriço!». Els convocants recorden que la llei permetia a l'Ajuntament baixar la taxa de l'IBI fins al 0'1% i que, en lloc d'això, s'ha pujat del 0'55 al 0'8%. Aquesta mesura permetrà al municipi recaptar 5 milions d'euros més que l'any passat.

En les seves reivindicacions exigeixen un canvi d'actitud a Lluç Tomàs, que miri pel bé dels ciutadans i no només pel seu i li exigeixen que faci totes les gestions possibles per rebaixar l'IBI. A la marxa assistiren regidors de tots els grups de l'oposició municipal i altres càrrecs, com el diputat electe Antoni Garcias. D'altra banda, la Delegació del Govern contestà en un comunicat al batle, que atribuïa la pujada d'impostos al Ministeri d'Hisenda. L'Executiu aclareix que fou l'Ajuntament que demanà que

Us heveu adonat que el que jo faig de fa temps és quelcom de paregut? Si els castellans criminalitzen tant, tant, tant el mal que els fa ETA, milions i milions de veus contra ETA, i polítics, i mitjans de comunicació a dojo, tots, tots alçant la veu contra ETA... tot al revés del que fem nosaltres, nosaltres milions i milions de VOTS per afavorir als nostres BOTXINS, TIRANS INVASORS AGRESSORS OPRESSORS GENOCIDES que ens estant MATANT, ASSASSINANT el català, qui te la culpa d'aquesta MONSTRUOSITAT? els nostres? POLITICS i MITJANS de comunicació, que ens han ABORREGAT però del TOT ABORREGAT. Que a uns CRIMINALS els posen a la PRESÓ i que a uns ALTRES rebin els honors dels VOTS!!! Iliga? Iliga? Iliga?.

Fixeu-vos amb un detall, TOTS els entrenadors i jugadors que venen al Barça sense saber un gens de català i de castellà TOTS se'n van parlant en castellà. Més MESSELLS que nosaltres, cap, en el món...un HURRA per a nosaltres!!! ah? i com estem en DEMOCRÀCIA aquestes coses han d'estar com SEMPRE a la paperera que no vegi la llum és la DEMOCRÀCIA!!! Algun dia diran alguna VERITAT?.

Josep Casalta

Una història de l'Ateneu, aquests jubilats !!!!!

Un relat de **Conxa Forteza** (10-02-2005)

El despertador va sonar a l'hora acostumada, però faig fer un alè que em sortia de lo més endins, quan vaig recordar que era dissabte i no feia feina. Em vaig tornar embolicar amb el tapament, però el rajolí de sol que es filtrava per les persianes em cridava, així que després dels estiraments de rigor, vaig botar del llit.

Després d'una dutxa ràpida, em vaig vestir en quatre grapades. Darrerament no mir massa prim, ni perd gaire temps davant el mirall. Això era abans, quan encara volia que els homes es gressin al meu pas, ara sempre dic "qui no li agrada que no toqui" i es veu que no agrada massa, perquè no toquen gaire.

L'acostumat tallat al cafè de la cantonada i l'aturada obligada al estanc a fer provisió de cigarretes. Som una fumadora sense possibilitat de cura, de les que tanquen els ulls i posen una estampeta de Santa Rita damunt els anuncis de les capses de tabac que mos avisen de tots els horrors als quals estem condemnats els que no volem anar per el bon camí d'una vida sense fum.

El sol, era agradable i vaig decidir anar passejant a l'Ateneu, hi havia una bona tirada però m'abellia caminar.

Una vegada arribada al meu destí vaig pujar al bar del primer pis. Afortunadament la meua taula preferida estava lliure. És una tauleta petita de fusta amb el sobre que imita un tauler d'escacs just devora el finestral que dona al jardí. Em disposava a gaudir de la lectura d'una novel·la que duia bastant endarrerirà, quan una veu em va sobtar

- Marina, em permets unes paraules ????

Vaig alçar els ulls, era en Costa, un dels molts jubilats que corrien per l'Ateneu. No el coneixia massa, però si que m'havia fitxat que malgrat la seva edat era un home molt ben plantat i m'agradaven les seves maneres educades.

Tancant el llibre amb resi-

gnació el vaig convidar a seure. Al l'Ateneu és impossible gaudir del plaer de la lectura, hi ha massa desenfrenat.

- Clar, Costa seu si vols ...

Es va asseure, se'l veia nerviós, pareixia que em volia dir alguna cosa una mica compromesa. Es girava i mirava recelós el voltant.

- Escolta Marina, no vull que agafis malament les meves paraules, però fa temps que et veig per aquí, ets una dona que fa goig, atractiva vull dir ...

La seva cara s'havia tornat una mica vermella i s'embullava. Jo el mirava encuriósida. Pel meu cap va passar l'idea que potser seria el senyor ideal per treure'm a passejar. Jo ja havia tengut tres parelles i lo que manco volia era una relació estable, però no causaria malament un senyor per anar a sopar, al teatre ... el vaig mirar amb altres ulls, be, vull dir que vaig intentar reproduir la caiguda de parpelles que t'han d'èxits m'havia reportat en un passat massa llunyà.

Vaig enyorar el "rimmel" que s'eixugava lentament dins un tub obert feia mil anys. Vaig maleir el meus cabells on la ralla del meu color natural que ja ni record quin era, lluitava per sobreviure contra un tint d'un ros ja una mica grogós.

Ell va reprendre el fil, va aleinar a fons i aixecant-se de la cadira em va dir

- Marina, haig de parlar amb tu, vols que avui vespre anem a sopar ????

Vaig acceptar tot d'una, feia temps que no tenia cap cita, i la perspectiva d'un sopar acompanyat del ingredient que suposa el descobriment entre dues persones, el joc de la seducció, feia summament atractiva la idea.

Vaig tornar cap a ca meua després d'unes banals paraules de comiat i havent quedat a un restaurant modernista pels volts de Santa Maria del Mar.

Durant les hores que faltaven per la cita, la meua activitat va ésser frenètica, perruqueria, depilació, les meves cames

mostraven una frondositat només pròpia de qualsevol turista alemanya. I el dilema de la roba, em vaig entristir davant els quatre pedaços que componien el meu vestuari, feia plorera. Finalment em vaig decidir per una falda llarga estampada, reminiscències de la meua època hippie i un jersei negre, diuen que el negre amagreuix, endemés era escotat i mostrar una mica de regata no fa mal a ningú.

Mitges negres calades i botes de pell, tot esperant que l'ull de poll es comportes de forma civilitzada d'acord amb l'ocasió.

Un toc de perfum "Paris" i em vaig encaminar cap lo que se'm presentava com una vetllada plena de perspectives. Que hi anava d'errada ...

El "Carpanta" és un dels meus restaurants preferits. Decoració modernista, una mica decadent, llum suau de color antic com una pintura de Monet. Sense cambres-paparrones que vigilants, si no vas viu, t'arrabassen el plat de davant els morros sense que hakis acabat de menjar.

En Costa ja m'esperava, realment vaig reconèixer que feia goig. Vestit fosc de bon tall, camisa d'un blanc immaculat i sense la més minúscula arruga. Per mi la planxa és un misteri, dins les meves mans es converteix amb un instrument de fer plecs ... La veu d'en Costa donant-me la benvinguda em va treure de les meves cavil·lacions de mestressa de casa fracassada.

- Bon vespre Marina, estàs preciosa ...

Vaig agrair les seves paraules amb un gest de coqueteria rescatat del calaix de la memòria. L'art de la seducció no s'oblida, és com el anar en bicicleta.

El sopar va ésser deliciós. En Costa és una persona molt culta i de maneres encantadores. Les seves atencions em feien sentir com una reina. Varem tocar mil temes sense que ell entràs en el bessó de la qüestió.

Acabats els postres i davant una copa de Marc de Cava, un dels meus vicis gens secrets, va decidir-se a entrar en matèria. Va compondre un posat seriós i li amollà

- Escolta Marina, he volgut parlar amb tu perquè sé que em pots entendre, per lo que he pogut veure ets una dona oberta de pensament i de comportament lliberal. Crec que la proposició que et vull fer no et causarà cap rebuig.

El meu cap filava a tota, potser em volia proposar ésser la seva amant ??? per lo que sabia en Costa era vidu i no si li coneixia cap compromís seriós. Ell continuava ...

- Et seré franc i t'ho contaré tot. Fa anys que vaig perdre la meua dona i em sent molt sol. Tots els éssers humans necessitam companyia. També com tu saps tenim necessitats sexuals, afectives ...

Jo pensava, ara m'ho dirà !!, el meu cervell ja barrinava com em convenia contestar a la seva proposició. La idea no em desagradava, un amant con en Costa és un luxe. Jo mateixa em deia "No siguis beneïta, no estàs en situació de fer aquestes porqueries, el mercat està fatal..."

- Marina, que m'escoltes ??, et veig distreta, be aniré al gra. Fa un mesos em vaig comprar un ordinador, havia sentit parlar a amics meus de la facilitat en que es poden fer relacions per internet.

El caire que prenia la conversa no anava massa d'acord amb lo que jo havia suposat ...

- Com et deia vaig començar a navegar per la xarxa. Vaig entrar a una comunitat d'un país del Càrib, realment va ésser meravellós. En poc temps vaig conèixer una quantitat impressionant d'al·lotes. Després de parlar amb moltes crec que he trobat la dona de la meua vida.

Vaig romandre sense polsos. Només se'm va acudir fer una senya al cambrer, mostrant la meua copa buida ..

- I ara Marina ve el favor que et vull demanar. Na Dul-

cita és molt jove, però si dues persones s'estimen quaranta anys de diferencia no són res, no ho creus així ?? Estic segur que tu ho entens i ho trobes normal. Be, l'assumpte és que jo estic una mica passat de moda i ca meua és una espècie de mau-soleu. Lo que et vull demanar és que m'acompanyis a comprar roba moderna, texans i tot això, he decidit arraconar els vestits foscos i les corbates. També m'agradaria que m'ajudasis a canviar la decoració de la meua llar, tu ets moderna i tens gust. Na Dulcita ve a Barcelona d'aquí a un mes per casar-nos, i vull que es senti a gust amb un decorat propi de la seva joventut. T'he triat a tu Marina per demanar-te aquest gran favor, sé que m'ajudaràs i també sé que puc confiar amb la teua discreció ...

La meua discreció ?? Abon sant encomanava el miracle. La discreció no és una de les meves virtuts, si som un paner foradat ... i ara que havia de fer ??? enviar-lo a porgar fum ????. Em mirava amb uns ulls tan esperançats, que la blea compulsiva que duc dintre meu es va entendre i no vaig tenir cor de negar-me.

L'ajudaria.

Vaig tornar a ca meua amb la coa entre les cames i l'ull de poll que treia foc.

Em vaig anar a jeure amb la minsa satisfacció de pensar que la Dulcita devia tenir un cul com una plaça de toros, segur que vestia estretes malles florejares, devia dir-li amb veu empalagosa "amor" cada dues paraules i que se mataria planxat les camises d'en Costa que jo sense cap compassió lis feria comprar de cotó

El meu darrer pensament abans d'aclucar els ulls, va ésser el de cada dia ... "tots els homes son iguals"

Sexe i geografia

Quina gent de quins països us excita més per fer sexe?

La manera de fer sexe té relació en la cultura d'on procedeixes.

La nostra cultura occidental, encara que no vulguem, les pel·lícules porno ens condiciona bastant en la nostra conducta sexual i gustos, tot això modelat per la religió cristiana, que encara que siguis no creient t'hi han educat i et condiciona. Per al que és excitant per a nosaltres, pot ser que no ho sigui per a la gent d'altres cultures. La sexualitat també és cultura, com els vins i els formatsges.

Per a mi personalment, anem a pams:

En els Països catalans els qui més m'atrauen per fer sexe són els valencians, perquè tenen fama de calents. Sempre explicant acudits verds, fent pel·lícules verdes, ...

En l'àmbit europeu, els francesos tenen fama de calents. Les seves pel·lícules i la seva literatura entren en més detalls en com fan sexe. És una cultura més laica i més desinhibida en el sexe. Tenen més costum de fer trios.

Fer sexe amb els europeus, tot i les petites diferències que tenim, ha de ser molt semblant i no hi pot haver xoc cultural. Els del centre i del nord d'Europa han de tenir més atractiu perquè deuen ser més desinhibits i hi ha menys possibilitats d'haver-hi xoc cultural amb nosaltres perquè els europeus tenim moltes coses en comú.

Xoc cultural, vull dir: malentesos, no coincidir en quasibé res que ens agradi en comú.

Els vídeos yuvutu, els millors són els dels francesos, alemanys i ianquis. Els dels espanyols i dels sudamericans em refreden, les dones no són prou calentes i hi ha alguns vídeos que duren poquíssim.

Fora del nostre continent, els qui m'atrauen són els moros, perquè la tenen molt grossa, i el color vermell del gland destaca més en la pell fosca del tronc de la cigalota.

Els que sembla que prometen com a bons amants, són els pakistanesos i els indis de la Índia. A causa de la seva cultura més lligada al sexe que la nostra, d'allà ens arriba el Kamasutra, el Tantra, ...

M'agradaria fer-m'ho amb un negre, no perquè cregui que els negres siguin més bons amants, sinó per exotisme i perquè en general tenen la cigala grossa.

Les dones orientals en general (xineses, japoneses, vietnamites,...) sembla que prometen, tenen més potència sexual. Les orientals diuen que les dones occidentals tenim el muscle del cony molt dèbil. Una vegada vaig veure en el yuvutu el muscle del cony d'una oriental que es contreia amb moltíssima força, em vaig quedar de pedra. I altres yuvutu amb dones orientals que també me n'he quedat meravellada. També en una pel·lícula porno d'orientals, veia que s'estaven trencant de plaer.

Les brasilenyes tenen fama de ser les dones més calentes del planeta. Serà perquè són les que mouen més bé els malucs de totes les dones del planeta o bé perquè en el seu país es respira més el sexe en ser de clima tropical. Els homes brasilenys, suposo que també, ja que venen de la mateixa cultura.

Pel que fa als homes orientals, deuen ser canyosos igual que les orientals, però no m'atrau la cara que fan, la seva cigala en general és petita. Però tot és qüestió de provar-ho.

En canvi, els antieròtics per a mi són els espanyols i els sudamericans, tot i que en el pub liberal hi ha espanyols molt canyosos. Els sudamericans la tenen petita i no m'atrauen, a més a més que han de ser inhibits en el sexe perquè estan molt cristianitzats i per tant el cap menjat. Em vaig trobar un en el pub liberal que estavem de costat i asseguts, m'abraçava ardentment de costat, li tocava la cigala i després se la refregava a mi, mentre m'anava dient coses amoroses, inesperadament es va escórrer allà mateix. Em vaig quedar sorpresa com podia ser tan inflamable. Va ser frustrant.

En els vestidors col·lectius d'una piscina, em vaig trobar unes equatorianes que es despullaven d'esquena. Tot i estant d'esquena, es despullaven amb molta vergonya i mai es despullaven del tot, només a parts, primer els pits i després el cony. Això també em dona la pista que els sudamericans han de ser bastant mal amants, per ser tan recatats, tan ells com elles. Venen d'una cultura pudorosa.

Una curiositat, els esquimals quan tenen la visita d'un home, per fer-li un regal li ofereixen de fer sexe amb la seva dona esquimal. Ja m'agradaria ser una esquimal, sempre i quan l'home no estigui molt malament. Hauria de ser molt lleig un home per no fer sexe amb ell.

Cristina B., 19/03/2008

El català és al lloc 88 del llistat de llengües més parlades del món

La llengua catalana ocupa el lloc número 88 al llistat de les llengües més parlades del món. Així ho afirma un estudi d'usos lingüístics de la Secretaria de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya, amb dades d'enquestes fetes a tots els territoris de parla catalana i publicat l'any passat. Segons les dades 9.118.882 habitants dels Països Catalans són capaços de parlar el català, i 11.011.168 el poden entendre, d'un total de 13.529.127 milions.

Això converteix la llengua catalana, segons el rànquing Top 100 languages d'Ethnologue, en la 88ena més parlada del món, d'un total de més de 6.800 a nivell mundial (cal tenir en compte que molts d'aquests parlants de català també compten com a parlants d'altres llengües, per exemple el castellà als territoris del país sota sobirania espanyola, el francès a la part sota sobirania francesa, o italià a l'Alguer). El català ocupa doncs una posi-

ció rellevant, per sobre de llengües que gaudeixen d'un enorme reconeixement oficial, com ara el búlgar o el suec (9 milions de parlants), i molt per sobre de llengües com el danès, que gaudeix com els anteriors de ple reconeixement a la UE amb 6 milions de parlants (i que queda fora d'aquest Top 100).

Encapçala aquest Top 100 el xinès mandarí amb 885 milions de parlants.

Les dades sobre el català procedeixen de: Estadística d'usos lingüístics de Catalunya (2003), enquestes d'usos lingüístics de les Illes Balears, Catalunya Nord, Andorra, l'Alguer i Franja d'Aragó (2004), dades de la Generalitat Valenciana: Conselleria d'Educació i Esports (2004). Les dades reals de parlants del català, però, poden superar perfectament les que hi ha ací, ja que no s'hi comptabilitzen els parlants menors de 15 anys. Per territoris, són les següents:

Territori	Població total	Sap parlar català	Entén el català
Andorra	78.549	78,9%	96,0%
Principat de Catalunya	7.134.697	84,7%	97,4%
Illes Balears	1.001.062	74,6%	93,1%
País Valencià	4.806.908	53,0%	75,9%
Franja de Ponent	45.357	88,8%	98,5%
Catalunya Nord	422.297	37,1%	65,3%
L'Alguer	40.257	61,3%	90,1%
Total persones	13.529.127	9.118.882	11.011.168

Recercant positures sexuals

Acudits

Bojos

Dos bojos s'escapen d'un manicomi. Arriben a una cantonada i es posen a donar voltes a una farola. Quan estan a punt d'arribar els infermers, un li diu a l'altre:

- Escolta, marxem d'aquí que ens atraparan!
- Què va! Els portem 35 voltes d'avantatge

Coses de nens

A la sortida de missa, li pregunta Jaimito a Pepito:

- I tu creus en el diable?
- La veritat és que no sé què pensar. Creus en el diable i després et passa el que amb el Pare Nadal, que és el teu pare...

Poesia

Lluitem per sa veritat

En el seu 95è aniversari.

Tel. 971 665 336

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Pobre, has d'estudiar
Allò que a tu te convé,
Procura es quedar bé
Tota la gent respectar.

D'allò que t'has de guardar,
De gent que duu picardia
Per desgràcia avui en dia,
Més de la meitat n'hi ha.

Polítics, gent de carrera,
I d'ordre espiritual,
També gent de tribunal
Són una bona filera.

Aquesta gent sempre espera,
Amb els seus filats parats,
A sa honra i dignitats,
Se la tiren per darrera.

Ells cerquen son benestar,
Amb sos papers embullats,
I als pobres són enganyats,
Amb el seu tan dolç parlar.
Se varen acostumar,
A dur son arma amagada
La tenen ben preparada,
Per si la volen amprar.

El pobre sempre serà,
El qui duu el gros viatge,
Lo mateix que sa farratge
Per mantenir és bestiar.
Així se'l considera,
Bèstia de l'explotació,
L'enganyen amb un sermó,
Si ell los vol escoltar.

El món és ple de bergants,
Que vigilen tota cosa,
El seu pensament s'esforça,
Per enganyar els ignorants.
Fan les memòries de sants,

Que visqueren l'antigüea
Déu del Cel en bon concepte,
Los va regalar les claus.

Per lo tant, obriu els ulls,
Gent de dreta i gent d'esquerra,
Oblideu sa gran guiterra,
De sa gent que viu d'embulls
N'hi ha uns bons caramulls,
Dins el món per tot rodó,
Que sembla grossa temor,
A tots els pobres incultes.

També hipòcrates hi ha
Fingeixen el que no són,
Del llevant en el migjorn,
Cerquen el seu benestar.
Aniran a combregar,
A davant sa llarga fila,
Molta de gen se los mira,
Que ells no són de fiar.

Menyspreem aquells traïdors,
Que viuen de sa mentida,
El meu pensament s'inclina,
Per aquell tan gloriós,
Tan noble, tan pietós,
Que Jesús s'anomenà,
A la creu se'l va penjar,
Fou l'estament religiós.

Ha de pensar cada qual,
Del mode que ha de viure,
Lo espiritual, fa riure,
Lluitem pel Déu natural,
Que ens allibera de mal,
A tots mos dona menjar,
Bon aire per respirar,
Aigua bona de canal.

Salut

Suport psicològic de xoc per a les víctimes de la violència masclista

Dotze dones van morir al 2007 a mans dels seus marits o ex companys. Altres van escapar de la mort, malgrat patir agressions gravíssimes. L'impacte d'aquest tipus de violència té conseqüències que van més enllà dels, molt sovint, escabrosos titulars. Resta un dolor extrem que condiciona durant temps les vides de les pròpies víctimes supervivents, així com les

dels seus fills i filles, altres familiars i els professionals que les atenen. L'Institut Català de les Dones (ICD) ha engegat un servei d'atenció psicològica immediata per donar suport a totes aquestes víctimes i ajudar-les a superar el trasbals emocional en les primeres hores i dies de la tragèdia amb l'objectiu d'evitar que el dolor es faci crònic.

Malaltia mental

Una **malaltia mental** és un estat de desordre en el cervell que té com a conseqüència una alteració greu en el pensament, sentiments, emocions o conducta de la persona afectada.

El tractament de les malalties mentals pot ser dut a terme per part d'una especialitat mèdica com la psiquiatria, encara que psicòlegs i metges de família també hi poden intervenir. S'utilitzen medicaments, anomenats psicofàrmacs, psicoteràpia o ambdues combinades.

En les malalties mentals s'estableix la diferència entre neurosi i psicosi, consistent bàsicament en el fet que en la neurosi l'afectat és conscient del que li passa i els canvis en la conducta no tenen tanta intensitat com

en la psicosi.

Encara que afecta la conducta i emocions de la persona, a diferència de les malalties físiques, cal no discriminar als malalts mentals i cal que aquests no se sentin estigmatitzats pel fet de patir la seva malaltia.

Al món occidental una de cada 5 persones adultes pateix cada any un desordre mental encara que d'aquests només la meitat tenen símptomes prou greus per afectar la seva vida normal. En els menors de 18 anys les dades d'afectació es redueixen al 12% i gran part dels joves es recuperen sense patir la malaltia en arribar a adults.

De Viquipèdia

EP !! RECORDEM !!

No per senzill, hem d'oblidar-ho.

No és el mateix "Democràcia Espanyola" que "Democràcia a la espanyola".

No és el mateix ser Demòcrata que "Vestirse de demócrata".

No és el mateix ser una Nació que ser una Micció.

No és el mateix ser independentista que esperar el moment per ser independentista.

No és el mateix ser català que exercir de català.

No és el mateix ser funcionari que fer funcionar les coses.

No és el mateix "L'Estel de Mallorca" que "El Temps" del País Valencià.

És el mateix ser un lladre silenciós que un lladre sorollós.

És el mateix que t'espoliïn en català que t'espoliïn en castellà

És el mateix TVE que TV3

Seguirem.....

FRANK DUBÉ (abril de 2008)

Esquizofrènia

L'**esquizofrènia** (del grec, “schizo”: divisió i “phrenos”: ment) és una malaltia mental caracteritzada per una pèrdua del judici de la realitat i una àmplia desorganització de la personalitat amb impossibilitat de motivar una conducta i establir propositivitat vital adequada. És causada, probablement, per un defecte bioquímic o microestructural cerebral que a hores d'ara encara no està aclarit del tot. Existeix una gran varietat de símptomes indicadors d'esquizofrènia. Entre aquests es troben alteracions del pensament, al·lucinacions, moviments anormals i alteracions de la motivació. Cap d'aquests símptomes, però, és patognomònic de la malaltia, la qual cosa genera moltes dificultats per a emetre un diagnòstic. Es postula que diversos factors intervenen en la seva aparició, entre ells l'herència genètica, alteracions en la migració de poblacions cel·lulars durant el desenvolupament embrionari, l'ús de drogues i l'estrès ambiental. És una malaltia crònica però pot millorar amb el tractament, sobretot farmacològic.

Introducció L'esquizofrènia es classifica entre les denominades “Psicòsis Endògenes”, caracteritzades per una pèrdua del judici de la realitat, detenció o interrupció biogràfica, absència de consciència de malaltia (falta d'insight), símptomes egosintònics, ansietat primària i presència de fenòmens psíquics impropis (deliris, al·lucinacions). Amb el terme “endògena” es vol posar de manifest el fet fonamental que els processos psicopatològics essencials es desenvolupen a l'interior de l'ésser psíquic individual. L'esquizofrènia es caracteritza comunament pels anomenats “símptomes positius” (exacerbacions del comportament normal) i per “símptomes negatius” (falta o disminució del comportament normal). Els símptomes positius s'agrupen sota el terme psicòsi i típicament inclouen deliris, al·lucinacions i desordre del pensament. Els símptomes negatius poden incloure dificultat en la parla, emocions impròpies (incoherència afectiva) o pèrdua d'aquestes i falta de motivació. A més poden aparèixer problemes de disminució neurocognitiva. Aquestes prenen la forma de reducció o deteriorament de funcions psicològiques bàsiques tals com la memòria, la atenció, la resolució de problemes i la cognició social. L'aparició de la malaltia habitualment té lloc al final de l'adolescència o principi de l'edat adulta, essent els homes propensos a mostrar símptomes abans que les dones.

El psiquiatra Emil Kraepelin fou el

primer en agrupar el que anomenava “dementia praecox” i altres formes de malaltia mental. Aquesta classificació fou reanomenada més tard per “asquizofrènia” pel psiquiatra Eugene Bleuler quan es va veure que el nom atorgat per Kraepelin no era el més adequat per a descriure l'estat. L'enfocament del diagnòstic de l'esquizofrènia ha tingut oposició, sobretot per part de moviments antipsiquiatria, que argumenten que classificar determinats pensaments i comportaments com a malaltia permeten el control social d'individus que la societat troba indesitjables però que no han comès cap crim. Aquest argument, diuen, és una manera injusta de classificar un problema social com a problema mèdic per a permetre la retenció forçada i el tractament de gent que mostra aquest comportament, que és una cosa que es pot realitzar sota el vist-i-plau de la legislació per a la salut mental en la majoria dels països occidentals. Més recentment, ha sigut argumentat que l'esquizofrènia és només un dels extrems d'un espectre d'experiències i comportaments, i totes les persones podrien tenir experiències així en la seva vida. Això és conegut com el “model de psicòsi continu” o l’“enfocament dimensional” i és argumentat principalment pel psicòleg Richard Bentall i el psiquiatra Jim van Os.

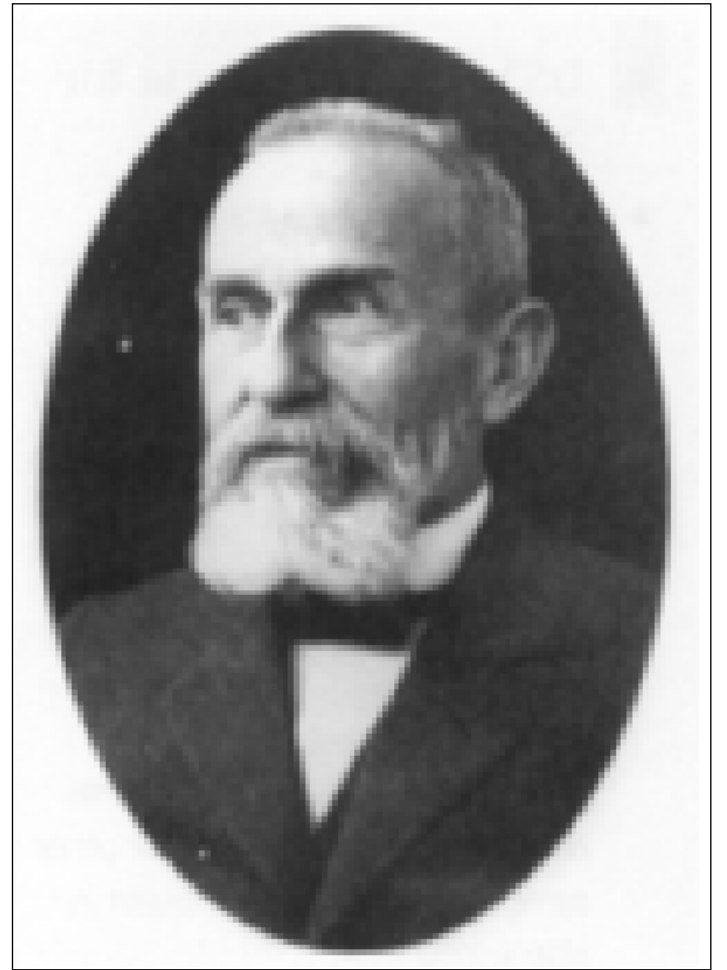
Encara que no s'han identificat les causes definides de l'esquizofrènia, la majoria dels investigadors i clínics de l'actualitat creuen que aquesta malaltia és sobretot un trastorn del cervell. Es creu que l'esquizofrènia pot ser el resultat d'una mescla de predisposició genètica i l'estrès ambiental (la investigació suggereix que successos estressants poden actuar com a factor precipitant d'un episodi esquizofrènic).

També es creu que els processos en el neurodesenvolupament inicial són importants, en particular aquells que succeeixen durant l'embaràs. A la vida adulta s'ha donat particular importància al trastorn de les vies mesolímbiques que alliberen la dopamina. Aquesta teoria, coneguda com la “hipòtesi dopaminèrgica de l'esquizofrènia”, procedeix principalment del descobriment accidental del fet que un grup de drogues que bloquegen el funcionament de la dopamina, conegudes com a fenotiazines, redueixen els símptomes psicòtics. Aquestes drogues han estat objecte d'un gran desenvolupament al voltant de la medicació antipsicòtica que, actualment, és utilitzada com a tractament de primera línia. Malgrat tot, aquesta teoria és massa simplista com

per a constituir una explicació completa.

Història Les primeres dades que poden estar relacionades amb els símptomes de la esquizofrènia daten del 2000 A.C. en el “Llibre dels cors”, part de l'antic “Papir d'Ebers”. Malgrat tot, un estudi recent de la literatura antiga de Grècia i Roma mostra que, mentre la població general probablement tenia coneixement dels desordres psicòtics, no hi havia cap condició equivalent al modern criteri de diagnòstic d'esquizofrènia en aquelles societats.

Aquest concepte no específic de bogeria ha estat a l'aire durant centenars d'anys, i l'esquizofrènia fou només classificada com a malaltia mental distinta per Kraepelin el 1887. Ell va ser el primer a fer distinció de desordres psicòtics entre el que ell anomenava “dementia praecox” (un terme utilitzat per primera vegada pel psiquiatra Benedict A. Morel) i la depressió maníaca. Kraepelin creia que la “dementia praecox” era primàriament un trastorn del cervell i específicament una forma de demència. El va anomenar “dementia praecox” (demència precoç) per a diferenciar-lo d'altres formes de demència (com la malaltia d'Alzheimer) que tenen lloc més tard en la vida de les persones. Va utilitzar aquest terme perquè els seus estudis es van enfocar en adults joves amb demència. El terme esquizofrènia fou introduït per Eugene Bleuler per referir-se a la falta d'interacció entre els processos cognitius i les percepcions. Va ser ell també el primer a descriure els símptomes positius i negatius. Bleuler va canviar el nom degut a que era obvi que el nom de “demència precoç” era enganyós. La paraula “precoç” implicava precocitat en l'aparició dels símptomes, alguna cosa així com una demència prematura en contraposició amb la demència senil de la vellesa. Bleuler va adonar-se'n de que la malaltia no era una demència (no sempre portava a un deteriorament mental) i en oca-

Eugen Bleuler (1857–1939) encunyà el terme esquizofrènia en 1908

sions podia manifestar-se tard a la vida. Amb el nom “esquizofrènia” Bleuler pretenia expressar la separació de funcions existent entre personalitat, pensament, memòria i percepció; no obstant això és comú confondre el significat creient que les persones afectades tenen una “doble personalitat”. La esquizofrènia es comú (es creu que la seva prevalença és d'un 1%), encara que incorrectament es pot confondre amb un trastorn de la personalitat múltiple (avui en dia anomenat “trastorn d'identitat dissociativa”). La esquizofrènia no implica que la persona experimenti canvis entre diverses personalitats (encara que pugui sentir veus i relati tenir diferents persones que li parlen). Potser la confusió entre aquests dos trastorns prové, en part, del significat del terme de Bleuler (esquizofrènia vol dir literalment “ment partida o dividida”). El primer cas conegut de mal ús de la paraula per a referir-se a “doble personalitat” fou en un article publicat al 1933 pel poeta T.S. Eliot. En la primera meitat del segle XX, l'esquizofrènia era considerada per la majoria com a “defecte hereditari”, i els esquizofrèncs van ser l'objectiu dels programes eugènics de molts països. Desenes de milers van ser esterilitzats forçosament, la majoria a Alemanya, als Estats Units i en diversos països escandinaus.

De Viquipèdia

P E T I T S A N U N C I S

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Finca a la carretera de Santa Maria a Pòrtol. 330 m. Sense tancar, bon accés, vista a la muntanya, se ven. Tel. 661 427 008

IMMOBILIARIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiabona.com.

Compartiria pis a s'Arenal amb dona d'una quarantena d'anys. Jaume Sánchez. Tel. 617 005 901

Cala d'Or, venc casa adossada, 96 m2, tres hab. Ximenea, terrassa amb porxo. Aparcament exterior, piscina comunitària. Tel 607 160 010

SERVEIS
PROFESSIONALS

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

MICOCINA. Cuines modernes i clàssiques. Brillants i mates. Postformades, laminades i de fusta en tots els models i colors. Antoni Noguera, 28. Ciutat. Tel. 971 421 540

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12, festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURACIO DE MOBLES. Xavier Barceló. Carrer d'en Cerdà, 105 Mòbil 687 559 600 Porreres

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

CA'S DENTISTA. Sant Martí, 2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirossello@terra.es LLubí

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6, carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristofor, 26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

FONTANERIA BAIX DES COS. Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

SUBWAY URBAN WEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla, 44 A. Tel. 971 160 157 Campos

RESTAURANT ESCRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap

a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km. 41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubi. Tel. 971 522 280

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

CAN FESOL. Ferreteria, adrogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, juguetes. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

CONSTRUCCIONS I FONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, recs. Es Camp den Ventura, 2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

INTERNETBALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Calidad ISO. Telf: 971 525 465 - 658 970 701 - info@internetbalears.es - www.internetbalears.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejors d'aigua garantida. Tel 620 632 714

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Masutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

NOULLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent, 1-1 Tel. 666 588 405 Llucmajor

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència

mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de pa, restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció, 16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES ISIS. Fertilitzadora, 2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes automàtiques i enrotllables. Porreres. Tels 607 362 516/902 200 940

MRT INFORMÀTICA. Sant Roc, 32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrt-informatica.com www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel Bover. Carrer Sala i Verd, 14 Porreres. Tel. 971 168 414

EXPERT J. GARCIA. Venta d'electrodomèstics. Instal·lacions elèctriques i fontaneria. Carretera Porreres-Montuïri K. 4'8. Tel. 677 449 608. Correu electrònic: garcia.v@wanadoo.es

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta, 10 Tel. 647 647 969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICARAVIMA. Major, 148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrena. Instal·lador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major, 148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu, 3. Tel 971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel. 971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa, 20 Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Porreres-Montuïri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuïri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstalacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís, 31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa, 27 Tel. 971 166 628-629 005 089 itgrimaltsl@hotmail.com www.itgrimaltsl.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiropràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeopatia, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 - 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla, 30 Tel. 649 031 287 - 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgaymorla.com www.gabrielgayamorla.com

FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany, 40 Vilafranca Tel. 610 057 779 jofo-ba@terra.es

CAN BATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina, 29 Tel. 606 270 305 Porreres

PERSONALS

Mallorquí de 34 anys sense lligams de cap tipus, coneixeria dona per compartir amistat i possible relació de futur. Electrocorreu cavallers53@hotmail.com

Universitària, 49 anys, divorciada, voldria compartir amistat i amor amb home afí. Teresajuliol@hotmail.com

COMUNICATS

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

BORSA DEL
MOTOR

Josep Vallespir i Gost, S.L. Exposició i venda, servei de mecànica. Venta de cotxes usats. Avinguda del Cid, 44. Carroceria i Pintura, carrer Sant Joan de la Creu, 65- Tel. 971 427 586. Mòbil 610 427 614 - SA RENALT SON FERRIOL

VENDES

Aigua, gas, calefacció. Exposició i venda de material sanitari. Carrer del fletxa jover coll, 19. Tel. 971 428 064. 07198 Son Ferriol.

Mobiliari de cuina, bany i electrodomèstics. Carrer Llevant, Local 4 Tel. 971 866 313. 07470 Port de Pollença.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

Nom DNI

Cognoms Tel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL, Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

Cuina

Tomàquets farcits

Ingredients:

Tomàquets de la classe coneguda com “color de rosa”, grossos; tonyina en conserva, ceba, pebrot, olives farcides, all, julivert, sal i oli.

Preparació:

Es posen els tomàquets amb la cua a sobre i es tallen horitzontalment, un través de dit per sota. Es buiden una mica i es farceixen amb una picada de tonyina, ceba, pebrot, olives farcides, all i julivert, amanida amb sal i oli. Es posen a refredar a la nevera, una mitja hora

Sopa de suc de les seques

Ingredients:

El suc de bullir mongetes seques, ceba, tomàquet, all, pa sec, oli i sal.

Preparació:

En una olla amb un raig d'oli i un pessic de sal, es fregeix una mica de ceba picada ben fina i unes dents d'all. Quan tot sigui ros, s'hi afegeix una mica de tomàquet madur, també picat fi. S'abaixa una mica el foc i es deixa sofregir bé el tomàquet; llavors s'hi tira el suc de les seques, el pa sec engrunat i es deixa coure, fins que el pa hagi revingut del tot. Després, s'hi dona una bona remenada amb el batedor i es treu del foc.

Amanida d'enciam, favetes i menta J. Mercader

Creació del qui fou gran cuiner del “Motel de l'Empordà” de Figueres.

Ingredients:

Favetes, enciam, menta fresca, pernil dolç, aigua oli i sal.

Preparació:

Es trien les favetes, es bullen en aigua i un pessic de sal. Quan són cuites, es colen i es posen a refredar a la nevera. Es talla l'enciam, la menta i el pernil dolç a tires. Es barreja tot amb les favetes i s'amaneix amb un raig d'oli i sal.

Brou de pollastre

Ingredients:

Menuts de pollastre (carcasses, ales, potes, colls, pedrers, carpons), un menat de vegetal (pastanaga, porro, api i xirivia), aigua i sal.

Preparació:

Es posa a bullir el pollastre en aigua abundant, durant un parell d'hores. Llavors s'escuma, es treuen les llunes de greix i s'hi tira el menat de vegetal i la sal. Es deixa bullir fins que el vegetal sigui cuit.

Tumbet

Samfaina a la mallorquina.

Ingredients:

Patates, albergínia, pebrot vermell, ceba, tomàquet madur, alls, oli, sal, sucre i pebre negre.

Preparació:

Es tallen les patates a llesques, es renten i s'eixuguen. Es talla l'albergínia a trossos i s'ensucra lleugerament. Es talla a trossos el pebrot vermell i es piquen la ceba i el tomàquet. En una paella amb força oli es fregeixen, successivament i reservant-ho quan sigui ben fregit, les patates, l'albergínia, el pebrot i els alls, esclafats amb la mà. Després, es fregeix la ceba i, quan sigui rossa, s'hi afegeix el tomàquet, fins que el sofregit lligui. Llavors, es fan sostres en una cassola amb les patates, l'albergínia, més patates i el pebrot. S'hi tiren les dents d'all i el sofregit al damunt. Es tapa i es deixa reposar una estona, abans de servir.

Anguiles fregides

També són molt gustoses—anguiles no grosses—, amb alls tendres. Els alls, trossets, es posen en la paella quan ja les anguiles, coltellades, les tindrem quasi fregides. Igualment es mengen en no pocs llocs de les terres baixes valencianes, fregides amb tomaca. Primer es frigen les anguiles amb oli i sal. Després, deixant-les fora de la paella, es frig la tomaca, ben tallada, amb trossets d'all blanc; en alguns llocs s'afegeix un grapat de pinyons. L'anguila fumada, tan exquisida, que es menja a molts llocs d'Europa com una vianda selecta, no té cap tradició a les nostres terres.

Bacallà de Quaresma

4 persones. 45 minuts

Ingredients:

8 trossos de bacallà de 120 g. cada un, 100 g. de pinyons, 50 g. de panses de Màlaga, 16 prunes de confitar, 4 tomates madures, 2 cebetes tendres, 2 porros, 2 grans d'all, 1 vaset de vi blanc, 1/4 L d'oli d'oliva, farina, sal, pebre, julivert

Preparació:

Dessaleu el bacallà. Cal temrlo 24 hores en remull i canviar-li l'aigua 3 vegades com a mínim.

Enfarineu el bacallà després d'haver-lo eixugat bé amb un drap.

En una cassola al foc amb l'oli ben calent, fregiu el bacallà. Després traieu-lo i reserveu-lo.

Peleu i talleu finament les cebes i els porros i ofegueu-los en el mateix oli de fregir el bacallà. Quan tot estigui daurat, afegiu-hi els grans d'all i el julivert picats, removeu durant una estona i després poseu-hi la tomata ratllada. Deixeu que es cogui lentament fins que el sofregit estigui al seu punt.

En un atuell a part, bulliu les panses, els pinyons i les prunes amb el vas de vi blanc; deixeu coure lentament, tapat, durant quinze minuts aproximadament.

Finalment, barregeu-ho tot a la cassola, el bacallà, el sofregit i els fruits secs bullits amb el vi, removeu amb compte amb una cullera de fusta i poseu-ho al forn escalfat d'abans durant 15 minuts.

Serviu calent, en la mateixa cassola.

Perdiu a la caçadora

Ingredients:

Perdius, oli vinagre i sal.

Preparació:

S'enfanguen bé les perdius per sota la ploma, senceres, fins a fer una bola de fang de cada una. Es posen a terra i se'ls fa una bona foguera al damunt. Quan el foc s'apaga, es trenquen les pilotes de fang i les perdius sortiran cuites i plomades. S'obren, se'ls treu la moca i s'amaneixen amb una mica d'oli, unes gotes de vinagre i sal.

S O N F E R R I O L

Fa mig any que en Justo Encina i na Josefina Sala regenten el Bar Romaní a l'avinguda del Cid, 15 de son Ferriol. Serveixen els entrepans, les tapes i les begudes. Tel. 971 427 045

Na Maria dels Àngels Karmany és la madona de la Renault de son Ferriol. Venen cotxes i els adoben quant estan espanyats. El seu home, en Pep Vallespir va obrir aquesta empresa l'any 1978. A la foto amb la seva neboda i secretària Dolors N. Karmany. Tel. 971 427 586

Fa 12 anys que en Xisco Frau, en Guillem Furió i n'Antoni Roig regenten la Fàbrica Textil de manteleries, coixins de terrassa, cortines, colxes, etc. al carrer del Garbell, 2 de Son Ferriol. Tel. 971 427 418

N'Antònia Serra i na Maribel Ruiz són les dependentes de la botiga d'objectes de decoració Vine Vine a l'avinguda del Cid, 26 de son Ferriol. Tel. 871 936 172

FIRA DE SANTA MARGALIDA

N'Antoni Bauçà de Sant Joan a qui veiem amb la seva egua Lupita és aficionat als cavalls cavalls. Ara amb altres cavallistes vol fundar una associació a fi de fer excursions pels camins, molts tancats de la comarca de Santa Margalida. Tel. 771 526 189

Són en Mateu Xuri i na Caterina Batzera de passeig per la fira de Santa Margalida. En Mateu ens adelita cada dia amb les seves gloses sobre actualitat al Diari Balears. Tel. 609 170 892

Acudit

Accident de trànsit

Una dona i un home tenen un accident de trànsit, realment aparatós. Els dos cotxes queden destrossats, però miraculosament cap dels dos rep la mes mínima rascada. Després de sortir dels cotxes com realment van poder, la dona diu:

- Aleshores vostè és un home, que interessant. Jo sóc una dona. Wow. Miri els nostres cotxes. No n'ha quedat res, però afortunadament estem il·lesos. Això deu ser un senyal de Deu per a que ens coneguem i visquem junts en pau per la resta dels nostres dies.

- Estic completament d'acord amb vostè, això deu ser una senyal de Deu.

I la senyora continua:

- I miri això, heus aquí un altre miracle. El meu cotxe esta destrossat, però aquesta ampolla de vi no s'ha trencat. Segur que Deu vol que ens la beguem i celebrem la nostra bona sort.

Aleshores li passa l'ampolla al senyor. Aquest obre l'ampolla i n'hi fum uns bons tragos. Després li torna l'ampolla a la dona, que l'agafa, la tapa i li torna a l'home. Aleshores l'home pregunta:

- És que vostè no en beurà?

- No. Crec que esperaré fins que arribi la policia.

Part d'una vaca

Un home estava assistint a una de les seves vaques a parir, quan s'adona que el seu fill de quatre anys estava mirant per darrera la valla. L'home ara hauria d'explicar-li tot el que estava fent, i explicar-li al seu fill el tema del sexe. Pensa "bé, esperaré fins que em preguntis i després li explicaré tot."

Quan acaba el part, l'home s'acosta al seu fill i li diu:

- Doncs, fill, tens alguna pregunta?

- Només una. A quina velocitat anava aquest vedell quan ha xocat contra la vaca?

Més coses de nens

Una mare mirant d'explicar al seu fill de cinc anys que és un miracle:

- Que seria si caiguessis d'un cinquè pis i no et passés res?

- Sort -respon el fill.

- I si caus un altre cop i no et torna a passar res?

- Això és boníssima sort.

- I si tornes a caure i no et torna a passar res, què és?

- Pràctica.

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça.....

C.P. Població

C.I.F..... Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any
prorrogable si no hi ha ordre en contra
i per un import de 35 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)